

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 127

Dijous, 26 de juny de 2003

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 88, segona reunió

Í N D E X

Proposició de llei

sobre la protecció dels animals (tram. 202-00144/06) (p. 3)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 23/1998, de 30 de desembre, d'estadística de Catalunya, reguladora de l'elaboració i la publicitat de les enquestes i els estudis d'opinió de la Generalitat (tram. 202-00189/06) (p. 12)

Projecte de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional (tram. 269-00007/06) (p. 18)

Proposició de llei

de creació del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 202-00192/06) (p. 24)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica, per via de l'article 150.2 de la Constitució, de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria d'autorització per a la convocatòria de referèndum (tram. 270-00014/06) (p. 26)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria notarial (tram. 270-00016/06) (p. 31)

Proposició de llei

de modificació dels articles 2 i 4 de la Llei 21/2001, de mesures fiscals i administratives (presa en consideració) (tram. 202-00199/06) (p. 38)

Proposició de llei

per la qual es declara paratge natural d'interès nacional la finca Pinya de Rosa, al terme municipal de Blanes (Selva) (tram. 202-00191/06) (p. 43)

Designació

dels diputats que han de defensar la Proposició de llei de modificació de la disposició final segona de la Llei orgànica 2/1986, del 13 de març, de forces i cossos de seguretat (tram. 271-00018/06) (p. 45)

→

Designació

dels diputats que han de defensar la Proposició de llei de modificació de l'article 53 de la Llei orgànica 2/1986, del 13 de març, de forces i cossos de seguretat (tram. 271-00019/06) (p. 45)

Designació

dels diputats que han de defensar la Proposició de llei de modificació de l'apartat 1 de l'article 38 de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat (tram. 271-00020/06) (p. 45)

Designació

dels diputats que han de defensar la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, pel que fa als maltractaments d'animals de companyia i a altres conductes que els provoquin patiment (tram. 271-00021/06) (p. 45)

Proposició no de llei

sobre el compliment de l'apartat 1 de la disposició transitòria de la Llei 8/2003, de tercera modificació de la Llei 6/1987, de l'organització comarcal de Catalunya (tram. 250-03513/06) (p. 46)

Designació

d'un membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 284-00024/06) (p. 51)

Proposició no de llei

sobre la defensa de la competència del Parlament de Catalunya en matèria de dret civil (tram. 250-03514/06) (p. 52)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre l'organització i el funcionament dels serveis jurídics de la Generalitat (tram. 300-01147/06) (p. 57)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la política dels seus serveis jurídics (tram. 300-01148/06) (p. 58)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre el funcionament dels serveis jurídics de la Generalitat (tram. 300-01139/06) (p. 59)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la situació del Gabinet Jurídic de la Generalitat (tram. 300-01140/06) (p. 61)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la salut pública, especialment pel que fa a la seguretat alimentària (tram. 300-00337/06) (p. 74)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la política contra incendis (tram. 300-00622/06) (p. 78)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la violència de gènere (tram. 300-00173/06) (p. 81)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre el foment de l'associacionisme a Catalunya (tram. 300-00981/06) (p. 85)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 88.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, el lletrat major, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, els consellers d'Economia i Finances, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

El president

Es reprèn la sessió.

Proposició de llei sobre la protecció dels animals (tram. 202-00144/06)

El vuitè punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre la Proposició de llei sobre la protecció d'animals. Per fixar el seu posicionament sobre el text del Dictamen, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

(Pausa. Veus de fons.)

Perdó, sí senyor, és veritat, sí, sí. Hi ha setze esmenes reservades per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, i, per tant té la paraula, per defensar-les, l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, la Proposició de llei de protecció dels animals, que modifica l'anterior text legislatiu, l'anomenat 3/88, des del nostre punt de vista millora substancialment aquest text, i també aporta notables millores al text anterior, que va servir de base per al treball de la Ponència conjunta, els primers treballs que es varen posar sobre la taula i que ens han servit per anar discutint, negociant, fins a arribar a aquest text.

És un text, des del nostre punt de vista, que recull millor que l'anterior la filosofia proteccionista dels animals i que incorpora la creixent sensibilitat social envers la temàtica dels animals com a éssers sensibles i amb capacitat de sentir dolor físic i psicològic. Valorem com a fet important la introducció de nous conceptes. Per primera vegada en un text de llei sobre animals es fa referència als drets dels animals, cosa que fins aquest moment no estava ni plantejada. També, com un element important, s'introdueix el concepte de benestar animal, més enllà de la cura de les seves condicions sanitàries o físiques, que ja existeix, i es parla de les seves característiques biològiques i etològiques, com un dels elements també, jo crec, molt importants. Es parla també de danys psicològics, a més dels físics. I, finalment, es dona peu a una millor, però encara insuficient, des del nostre punt de vista –i en parlarem més, de tot això–, participació i relació amb les entitats i amb la societat organitzada, que han estat moltes vegades impulsors de tot aquest debat proteccionista, i quan te-

níem l'oportunitat de fer la Llei potser no els hem tingut prou en compte, encara.

I deixin-me que remarqui un dels elements que abans he dit, no?, la importància del benestar animal, per molts aspectes. Aquesta idea del benestar animal és un indicador del grau i nivell de cultura d'un país, és un element més de la defensa del medi ambient i la biodiversitat i és una eina cabdal per a l'educació de la sensibilitat i per a la convivència, i també és un instrument que ajuda al foment dels valors de la tolerància i el respecte. També és una eina educativa i social per a la prevenció de la violència i els maltractaments, i comporta innombrables valors de salut i benestar per a les persones, com a teràpia, companyia de la gent gran, etcètera. Perquè, tal com diu la Llei –i, sobretot, no oblidem això–, estem parlant d'éssers vius, sensibles al patiment, semblants a nosaltres, però més febles: no poden protestar, no poden cridar. I és per això que una societat moderna, culta, progressista, té l'obligació política i moral de defensar, protegir fins i tot d'ofici, el benestar dels animals, com hem anat explicant. I per això en tota aquesta discussió hi ha hagut incorporacions, aspectes que ha presentat Iniciativa per Catalunya Verds que valorem positivament i que voldria explicar, no? Aquests nous conceptes han estat la base de les incorporacions de la nostra formació política.

Com vostès ja saben, Iniciativa per Catalunya Verds defensa un discurs basat en la sostenibilitat, en les tres es: l'ecologia, l'economia i l'equitat, i és per això que, dins el marc de la defensa dels valors de justícia social, de defensa de l'entorn, d'un nou model de conservació de la biodiversitat, hem proposat i defensat en el nou text la inclusió dels conceptes de drets dels animals, de benestar animal o de prohibició de tota mena de maltractament i tortura física i psicològica. Hem anat més enllà de la perspectiva, excessivament antropocèntrica, que només contempla els animals en funció de la relació amb la salut humana o amb el seu ús com a objectes i instruments.

Com dèiem, la proposta de text ha recollit moltes de les esmenes i orientacions que en el treball de ponència Iniciativa per Catalunya Verds va aportar. Cito com a exemple la prohibició absoluta de tir al colomí, la prohibició de les intervencions o mutilacions en aus exòtiques, una millora de les definicions o conceptes, o la incorporació d'una dotació pressupostària per a dur a terme la Llei. També vam dir, i s'hi recull, un major protagonisme de les entitats protectores i defensores dels animals en les campanyes d'educació i sensibilització i en el seu paper d'assessorament a l'Administració.

Ara bé, aquesta Llei encara té grans oblits, i d'aquí les esmenes que encara queden vives. Grans oblits que els he recollit en quatre blocs: els braus o les «corrides» de toros –a veure si ens entenem– i els correbous; una major participació de les entitats; gaudir d'un caràcter generalista i de primer ordre, i contemplar..., contempla una flagrant il·legalitat que explicaré al final.

Anem a pams, doncs; parlem dels toros, o dels braus. Aquesta és una bona llei –ho he dit abans–, que millora l'anterior, però no és la millor llei que aquest país i aquest Parlament podrien fer. No és la llei que el país

i la societat catalana reclamen. No és una llei, des del nostre punt de vista, valenta, moderna, progressista, sensible; no ho és del tot. Segueix mantenint la divisió entre animals de primera classe i animals de segona: animals de primera, els que segons l'article 5 no se'ls pot maltractar, agredir, practicar-los mutilacions, matar per joc o perversitat, o torturar, i animals de segona, com els braus i els bous, que se'ls pot torturar, maltractar, matar en públic, se'ls poden clavar punxons, destrossar l'espatlla amb una pica o, si més no, posar boles de foc a les banyes o arrossegar amb sogues i cordes el coll fins a l'extenuació. Aquesta és la realitat que encara manté aquesta Llei.

I, ja ho saben, aquesta Llei parla també de maltractaments psíquics. Han pensat vostès què pot sentir un animal, un bou, amb el foc a un pam dels seus ulls, amb les espurnes caient-li per la cara o l'esquena i sense poder desprendre-se'n? Una llei de protecció dels animals que vulgui ser, hi insisteixo, moderna, progressista, animalista, sensible, no pot ni hauria de contemplar unes excepcions, com sí que hi han en aquesta Llei, d'aquest calat.

Pregunto, ens preguntem: un país com Catalunya ha de mantenir aquestes tradicions? Algú encara entén com a cultura el maltractament sagnant d'un animal indefens, desmillorat i privat de la seva pròpia força per la cruel punxada del picador o pel tall continuat dels músculs i lligaments del coll i l'espatlla, per les «banderilles»? I això sense parlar dels fraus i males arts que es fan amb substàncies químiques, o afeitament de les bèsties, etcètera. Totes i tots compartim segurament l'acord que algunes tradicions són la base de la cultura d'un país; és veritat. Però això no val per a qualsevol tradició. Hi ha principis de moralitat, de justícia, d'humanitat o de sostenibilitat que han de prevaldre pel damunt de certes tradicions.

Per tot això, per evitar aquesta situació, Iniciativa per Catalunya Verds proposem les esmenes que anaven en el sentit –i que mantindrem i que posarem a votació–: la prohibició de la tortura sagnant i la mort dels braus a les places –en tot cas, que facin «corrides» de toros a l'estil dels portuguesos, els *forcados* o aquestes qüestions, que és una altra realitat–; la prohibició dels correbous més cruels: els bous de foc i els bous capllaçats. Els correbous poden fer-se; poden anar uns quants davant dels bous i que els vagin al darrere, i, si els enganxen o no, és una qüestió d'habilitat. Però no la utilització de les boles de foc, dels bous capllaçats, del martiri continuat d'aquests animals.

I aquesta és la prohibició que fem. Els correbous poden existir com a tradició a Catalunya. Les «corrides», sense fer absolutament res als animals, poden existir a Catalunya, però no pas les que hi ha en aquests moments, i per això nosaltres no ho entenem com una excepció i ho posarem a votació i que cada u assumeixi la responsabilitat en les dues qüestions, tant els correbous com les «corrides» de toros.

Les enquestes fetes recentment a Catalunya i a Barcelona per dues entitats importants, com la Societat Mundial de Protecció d'Animals i l'Associació per a la Defensa dels Drets dels Animals, són prou clares: més del vuitanta per cent de la població està en contra dels to-

ros, o, millor dit, en contra dels toreros. Quan la sensibilització del país avança notablement, podem permetre'ns fer una llei per sota de les expectatives de la societat? Nosaltres creiem que no. El Parlament té l'obligació de fer avançar la societat, no de posar-li un fre, com fem encara amb aquesta Llei.

Altres aspectes que hem presentat: una nova disposició addicional, perquè entenem que una llei de protecció dels animals ha de ser òbviament generalista, és a dir, ha de defensar i protegir tots els animals. És una llei de protecció dels animals, i en la seva introducció fa esment, precisament i explícitament, d'aquesta finalitat. Per tant, entenem que, dins la complexitat, tota la legislació referent a animals de qualsevol mena i dins de qualsevol finalitat hauria de tendir a adequar-se als principis proteccionistes d'aquesta Llei que ens ocupa. La Llei de caça o la Llei referent a l'agricultura haurien d'estar sotmeses a aquesta Llei, no a l'inrevés. Llavors, per això nosaltres plantejàvem la modificació d'aquestes lleis, i tampoc ha estat acceptat. Malgrat que hi hagi lleis que regulin les activitats ramaderes o fins i tot la caça, aquestes haurien de tendir a recollir els preceptes de benestar i defensa dels drets de tots els animals.

La participació ciutadana –l'altre element– també hauria de ser molt més profunda, molt més important, aquí, per la seva importància i per la seva capacitat en la nostra societat, i aquesta Llei tampoc ho recull. Fins i tot nosaltres plantejàvem la figura del defensor dels drets dels animals, una proposta «novedosa» que permetria la creació d'un ens independent, lligat al Consell Assessor de Protecció dels Animals, i que podria vetllar per les relacions entre les entitats i l'Administració i fer un acurat seguiment de les denúncies, inspeccions i tots aquells casos en què es posés en joc el benestar dels animals i l'eficàcia dels procediments.

I per últim, el que em quedava, la il·legalitat; una altra cosa que des del nostre punt de vista és inacceptable, ni per tradició, ni per costum, ni per desconeixement. El Parlament no pot aprovar una llei de protecció dels animals que reculli la caça d'ocells amb vesc, com es pretén a l'article 9.2. La utilització del vesc per a la captura d'ocells està prohibida per la normativa europea i estatal, concretament per la Directiva d'ocells de la Comunitat Econòmica Europea, el Conveni de Berna i el Reial decret 1095/1989. Per tant, una vegada més, demanem la prohibició explícita de la utilització del vesc per a la captura de qualsevol animal vertebrat, inclosos, òbviament, els ocells.

Per acabar, aquesta és una bona llei, és una llei que avança amb relació a l'altra; però segueix arrossegant els vicis de l'anterior. Una vegada més, l'expectativa d'una nova llei pot quedar defraudada. La societat catalana, que s'ha manifestat àmpliament contrària a la violència i a la guerra, als maltractaments, que vol ser respectuosa amb la vida, amb totes les formes de vida, no entendrà ni compartirà aquests articles, excepcionals, aquesta classificació entre animals protegits i animals torturables. Una vegada més, pot ser que la prudència, com deia, ens faci traïdors o no ens deixi ser prou valents.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Ara sí, en nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó, per fixar el seu posicionament.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ara fa molt poques setmanes, aquest Parlament va donar llum verda a una proposició de llei orgànica de reforma del Codi penal, a instàncies del nostre Grup Parlamentari, amb una finalitat primordial, com era la de reprimir en termes penals determinades conductes, conseqüència del maltractament dels animals, i amb un objectiu, també, com era que el legislador es fes ressò d'una creixent demanda i exigència social en contra de la violència, com a imperatiu bioètic, a favor també d'evitar les pràctiques que comportin maltractament o crueltat, i fins i tot la mort d'un ésser viu, en aquest cas d'un animal.

El Parlament, amb aquella reforma, esdevenia una altra vegada més pioner a nivell de tot l'Estat i fins i tot a nivell europeu, i sobretot feia un esforç per estar en sintonia amb els estàndards d'altres països europeus que disposen ja, avui per avui, d'una legislació més avançada; tan avançada com en el seu dia va ser la Llei que avui pretenem reformar, la Llei de protecció dels animals de l'any 1988.

Ja vam dir, amb motiu del debat, de la presa en consideració de la Proposició de llei d'Esquerra Republicana que va donar lloc a la creació d'aquesta Ponència conjunta de reforma de la Llei, que havia arribat l'hora de fer front a l'obsolescència que evidenciava la Llei 3/88 i, per tant, a la necessitat d'omplir les llacunes tècniques, conceptuals, evidenciades pel pas del temps, però sobretot per la necessitat d'adequar la norma a les noves tècniques jurídiques, i també als nous imperatius ètics, en plena consonància, ho repeteixo, amb lleis que hem examinat, que hem estudiat i que també hem transposat en aquesta norma, com són lleis com les d'Itàlia, el Regne Unit o França, i també convenis, com el de Washington, el de Bonn i el de Berna, i també les mateixes directives de la Unió Europea, que, per cert, hem aplicat de forma rigorosa i que en algun aspecte, com el que citava el senyor Boada fa uns instants, doncs, han estat escrupolosament respectades i incorporades també en aquesta Llei.

A banda de la Proposició de llei presentada per Esquerra Republicana, que era un dels vectors, un dels elements que conflueixen en aquesta Ponència, el Projecte de llei del Govern que va tenir entrada posteriorment no responia totalment a les nostres aspiracions i no ens acabava d'agradar, perquè seguia sense considerar els animals com a éssers vius amb capacitat de patir –un concepte i un element que vam introduir en la nostra iniciativa– i perquè no establia amb claredat les obligacions dels posseïdors d'animals de companyia, amb la voluntat que la tinença dels animals fos concebuda com un dret, no de possessió, sinó, en aquest cas, com una nova oportunitat, doncs, per promoure la seva tinença responsable. I, de fet, crec que la resultant del treball que s'ha fet en el si de la Ponència conjunta, crec que finalment respon a aquest objectiu i a aquesta aspiració,

i, per tant, crec que la tinença d'animals ha estat concebuda finalment com la responsabilitat i l'obligació de tutela d'un ésser viu per part de totes les persones.

Segurament, la nostra principal contribució i el nostre principal actiu en el treball conjunt d'aquesta Ponència ha estat la incorporació d'alguns aspectes, la majoria, si no tots, gairebé incorporats en el text final de la Proposició de llei que avui estem debatent, com és, en primer lloc, la prohibició expressa de matar, una conducta, ho repeteixo, expressament prohibida de forma clara com a frontispici d'aquesta Llei, un aspecte que no figurava en el Projecte de llei del Govern; la reforma en profunditat dels diferents mètodes d'eutanàsia que comportin d'evitar el sofriment dels animals i, evidentment, de provocar únicament la pèrdua de consciència quan sigui necessari; una regulació acurada també de la utilització dels animals en els espectacles, reintroduint la prohibició d'accés a les curses de braus per part dels menors de catorze anys, un aspecte que mai no s'havia d'haver modificat i que fa alguns anys, per desgràcia, per un acord majoritari d'aquesta cambra es va modificar; la regulació més detallada dels centres d'acollida, dels establiments de cria, de venda, de captura i de recollida; una major disciplina també de la cria i de la venda i de les condicions de tinença, de maneig i de transport dels animals; també la regulació d'aspectes innovadors com la vivisecció, l'experimentació, aspectes, per cert, que s'han viscut en aquests últims temps a Catalunya, doncs, arran de la granja de Camarles, doncs, amb molta inquietud, i, finalment, també, una major duresa a l'hora d'establir o regular el capítol d'infraccions i d'eventuals sancions.

El resultat final és el d'una bona llei, com s'ha dit. Hi ha aspectes singulars de la nostra iniciativa que no han estat considerats, com la creació de parcs per a gossos i zones de socialització, la creació de departaments de control animal, el control sobre la socialització dels cadells de cria, la simplificació dels procediments de denúncia, una regulació més acurada que la que avui sectorialment existeix en matèria de gossos perillosos, de gossos pigall, o la regulació, també, des drets reals de garantia, però creiem, sincerament, que el comú denominador d'aquesta Llei és molt positiu.

Per nosaltres els aspectes més positius i més favorables d'aquesta norma es poden sintetitzar en dos: el primer és un millor control de la cria i el comerç d'animals de companyia; el segon és un més acurat i un millor control sobre la sanitat i el comportament dels animals. Però, sobretot –sobretot–, valorem molt positivament el fet que s'hagi assolit un amplíssim consens per part de tots els grups d'aquesta cambra, i sobretot que ha estat una llei àmpliament discutida i debatuda amb les entitats i amb els diferents sectors que treballen en el món de la protecció animal. De fet, no debades, gairebé durant l'any que hem estat reunits en ponència conjunta, hem rebut pràcticament tots els sectors que tenen alguna cosa a dir-hi, algun dels quals, per cert, avui ens acompanyen, com els representants d'ADDA i també de la Fundació Altarriba.

I això ha estat, per tant, l'element que ha fet possible que avui puguem oferir a la societat catalana una eina molt valuosa, amb l'esperança que aquesta vegada –ja

la teníem l'any 88 amb la Llei vigent encara avui—, però amb l'esperança fundada que puguem disposar a partir d'ara dels mitjans necessaris i també de la voluntat política per poder-la aplicar de forma activa. No volem enganyar ningú: aquesta és una bona llei, però és una llei que reclama i necessita recursos, mitjans materials, econòmics i de tot tipus, i un esforç també per part del conjunt d'administracions i de poders públics, concenides també les administracions locals, el conjunt d'ajuntaments de Catalunya.

No sóc jo qui ha de contradir algunes de les esmenes que el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds ha defensat fa un instant. De fet, jo no m'atreveria a dir que amb la incorporació d'una desena llarga d'esmenes que encara queden vives aquesta hauria estat definitivament una llei, doncs, absolutament satisfactòria al cent per cent. Francament, creiem que la contribució, l'aportació, del seu Grup ha estat molt positiva. I, finalment, hi ha alguns aspectes, efectivament, com són el tema de les curses de braus i el tema dels correbous, que en aquests moments, doncs, no fan consens total entre els grups de la cambra.

Jo ja li anuncio que nosaltres votarem a favor de les esmenes que pretenen, doncs, per exemple, que les curses de braus es converteixen, doncs, en un espectacle, diguem-ne, a la portuguesa, és a dir, sense la utilització de pica, sense banderilla, sense estoc, i, per tant, sense la mort de l'animal en aquelles localitats en què ja, avui per avui, abans de l'entrada en vigor de la Llei, ja existeix una plaça estable. No així les esmenes relatives als correbous, perquè entenem que aquesta excepcionalitat, que té a veure amb la cultura popular i tradicional d'una part del país, s'ha de mantenir avui per avui fins que no evolucioni i no canviï, en definitiva, profundament algunes mentalitats en aquelles terres.

Finalment, voldria resumir bàsicament els deu o onze punts més destacables i més importants d'aquesta Llei. El primer és la fi del sacrifici dels animals, no només en els centres d'acollida o de recollida municipal, com s'ha dit en algun mitjà de comunicació. Jo crec que és important també, doncs, que posem fi a una pràctica com és el tir de coloms, i crec que, en aquest sentit, doncs, podem, doncs, avui, estar tots molt satisfets que el conjunt d'administracions i de poders públics disposin ja dels mitjans, doncs, per evitar l'abandonament dels animals i només en casos molt excepcionals, per motius humanitaris i sanitaris, doncs, permetre o admetre la pràctica de l'eutanàsia. En segon lloc, també, la introducció d'un millor control sanitari i comportamental dels animals de companyia. En tercer lloc, la definició del principi que els animals són éssers vius, dotats de sensibilitat física i psíquica, per tant amb drets que persegueixin el seu benestar, a diferència del que avui per avui encara són en algunes lleis civils que els defineixen com a béns mobles. La tipificació també d'actuacions prohibides respecte als animals, com el fet de maltractar-los, agredir-los, dopar-los, abandonar-los o mantenir-los en instal·lacions inadequades. La reintroducció de la prohibició d'entrada de menors de catorze anys als espectacles taurins, i també de maltractar o matar animals en produccions artístiques o la seva difusió o exhibició audiovisual en horaris que puguin ferir la sensibilitat dels menors. La prohibició d'exhi-

bir o passejar animals salvatges o exòtics que puguin causar dany a les persones o a d'altres animals. La captura de gossos i gats assalvatjats, que s'haurà de fer sempre a través de mètodes d'immobilització a distància en el cas que sigui possible. El fet que els animals utilitzats en curses i apostes hagin de ser tractats d'acord amb els principis generals d'aquesta Llei, i, per tant, la regulació de pràctiques com el dòping en canòdroms, en hipòdroms, i el fet que els propietaris dels animals utilitzats en apostes hagin d'esdevenir responsables de promoure el seu retir digne. I, finalment, també, la prohibició —un tema sensible també per al nostre Grup— d'implantar granges per a la cria o subministrament de primats a Catalunya, i el fet que el Departament de Medi Ambient, al capdavant del qual el seu titular —que avui, per cert, doncs, assisteix a aquest debat, i jo li vull agrair que ho faci—, hagi de destinar els ingressos...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

Acabo, senyor president. Els ingressos procedents de totes les sancions per tal de promoure actuacions de caràcter finalista en la línia de protegir i de preservar el benestar dels animals.

Per tant, una bona llei per la qual el nostre Grup Parlamentari, doncs, es felicita i també, lògicament, emplaça tots els grups d'aquesta cambra perquè hi donin el seu suport i vot favorable.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, l'illustre diputat senyor Rafel Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Senyores i senyors diputats, senyor president, avui ens toca portar en aquest Parlament de Catalunya una llei que és de protecció als animals. I no vol dir que sigui una llei nova. Ha estat una llei, realment, que ha tingut a veure molt i moltíssim amb una llei que va ser pionera aquí, al Parlament de Catalunya, com va ser la Llei de 1988, del 4 de març. Però darrere quatre anys, la vida evoluciona, canvia, i succeeixen circumstàncies lamentables, com la que tots nosaltres vam conèixer, com va ser a la protectora d'animals de Tarragona, on es van mutilar les cames a uns gossos i van morir arran d'això, o va ser —i per què diu que no— també a l'Ajuntament de Valls, la batuda que es va fer per sacrificar animals d'una manera completament desmesurada i d'una manera que no comportava ni el més mínim de delicadesa ni el més mínim de respecte, per no dir cap ni absolut, a lo que són els animals.

I aquestos fets van ser els que van proposar diferents propostes que es van portar aquí al Parlament de Catalunya, algunes per Esquerra Republicana, unes altres pel nostre Grup, amb motiu d'aquestes salvatjades que es van fer. I això va ser lo que va crear aquest esperit, realment, de portar a aquest Parlament..., de fer una

ponència conjunta que vingués a pal·liar aquests buits o aquestes actuacions que s'havien fet.

I la veritat és que ha estat una ponència... Jo, com a diputat que porto a la casa, per dir-ho d'alguna manera, vuit anys, ha estat la primera Ponència conjunta en la qual no és una proposició, una proposta, que porti el Govern, sinó que ha estat molt debatuda aquí al Parlament de Catalunya, i he pogut tindre l'oportunitat d'escoltar tots els col·lectius afectats i, sens dubte, de tindre, doncs, una informació directa de lo que són les institucions, les associacions i totes les institucions que estan relacionades amb lo que és el món dels animals.

I hem fet una llei, la veritat, que ve a recollir totes aquestes inquietuds, que ve a recollir tots aquests treballs que han anat passant per aquesta Comissió, i que, d'alguna manera, no totalment, però sí que moltes i moltíssimes de les coses, les més importants, han comportat, realment, que avui poguéssim presentar una llei que recull l'esperit, especialment, de lo que se'n estava demanant.

Jo voldria aquí, i en començar la meua intervenció, agrair moltíssim a totes les associacions, a totes les institucions, a la Fundació Altarribas, realment..., tota la col·laboració i aportació que ha tingut, encara que també me sento satisfet que hi havia una assignatura pendent, que era la reforma del Codi penal..., cosa que avui està al Congrés dels Diputats, i esperem que molt aviat pugui tindre el fruit que tots nosaltres busquem.

Aquesta Llei, que jo resumiria com una llei innovadora, amb qüestions, realment, que tenen a veure..., jo penso que la centralitat d'aquesta està en el fet que totes les associacions o institucions que van passar ens van demanar que un dels temes més importants és que no se sacrificuessin els animals. Doncs, bé, aquesta Llei, aquesta Proposició de llei que avui serà llei, recull aquest punt important de què estàvem parlant de no sacrificar els animals. També és ben cert que no sacrificar els animals comporta lo que hauran de ser campanyes, senyor conseller, que vinguin a pal·liar aquesta mesura, com campanyes, realment, d'adopció d'animals, campanyes d'esterilització, campanyes que facin i impossibilitin, realment, tindre una superpoblació d'animals que no tinguin un control. Per tant, s'haurà de fer una campanya de conscienciació ciutadana en el tema d'adopció dels animals i també fer i prendre totes les mesures necessàries per poder tindre i portar a terme que no s'hagi d'arribar –que no s'hi arribarà, perquè la Llei així ho prohibeix– al fet que se sacrificuin els animals, però, sobretot, que no hi hagi una superpoblació que comporti, realment, que els animals no puguin tindre les atencions que han de tindre.

És important també que amb aquesta Llei se reconeix alguna cosa important, que és la sensibilitat psíquica dels animals, a més de la física, que ja estava reconeguda. I això vol dir, simplement, que allò que contemplàvem com a físic, quan nosaltres ho reconeixem com a psíquic..., nosaltres estem parlant d'uns drets propis de la condició dels animals que la Llei contempla i que la Llei tira endavant, i que facilita en gran mesura que es pugui tindre més cura a l'hora que els animals puguin viure i puguin estar amb la qualitat de vida que es mereixen.

També, la Llei comporta, realment, protegir els animals i les obligacions de les persones propietàries. Això va ser un tema molt debatut a la Ponència..., i que moltes persones propietàries compren els gossos com aquell que va al Corte Inglés i es compra qualsevol objecte de regal i al dia següent l'aparca com si, realment, allò no tingués una sensibilitat, un afecte i una estima directa. Per tant, això és important, crear aquestes obligacions als propietaris dels animals perquè tinguin les responsabilitats que un ser viu, que un ser que té sensibilitat, pugui estar..., i no pugui ser, de qualsevol manera, abandonat.

També fa incidència, aquesta Llei, en el tema de lo que és la venda dels animals, i recull una cosa important, i és l'obligació de fer un curs de cuidadors o cuidadores d'animals per a les persones que treballen amb els animals, és a dir, donar una professionalitat a les persones que estan encarregades d'estar al costat, de treballar amb els animals i de tindre'ls al seu costat. I qüestions també com han de ser les responsabilitats, procediments sancionadors, que es van augmentar amb les propostes que vam fer.

I, com que el temps arriba i m'he de centrar concretament en el que han estat algunes de les esmenes que ha presentat, i que queden vives, Iniciativa per Catalunya Verds, sí que nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, vol fer un incís especial al que és l'article sisè, que és prohibició de lluites d'animals i altres activitats, en el seu apartat 2, resten excloses d'aquestes prohibicions, quan parla, a l'apartat a, parla que queden..., aquelles que queden excloses, aquelles persones..., és a dir que no podran anar al que són les festes dels braus, persones menors de catorze anys.

Nosaltres demanarem que hi hagi una votació particular a aquest paràgraf, però concretament a l'última frase, que diu «a les quals s'ha de prohibir l'accés a les persones menors de catorze anys».

I em sorprèn Iniciativa per Catalunya..., perdó, Iniciativa per Catalunya..., em referia a Esquerra Republicana, perquè vostès des d'un començament han deixat i han tingut palesa en aquest tema, per tant, Esquerra Republicana, quan diu –i hi ha insistit molt, el senyor Ridao, en el tema– que aquesta Llei, la gran novetat que té és prohibir realment l'accés a persones menors de catorze anys al que són les festes de braus.

Escolti'm, i per què no, també, al que són les festes de correbous i tota la resta? Vostè, senyor Ridao, al final em fa sospitar, la veritat. Diu que vostè votarà a favor de la primera esmena que presenta Iniciativa per Catalunya, que parla de les curses de braus i els espectacles amb braus que incloguin la mort dels animals i aplicacions. I, tanmateix, a l'esmena número 2, que parla dels correbous amb aplicació de torxes a les banyes i correbous de focs, vostè diu que això li sembla molt bé. Vol dir, li sembla molt bé tot o li sembla molt bé simplement una part? Perquè aleshores el que vostè m'està dient és que hi ha una intencionalitat realment política en el que vostè està dient; per tant, s'ha de ser coherent per una part i per l'altra.

Nosaltres serem coherents en totes, i votarem en contra de totes aquestes esmenes i demanarem una votació

particular, simplement per una qüestió: perquè hi ha una proposició no de llei, de modificació del Decret 332/1998 –i ara sí que és el Grup d'Iniciativa per Catalunya–, que Iniciativa per Catalunya la va votar a favor, conjuntament amb tots els grups parlamentaris amb l'excepció d'Esquerra Republicana, amb la qual modificaven la prohibició d'entrada als menors de catorze anys, llevat que siguin acompanyats d'una persona major d'edat. Això és el que nosaltres demanem: que els menors de catorze anys puguin entrar, realment, a un espectacle taurí sempre que vagin acompanyats dels seus pares, perquè són els seus pares els que han de tenir la responsabilitat de dir si volen o no volen.

Però, escolti'm, vostès, quan votin una cosa conjunta, ara se n'obliden i tiren marxa enrere... Doncs, molt bé. Nosaltres, és per aquest motiu, i per la coherència del que aquí es va votar, senyors del Partit Socialista, que han estat dubtant fins a última hora, jo els invitaria realment que reconsideressin i que votessin realment no a favor, sinó en contra d'aquest últim paràgraf, perquè vostès hauran de donar moltes explicacions a molta gent que tenen, o que els voten, que gaudeixen d'aquesta festa dels braus.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Joan Roma.

El Sr. Roma i Cunill

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc, i per evitar que pogués tenir un oblit al final d'aquesta intervenció, sí que voldria agrair a les persones que han fet possible que estiguem davant d'una autèntica nova llei, no d'un retoc a la vigent fins ara, sinó d'una nova llei, i després explicaré el perquè.

Voldria agrair, en primer lloc, evidentment, a les nombrosíssimes entitats, protectores d'animals i a tots els sectors de cria i de tots els àmbits relacionats amb la tinença d'animals per les seves visites aquí al Parlament, per les estades que han fet aquí, pels debats que hem tingut, que ens han permès conèixer a fons tota aquesta problemàtica.

I, en segon lloc, evidentment, o paral·lelament, agrair al senyor Isidre Ferran, membre, diguem, de la Conselleria, que ha sigut el tècnic que ens ha anat informant i que ha anat seguint, i que ha anat lligant el que eren els nostres debats, també, amb la posició de la Conselleria i aportant dades tècniques perquè puguem tenir una llei no solament legalment correcta, sinó també tècnica-ment encertada. I, després, a la lletrada senyora Anna Casas, que ha sigut l'encarregada que efectivament aquest Projecte de llei tingui la coherència legal que tota llei ha de tenir. I, finalment, evidentment, també agrair la presència del conseller, que jo crec que és molt adequat que davant d'una llei important com aquesta també estigui present en aquest debat.

Bé. Tal com deia, jo crec que la Llei del 88 va tenir el gran encert de posar a debat els drets dels animals per

primera vegada aquí, al Parlament de Catalunya, i constituir una llei que va ser clarament innovadora no solament a nivell de Catalunya, sinó a nivell de tot Espanya.

Ara, el 2003, vam creure, els grups parlamentaris, que era el moment de fer una nova llei. Catorze anys són força anys per comprovar com ha funcionat la Llei actualment vigent, però també perquè hi ha hagut grans canvis en la societat catalana des del 88 fins al 2003.

Jo crec que si la Llei del 88 va posar sobre la taula els drets dels animals, la del 2003 és la consolidació d'aquests drets, però sobretot, també, la consolidació dels deures dels propietaris dels animals. Per tant, estem davant d'una llei que consolida els drets i també obliga a uns deures molt superiors a la Llei del 88. Podríem dir que aquesta Llei podria tenir un subtítol que es digués no solament Llei de protecció dels animals, però també com a subtítol: Llei de la tinença responsable d'animals.

Volem que el fet de tenir un animal no sigui com a resultat d'un caprici, d'un moment, diguem-ne, d'alegria o que pel fet d'haver passat davant d'una botiga o d'haver vist un cadell o qualsevol altre tipus d'animal, diguem-ne, en mans d'una persona, es pugui produir aquell caprici, aquella reacció lògica de dir: «que bonic que és, per tant, comprem-lo», sense constatar i sense rumiar el que tot això comporta de canvis en el propietari, però també de canvis en la llar on s'ha d'ubicar i on ha de conviure aquest animal.

Per tant, estarem davant de dues lleis molt diferents i molt innovadores, la del 88, però realment la del 2003 serà una llei que autènticament serà una referència per a moltes altres comunitats autònomes, per a molts altres territoris, i és una llei avançada a nivell de tot Europa.

Els ponents hem tingut ocasió d'estudiar, de comparar, quines són les lleis de protecció dels animals de països tan diversos com Suïssa, Alemanya, França, Itàlia i altres països com per veure que estem davant d'una llei que pot ser comparada i en molts casos supera la d'aquests altres països que acabo de dir.

Entre els grans canvis que podem constatar del 88 al 2003 és que, tot i que les estadístiques en el nostre país són difícils de poder esbrinar fins a quin punt són realment molt rigoroses, però, estem parlant que a Catalunya pot haver-hi de l'ordre de prop d'un milió d'animals que conviuen amb humans.

És a dir, no estem davant d'una xifra que fins ara anàvem parlant de gossos i gats, i podríem anar parlant, doncs, de xifres que es podrien relacionar amb l'ordre de 150, potser 200.000 animals, dels que abans consideràvem estrictament domèstics –gossos i gats–, sinó que ara conviuen amb molts humans espècies que realment ens deixen parats quan estudiem què li agrada tenir o què volen tenir les persones a casa seva. I, des de qualsevol tipus d'animal exòtic, des de serps, des d'animals autènticament salvatges, que creiem que només viuen ja en països molt llunyans, això ja no és així i tenim a casa nostra animals de tota mena. Que, per tant, aquesta Llei el que fa realment ja és no només parlar de gossos i gats, sinó de preocupar-se del benestar, dels drets i deures, de tots aquests animals, pensant

en les característiques de tots aquests animals. I, com abans deien altres ponents, de pensar que els animals no solament poden patir físicament, sinó també psíquicament. I que maltractar un animal també es pot considerar que tenir un animal exòtic a unes temperatures totalment inadequades per a ell, perquè prové de països calents o de països freds, pot constituir un maltractament el fet de no donar-li l'alimentació adequada per l'espècie que és o estar en locals o en indrets no adequats.

Per tant, jo crec que és una llei avançada, progressista, que en alguns casos tots evidentment que hauríem volgut, potser, anar més lluny, però que jo crec que, en aquest moment, el Parlament donem un exemple a la societat catalana, un exemple perquè regulem com i qui pot tenir un animal, com l'ha de cuidar, com el castigarem si l'abandona o el maltracta, com sancionarem aquests maltractaments o aquests abandonaments i, també, a l'hora de morir, dir com ha de ser «eutanasiat» aquest animal quan realment no hi hagi cap més altre remei, que sigui per ordre del veterinari, per evitar-li sofriments majors.

I que, per tant, aquest acord a què hem arribat, amb una moratòria de tres anys, per fer possible que els ajuntaments, protectores, es puguin adaptar a la nova Llei, crec que també és una demanda de tota la societat, tot i tenir clar –i deixar clar en aquest cas, amb la doble condició que tinc de diputat al Parlament, però també d'alcalde d'un poble petit– que els alcaldes estem preocupats perquè les lleis de vegades les fem, però, a continuació, no les dotem econòmicament, suficientment de mitjans econòmics però també humans, per fer possible que el que desitgem o el que obliguem des d'aquí sigui després possible de realitzar sobre el territori.

Per tant, faig una crida a la Conselleria de Medi Ambient, però també una crida al Govern de la Generalitat, perquè entre tots plegats posem els mitjans necessaris per fer possible el contingut d'aquesta Llei, perquè hi han grans obligacions per als propietaris, però també hi han grans obligacions per als ajuntaments que han d'executar els mandats d'aquesta Llei.

Bé. Jo crec que, per acabar, dir que realment tenim ara uns grans reptes al davant. Hem de posar, diguem-ne, en obligació un mandat que ja existeix, que és que tots els animals estiguin identificats, que cridem, fem una crida al civisme perquè no s'abandonin els animals, i que, si els animals són abandonats, hi hagi una gran campanya per a adopció d'aquests animals. I, per tant, que també hi hagi una sensibilització per esterilitzar els animals i evitar la reproducció, diguem-ne, així, generalitzada. I, per tant, que tot això permeti reduir el nombre d'animals que en aquests moments poden ser objecte de compra i de tinença a les cases, precisament per no trobar-nos, en les protectores o en els ajuntaments, amb una enorme quantitat d'animals que han de ser cuidats, mantinguts, en espera de l'adopció.

Bé. Per tant, jo crec que és una llei per aquests temps que corren, una llei d'una molt major sensibilitat per part de la societat catalana, una llei que realment demostra fins a quin punt els anys no han passat en va, que la Llei del 88 va representar aquesta gran aportació

a la protecció dels animals i que, aquesta Llei del 2003, la consolidem, l'ampliem i la millorem.

En nom del Grup Socialista he de dir que, tot i que en alguns casos voldríem que s'avancés millor en la sensibilització, creiem que la societat catalana va en la bona direcció, que algunes pràctiques que es feien amb animals estan desapareixent i, a poc a poc, crec que de vegades és millor, no per una llei que vulgui tallar d'arrel algunes pràctiques... –sí, senyor president, acabo–, alguna llei, de vegades, fa reviscolar algunes actuacions, cosa que creiem que de vegades és millor que a poc a poc es vagi acabant amb certes pràctiques, i que la cultura d'estimació als animals va en la bona direcció i aquesta Llei la refrenda i la sanciona en cas que no sigui així.

Per tots aquests motius el Grup Socialista votarà en contra de totes les esmenes vives que queden d'Iniciativa per Catalunya Verds, i per tant, ens felicitem del contingut i ara demanem posar els mitjans per posar-la en pràctica.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller de Medi Ambient, no cauré en aquesta temptació taurina, em sembla que no correspon en una llei de la transcendència de la Llei que avui estem a punt d'aprovar.

Com a Grup Parlamentari de Convergència i Unió ens agradaria subratllar diversos aspectes: un primer aspecte relatiu a com s'ha elaborat aquesta Llei, un segon, en relació amb els objectius, i el tercer, de subratllar molt el que el senyor Ridao anomenava frontispici de la Llei, que és aquesta prohibició de sacrifici d'animals, intentar explicar que no és una dèria, sinó que és una mesura absolutament realista i que pot ser aplicada i que en tot cas respon a la voluntat que Catalunya sigui una nació cívica, una nació avançada, una nació moderna.

En primer terme amb relació al mecanisme d'elaboració, i aquí discreparia de manera molt cordial del senyor Luna, és a dir, nosaltres no fem una llei com a reacció a o com a reacció a uns esdeveniments puntuals, ens hauríem equivocat, al legislador no li correspon legislar a cop de titular mediàtic, sinó que hem fet una llei molt serena, una llei de cocció lenta, una llei molt meditada perquè tingui perdurabilitat en el temps, i, per tant, el que hem mirat és que sigui una llei de reforma integral de la Llei de protecció als animals, i hem optat per fer-ho a través d'un mecanisme excepcional en aquest Parlament, que és el mecanisme de la ponència conjunta, perquè teníem uns textos de partida, és veritat, un text del Grup Parlamentari Popular, això és així, un text del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i un text del Govern, un projecte de llei del Govern, i vam considerar que el més escaient, el més sensat era constituir una ponència conjunta, però amb una altra excepcionalitat, que em sembla que és el que marca el

caràcter diferencial d'aquest procés d'elaboració legislativa, que és de dedicar pràcticament vuit mesos a atendre, a fer compareixences dels diversos sectors implicats, que han estat els que han donat una fesomia molt clara a aquesta Llei.

Recordo el primer cop que vaig parlar amb la gent d'ADDA i de FEDAN que comentaven: «Home, no ens agradaria que fos una simple, diguem-ne, modificació molt puntual de la llei. Ens agradaria que Catalunya tornés a ser pionera amb relació a la defensa dels drets dels animals.» I em sembla que ens n'hem sortit. Francament, aquesta és una llei que és una llei avançada i és una llei que serà referent a la resta de nacions d'Europa, a la resta de territoris de l'Estat espanyol, però també a la resta de nacions d'Europa, perquè és una llei que intenta mirar molt endavant.

Quin és l'objectiu? Tres objectius. Primer, actualitzar la Llei del 88, que era una molt bona llei, que va ser una llei pionera; actualitzar conceptualment i sobretot aplicar l'experiència de tots aquests anys, l'experiència en el Govern, l'experiència des de les entitats i l'experiència des del món local, una actualització.

Segon, donar resposta a l'increment de conscienciació ciutadana que hi ha hagut, i, per tant, la realitat de dret s'ha d'adaptar a la realitat de fet, que és que la societat catalana en aquests moments té un major nivell de conscienciació amb relació als drets dels animals; incorporo allò que deia el mahatma Gandhi: «El nivell de civilitat d'un poble es mesura en funció de com tracta també els seus animals», i per tant, el nivell de conscienciació del poble de Catalunya també ha avançat i la Llei hi havia de donar resposta.

Tercer element, intentar donar rang legal a l'activitat normativa del Govern, que ha estat molt intensa durant aquests anys, és a dir, el Govern ha fet una tirallonga de decrets que en aquests moments hem considerat escassament d'incorporar-los a la Llei per donar-li aquesta força legislativa, aquesta força que tingués una perdurabilitat en el temps.

Actualització, donar resposta a l'increment de la conscienciació i cristallitzar legislativament l'activitat normativa del Govern de Catalunya.

Per tant, hem parlat de com s'ha elaborat aquesta Llei, de quins són els objectius i, en tercera instància, permeti'm que m'allargui potser una mica més amb relació a aquesta mesura que és la de prohibir el sacrifici d'animals, de gats i gossos, a les gosses.

Hem establert una *vacatio legis* de tres anys i mig; és a dir, aquest punt, l'article 11.1 entrarà en vigor l'1 de gener de l'any 2007, i és una opció realista i és una opció responsable i ens hem donat aquest termini de tres anys i mig, justament perquè quan arribi el 2007 aquest país estigui amb capacitat de dur a terme efectivament aquesta mesura. Efectivament, vol dir que a les gosses hi hagi un nombre de gossos que permeti ser administrable i sobretot permeti donar sortida a l'adopció. Què necessitem? I el senyor Roma s'hi ha referit i m'ha agradat molt el concepte que ha utilitzat: necessitem una tinença responsable; ell feia una crida a la ciutadania, permeti'm que com a Convergència i Unió també ho fem i que apellem a un gran pacte ciu-

tadà per la tinença responsable dels animals de companyia. Si no ho fem serà molt difícil que aquesta Llei pugui ser efectiva en tota la seva dimensió. I aquest gran pacte passa bàsicament per una tinença responsable, passa per un procés d'identificació que sigui potent, i per tant, és responsabilitat dels criadors, serà responsabilitat de totes les situacions de compra-venda, de transacció, de les administracions públiques i dels ciutadans.

I, per tant, el Govern serà extraordinàriament cautelós per garantir que hi hagi aquesta identificació. Si som capaços d'identificar els animals de companyia, limitarem extraordinàriament el nivell d'abandonament, i si limitem l'abandonament, evidentment, els gossos i els gats que arriben a les gosses serà molt més reduït. I, per tant, és una qüestió de pura lògica, hem de mantenir que aquesta cadena sigui la cadena adequada. Cria, que vol dir en primera instància processos d'esterilització, és així, n'hem de parlar clar, i les entitats animalistes, la Fundació Altarriba, ADDA, FEDAN i d'altres entitats, Animal Help, bàsicament és el que ens estan demanant: esterilització, control de les transaccions, en aquests moments amb la Llei que aprovarem establir que la identificació sigui el requisit previ per a qualsevol transacció, intentem limitar la compra compulsiva a través de dues mesures, la primera és prohibir l'exposició en aparadors dels cadellats dels animals, justament per evitar que en determinades èpoques de l'any es faci aquesta compra compulsiva, i limitem, també, els anuncis a la premsa gratuïta, que en molts casos no sortia, la majoria dels casos no sortia el nucli zoològic i en aquests moments s'obliga que surti el nucli zoològic, per tant, la cria estarà absolutament taxada amb aquests nuclis zoològics.

Control de la cria, identificació, esterilització, responsabilitat, foment de l'adopció, si som capaços de fer aquestes coses, si som capaços de prendre aquestes mesures, l'any 2007 aquesta mesura serà una mesura aplicable, com ho és en altres països. I això, ens ho han demostrat les entitats en defensa dels animals. A Itàlia això s'ha fet, i a Itàlia això és viable i és possible i no és una despesa extraordinària, insostenible per a l'Administració, sempre i quan tinguem en compte això, aquesta crida a la tinença responsable, aquesta crida a dur a terme una acció responsable de la tinença dels animals de companyia. Aquest, per tant, és un element fonamental.

I, evidentment, en tota llei hi ha d'haver la part coercitiva, i això és així, i nosaltres l'hem establerta a través de dos mecanismes al Parlament de Catalunya. Primer, l'abandonament dels animals és considerat com una falta molt greu i, per tant, susceptible de ser castigat amb penes, amb sancions de fins a vint mil euros; aquest és un element fonamental d'aquesta Llei. I, segon, fa un parell o tres de setmanes en aquest mateix Ple vam demanar que es modificués el Codi penal i vam establir penes d'arrest de cap de setmana per abandonament d'animals de companyia. Si és té, s'ha de fer de manera responsable i, si no, tot el pes d'aquesta Llei ha de caure. Evidentment, el principal aliat no és la coacció, sinó el civisme, però la coacció en aquest cas també ha d'existir.

Faig un repàs molt ràpid d'altres aspectes que creiem que valen molt la pena d'aquesta Llei, que ens avancen en aquesta línia a ser una llei avançada: la prohibició del tir de colom, una reivindicació molt important per part d'un sector molt ampli d'aquest país, que és la limitació de les atraccions firals de cavallets, la prohibició d'experimentació de crear centres de cria adreçats a l'experimentació de primats i, també, la reincorporació de la prohibició d'assistència a menors de catorze anys a curses de braus. I aquí que ningú no s'esquinci les vestidures, o no prohibim que menors de divuit anys entrin als bingos?, o no prohibim que menors de divuit anys entrin a determinats altres tipus d'espectacles? I, per tant, no establim la cautela de dir: «Escolta, compte que si van acompanyats dels pares o d'un adult ho limitarem.» Creiem que val la pena, creiem que val la pena de tornar a reincorporar aquesta prohibició.

Per tant, en el marc de la ponència conjunta, això, ho plantegem amb aquests termes.

I acabo, senyor president, senyores i senyors diputats, amb el capítol d'agraïments. Agrair al director general de Biodiversitat i Boscos, el senyor Pere Maluquer, que va ser un dels impulsors d'aquesta Llei. Evidentment agraïm extraordinàriament la feina del senyor Isidre Ferran, delegat del Departament de Medi Ambient a la demarcació de Barcelona, que ha sigut, diguem-ne, la persona que ha donat molta coherència a l'elaboració d'aquesta Llei, i agraeixo, en nom de Convergència i Unió, el paper de la lletrada, que amb una ponència conjunta ha sigut més important; la senyora Anna Casas ha donat molta coherència al resultat final d'aquesta Llei.

Avui ens podem enorgullir que Catalunya torna a ser una nació puntera amb relació a la protecció dels drets dels animals i, per tant, com a diputat al Parlament de Catalunya, creguin-me que és de les coses que em complauen més.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. (*El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.*) Senyor Boada...

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Només per a un aclariment amb relació a la votació, el nostre Grup Parlamentari posaria a votació les esmenes 1, 2, 3 i 4, que fan referència a la prohibició de les curses de braus i als embolats i capllaçats, la número 13 també la posaria a votació, que és més participació de les entitats proteccionistes, la número 14, que fa referència al defensor dels drets dels animals, i la número 16, que fa referència que les lleis amb relació a l'agricultura o a la cacera, doncs, també estiguin limitades per aquesta Llei. I això vol dir que demanaríem votació separada dels articles 6.2, que fa referència a les excepcionalitats, i el 9.2, que fa referència a la caça amb vasc.

El president

Molt bé, moltes gràcies.

Anem a cridar a votació.

(*Pausa llarga.*)

Senyor Ridao, em demana la paraula per...?

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, de cara a la votació, per demanar votació separada...

El president

Sí...

El Sr. Ridao i Martín

Amb relació al Dictamen, el senyor Boada demanava votar l'apartat segon de l'article 6; nosaltres demanaríem de votar separatament de l'apartat segon de l'article 6...

El president

Del 6.2.a...

El Sr. Ridao i Martín

...l'apartat a. I del...

El president

Tot, tot l'incís, eh?

El Sr. Ridao i Martín

Sí, sí, correcte.

El president

Molt bé.

El Sr. Ridao i Martín

I amb relació a les esmenes que manifestava que mantenia a votació, votació separada de la número 1 i de la número 3, també.

El president

1, 3. Molt bé.

A veure, començarem, primer, votant, de les esmenes vives, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, les esmenes 1 i 3.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 102 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta d'esmenes vives, del Grup d'Iniciativa.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 4 vots a favor, 111 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el text del Dictamen. Aquí demano una mica d'atenció. Primer votarem, de l'article 6.2.a, l'última frase, que comença «a les quals s'ha de prohibir l'accés», fins al final.

Comença la votació d'aquest incís.

Ha estat aprovat per 90 vots a favor, 25 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta de l'article 6.2, apartat a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta de l'article 6.2 i el 9.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

Vull fer avinent a les senyores i senyors diputats que, signades per tots els grups, hi han quinze esmenes tècniques que s'integren al text del Dictamen.

I ara votem el text del Dictamen, la resta.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Proposició de llei de modificació de la Llei 23/1998, del 30 de desembre, d'estadística de Catalunya, reguladora de l'elaboració i la publicitat de les enquestes i els estudis d'opinió de la Generalitat (tram. 202-00189/06)

El novè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 23/1998, de 30 de desembre, d'estadística de Catalunya, reguladora de l'elaboració i la publicitat de les enquestes i els estudis d'opinió de la Generalitat.

La Comissió d'Economia, Finances i Pressupost ha emès dictamen, i hi ha reservades esmenes per defensar al Ple. Passarem al debat per defensar les esmenes i fixar el posicionament.

Primer, té la paraula l'il·lustre diputat senyor David Pérez, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per defensar les seves esmenes.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, intervinc per defensar les esmenes que hem presentat a aquesta llei d'elaboració d'enquestes, fonamentalment és un conjunt d'esmenes que van enfocades en tres direccions.

I el primer que volem dir és que no estem d'acord en com quedarà definitivament aquesta Llei. Les esmenes que presenta el Grup de Convergència i Unió i que seran votades favorablement pel Grup d'Esquerra Republicana, jo crec que són un pas enrere molt important en la gestió de la realització d'enquestes per part del Govern, és un pas enrere molt fort, és una proposta regressiva en molts apartats, però especialment en tres apartats.

En primer lloc, és un pas enrere quant a l'organisme encarregat de fer les enquestes. El model anterior de

realització d'enquestes, de fet, el model vigent de realització d'enquestes, s'ha demostrat vulnerable. I s'ha demostrat vulnerable perquè ha quedat clar que no és bo que la realització de les enquestes quedi exclusivament en mans d'un departament que depèn del Govern.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Doncs, per què tornem a ensopegar en la mateixa pedra? Per què tornem a encarregar les enquestes a un departament que depèn del Govern? La proposta que fan CiU i Esquerra Republicana és un pas enrere donat que no contempla la possibilitat de traslladar la realització d'enquestes a un organisme independent, com podria ser l'institut català d'opinió pública, que nosaltres plantejem a les nostres esmenes com un organisme, insisteixo, independent del Govern, sinó que el que fem és traspasar les enquestes a l'Idescat, que és un organisme que s'ha demostrat vàlid per a la gestió de l'estadística a Catalunya i que ara potser té el risc de perdre la seva credibilitat.

És cert que l'article 11 de la Llei de l'Idescat, del 98, preveu la creació d'un consell d'assessorament i consultiu, però no és això el que nosaltres estem demanant. No estem demanant un consell d'assessorament i consultiu, sinó que no estem d'acord en què sigui això perquè la creació d'aquest consell no pot quedar únicament a la voluntat o no del Govern, com és el cas que tenim ara, que aquest consell no s'ha creat, a pesar que estem parlant d'una llei del 98, i sobretot perquè l'article 11 parla d'un consell que sigui consultiu i d'assessorament i nosaltres parlem d'un organisme que sigui executiu, que tingui capacitat executiva i en què hi pugui haver participació de la comunitat científica i que els seus principis d'actuació siguin l'objectivitat, la neutralitat i la professionalitat. I, clarament, no és això el que es proposa amb el traspàs a l'Idescat de la possibilitat de realització d'enquestes.

I tampoc estem d'acord, en absolut, amb els terminis que s'aprovaran aquí d'aquí a uns moments. La situació actual preveu que, una vegada acabat l'estudi o l'enquesta, en vint-i-cinc dies estigui, aquesta enquesta, en mans del Parlament de Catalunya. L'esmena de Convergència preveu que dos mesos després d'acabat el treball de camp s'enviarà al Parlament de Catalunya un «avançament provisional dels resultats». Per tant, estem donant un pas enrere en la situació que ja tenim en aquest moment.

Home!, és cert que en aquest moment la proposta que fa Convergència parla d'«una vegada finalitzat el treball de camp». Però anem a veure, les enquestes i estudis polítics i d'intenció de vot, tots, en aquest moment, totes aquestes enquestes, en aquest moment, són els baròmetres. A veure, senyors de Convergència, quan hem de rebre el baròmetre d'abril? El baròmetre d'abril s'ha de rebre el mes de maig, i el que no podem fer és una proposta que, el baròmetre d'abril, tinguem dos mesos per rebre'l, perquè el que farem serà una riallada general. Arreu, a qualsevol lloc, el baròmetre d'abril es rep el mes de maig, i el que no podem fer aquí és assumir una enquesta que ens digui que, els baròmetres, els rebrem amb dos mesos de retard. I, l'informe del baròmetre definitiu, quan el rebrem? No ho diu l'es-

mena que fa Convergència, és a dir, sense data límit d'entrega en el Parlament.

Jo crec que la nostra esmena, que és, de fet, les esmenes que hi han presentat en aquest Parlament la resta de grups de l'oposició, és que el baròmetre d'abril s'ha d'entregar el mes de maig.

Per tant, és un pas enrere també en els terminis. La nostra esmena proposa que quinze dies després de finalitzat el treball de camp els baròmetres s'enviaran als grups parlamentaris, de la mateixa manera als quinze dies s'enviaran els estudis qualitatius, que l'esmena de Convergència no parla res dels estudis qualitatius, que és un tema molt important, cregui'm, del qual, per cert, no es diu res en les esmenes de Convergència.

No estem d'acord amb l'organisme que farà les enquestes, no estem d'acord en els terminis que s'aplicaran a partir d'ara i tampoc estem d'acord en l'objecte, en les enquestes que s'enviaran al Parlament de Catalunya. La situació actual és que totes, totes les enquestes que fa la Generalitat que s'entreguen, que es posen al Registre públic d'enquestes, passen al Parlament de Catalunya, totes les enquestes. Amb l'esmena que fa Convergència, a partir d'ara això ja no seria així, i únicament arribarà *cada tres mesos* al Parlament de Catalunya una relació, un llistat de les enquestes que s'han fet, i no totes les enquestes, com tenim ara en aquest moment, que ens arriben en suport informàtic.

Per què donem també aquest pas enrere en aquest tema? Si aquestes són les tres grans aportacions, les tres grans modificacions que fa Convergència per modificar la Llei, és clarament un pas enrere en aquesta situació. No podem tirar..., si ja havíem aconseguit, en aquest Parlament, a través de modificacions que s'havien fet a través dels grups parlamentaris, que totes les esmenes poguessin arribar als grups parlamentaris, per què ara anem a aprovar una llei que no arribaran totes les esmenes? Per què el Parlament de Catalunya no pot rebre les enquestes, per exemple, de les Gavarres? Per què en aquest Parlament de Catalunya no estarà a disposició de tots els grups parlamentaris, per exemple, l'enquesta del camp de golf de Torrebonica? O per què no arribaran les enquestes de la nova distribució comarcal?

L'esmena que fa Convergència parla clarament que cada tres mesos arribarà la relació circumstancial de les enquestes del Govern. I això, clarament, és un pas enrere que nosaltres no hauríem d'assumir.

Per tot això, ara el Govern s'estalviarà d'enviar al Parlament les enquestes, les enviarà amb dos mesos de retard, amb la qual cosa jo crec que provocarem la riallada general. Si l'Idescat no pot assumir –si l'Idescat no pot assumir– fer les enquestes amb una mica més d'agilitat que no les faci l'Idescat. Però el que no podem fer és aquest ridícul que en un període electoral el Govern faci una enquesta d'intenció de vot i els resultats d'aquesta enquesta arribin dos mesos més tard, és a dir, quan ja hauran passat les eleccions. L'Idescat ha de tindre la possibilitat de fer els baròmetres en quinze dies, com fa qualsevol organisme que fa baròmetres; no podem donar aquests passos enrere, perquè no n'hi ha d'altres, d'enquestes polítiques, que no siguin baròmetres, no n'hi ha d'altres –no n'hi ha d'altres.

Jo entenc –jo entenc– que l'any 2001, quan es va fer aquesta Proposició de llei, quan es va intentar fer aquesta proposta, que en aquest Parlament arribaven les enquestes amb *anys* de retard –amb *anys* de retard–, es faci una esmena que digui «com a molt arribarà en dos mesos». Però això també és una barbaritat. Avui, el que necessita aquest Parlament és donar passos endavant i, per tant, demanar que les enquestes arribin..., el baròmetre d'abril arribi a aquest Parlament el mes de maig, per tant, com a molt, vint dies després de la realització del treball de camp.

Nosaltres estem absolutament convençuts que amb una miqueta més de temps hauríem pogut arribar a acords amb la resta de grups parlamentaris, perquè tenim raó, perquè sortim d'una situació crítica en el tema de les enquestes i tenim raó del que estem plantejant. No hem de donar passos enrere, hem de tirar endavant. I, per tant, no renunciem a millorar aquest Projecte de llei abans que acabi l'any.

Per cert, aprofito a dir que estem a *hores* que acabi el termini que es va donar a la Comissió d'Investigació de les Enquestes perquè el Govern doni a aquesta cambra tota la informació sobre els informes qualitatius. Hi ha un membre del Govern en aquest moment, li recordo que aquest mes acaba el termini perquè presenti en aquest Parlament tota la qüestió relativa a les enquestes, als informes qualitatius de les enquestes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pérez. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular ha presentat un seguit d'esmenes de supressió de tots els articles d'aquesta Proposició de llei que el que pretén és modificar la Llei 23/98, de 30 de desembre, d'estadística de Catalunya, amb l'objectiu de redimensionar un organisme públic com és l'Institut d'Estadística de Catalunya per tal que aquest Institut assumeixi les competències que fins fa pocs dies tenia la desapareguda Direcció General d'Avaluació i Estudis.

El nostre Grup Parlamentari ja ho va dir en el seu dia i ara ho tornem a reiterar: no hi està d'acord a redimensionar aquest Institut, l'Institut d'Estadística, i per aquest motiu hem presentat aquestes esmenes, esmenes de supressió de tots els articles de la Llei que es pretenien modificar, que es configuren políticament com una esmena a la totalitat del projecte.

Malgrat el que s'ha dit en els darrers dies i també el que alguns grups parlamentaris han tractat de vendre als mitjans, a alguns mitjans de comunicació, avui no estem creant ni crearem cap mena de CIS català. El CIS és un organisme amb plena autonomia per portar a terme les enquestes que consideri oportunes; actua amb total transparència; les seves enquestes, inclosos els budells d'aquestes, són de lliure accés per a tothom, i actua al marge del govern de torn.

Nosaltres ja ho vam dir en la presa en consideració d'aquesta Proposició, i avui ho reitem: aquesta no és, ni de bon tros, la solució tècnica per acabar les manipulacions i amb les ocultacions de les enquestes i dels estudis d'opinió. Des d'un punt de vista tècnic, a més a més, senyores i senyors diputats, és una autèntica aberració considerar que els sondejos i les enquestes d'opinió poden considerar-se com una activitat estadística, simplement perquè no ho són.

Tampoc és aquesta la solució política per aturar la manipulació i l'ocultació d'aspectes significatius de les enquestes i dels estudis d'opinió encarregats pel Govern de la Generalitat. El problema no és si l'enquesta o l'estudi d'opinió el porta a terme un organisme públic o privat, si el fa una universitat o un institut independent del Govern. El problema, senyores i senyors diputats, és la utilització partidista que d'aquest instrument ha fet en els darrers mesos, per no dir en els darrers anys, el Govern de la Generalitat.

Mirin, l'única garantia de garantir que les enquestes no puguin ser manipulades és complir la resolució que, impulsada pel nostre Grup Parlamentari, va aprovar recentment aquest Parlament de Catalunya i que obliga el Govern, amb independència que encarregui l'enquesta a un organisme públic o a una empresa privada, o a una universitat, a fer pública tota la informació científica disponible en el banc de dades de l'organisme, empresa pública o organisme que hagi realitzat aquesta enquesta: la fitxa tècnica, la matriu, les freqüències de totes les variables que s'hagin inclòs i els encreuaments efectuats entre elles, així com la base de dades i l'informe i anàlisi dels resultats de totes aquestes dades amb suport informàtic..., a l'abast de qualsevol ciutadà i ciutadana de Catalunya.

Nosaltres, a més a més, senyores i senyors diputats, compartim la preocupació que ha manifestat reiteradament l'Institut d'Estudis Catalans, que ha alertat del perill de politització de l'Institut d'Estadística de Catalunya si avui aprovem aquesta Llei i ha reclamat, no només al Govern de la Generalitat, sinó també a la resta de grups parlamentaris..., sembla que alguns grups parlamentaris no voldran escoltar-se aquesta petició de l'Institut d'Estudis Catalans perquè no sigui aprovada aquesta Llei i perquè mantinguin, com deia, aquest organisme al marge de les polèmiques polítiques i partidistes.

Aquesta Llei, senyores i senyors diputats, no és més que un clau ardent que el senyor Ridao, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, ha posat en mans del Govern de la Generalitat per salvar la cara davant d'una situació gravíssima i que posava en entredit, fins i tot, la credibilitat del mateix Govern de Catalunya. I vostè ho sap, senyor Ridao, aquesta no és ni serà la solució per evitar la manipulació i l'ocultació de les enquestes.

A més a més, a nosaltres ens agrada fer lleis que tinguin el suport dels col·lectius als quals afecten. Jo crec que és el que en un sistema democràtic com el nostre hauríem de fer els grups parlamentaris, i nosaltres procurarem fer-ho.

Per aquest motiu, senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari votarà en contra d'aquesta modifi-

cació legal, que no resol, que no resoldrà, com he dit, el problema de fons de la manipulació de les enquestes.

En tot cas, deixin-me que aprofiti també, com ha fet el senyor Pérez..., aprofitar aquesta intervenció per recordar al Govern que té l'obligació abans del proper dilluns d'enviar a aquest Parlament un informe on es verifiqui la realització de tots els treballs encarregats pel Govern de la Generalitat i pagats amb els impostos dels ciutadans de Catalunya.

Jo estic convençut, senyor Castellà, que vostè, com a ponent del Grup de la majoria, podrà traslladar al Govern la preocupació i l'obligació també que té com a Govern de complir aquest mandat del Parlament. En tot cas, ja li avanço que si el Govern no compleix abans de dilluns i entrega aquest informe, el nostre Grup Parlamentari utilitzarà tots els mecanismes reglamentaris que tenim al nostre abast per, malgrat que no es pugui convocar una altra sessió, poder obligar el Govern a complir la seva obligació amb aquest Parlament, que no és una altra que l'obligació amb el poble de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó per fixar la seva posició.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Una altra vegada el tema de les enquestes, després de la mort de part que va tenir a la comissió d'investigació. Aleshores, ja vàrem dir, nosaltres, que aquest no era el tema més important que hi havia a la política catalana, però tampoc es mereixia aquell dissortat final. Ja que se n'havia fet tant d'enrenou, en part amb raó, possiblement s'hauria d'haver anat més a fons. I està bé que avui recordem que venç un termini, però potser vencerien moltes més coses si haguéssim continuat amb el treball senzill de la investigació.

Tots tenim la dèria de conèixer les enquestes, alguns, fins hi tot, de cuinar o manipular les enquestes, i la solució que avui se'ns porta al Ple és senzillament un nyap, i jo lamento molt que sigui Esquerra Republicana qui propiciï aquest nyap, perquè el text que se'ns porta, primer, no deixa fora de les mans del Govern el tema de les enquestes.

Jo, senyor Sirera, no estic ni pel model CIS ni pel model Idescat; estic pel model professional, seriós i objectiu, que és el que avança en les democràcies madures i que és el model que el tripartit, ja oblidat, també en el tema d'enquestes havia començat a dissenyar. El senyor Ridao, el senyor Iceta i jo mateix havíem parlat de la necessitat de professionalitzar l'instrument de les enquestes, molt lluny del que avui se'ns planteja. No és només el problema dels terminis, que, evidentment, nosaltres també votarem en contra d'aquests terminis, que és un pas endarrere, no?, és un tema de no voler agafar seriosament i des del punt de vista de totes les administracions el tema de les enquestes.

Una de les ombres o dels fantasmes que va recórrer el panorama polític quan es va discutir a la comissió d'in-

vestigació és que si tu estires per aquí, jo estiraré per allà, no pas per *L'estaca* del Llach, sinó perquè si tu tens merda en aquesta banda, tu en tens en aquella altra, no?, com volent dir: «Tots manipulem enquestes.» Doncs escolta'm, per què no fem una llei seriosa que abordi el que significa l'opinió pública, els sondejos, la professionalitat, la seva relació amb la universitat, per a totes les administracions, si més no per a les que hi tenim competències en aquest Parlament? I aquesta és l'ocasió mancada, no?

Jo crec que, fins i tot, Convergència i Unió s'equivoca d'agafar-se al que aquí se n'ha dit el «clau roent», perquè, què passa si canvia la majoria? Possiblement, eh?, ja sé que ahir vam sentir dir que estàvem a la meitat de recorregut, no?, o sigui que encara falten vint-i-tres anys més, però, i si no són vint-i-tres anys i només són que tres o quatre mesos? No han pensat, egoísticament, des del punt de vista, fins i tot, d'instruments pluralistes de debat i de participació, que seria bo contribuir a la professionalització d'un tema com aquest? I, evidentment, em refereixo a un canvi de majoria que permetés un canvi real de polítiques, no només un canvi de majories per ell mateix, no?

Doncs, fins i tot per aquest motiu, jo crec que ens equivoquem avui aprovant aquesta Llei. També pel que s'ha citat per part del senyor Sirera. Ens ha arribat també a nosaltres, aquesta preocupació professional, no només de l'Institut d'Estudis Catalans, sinó d'altres àmbits, que amb aquesta Llei, que és purament i simplement esmenar l'error del Govern quan precipitadament va dir «l'Idescat», eh?... Quan se'n van adonar que estaven fora de joc van dir: «D'això se n'encarregarà l'Idescat», i no van parar esment, amb tants serveis jurídics que tenen, i en parlarem d'aquí a poques hores, d'aquests serveis jurídics, amb tant d'assessorament no van parar esment que la Llei prohibia encarregar a l'Idescat el que el Govern li encarregava, i avui esmenem aquest error. I, per tant, continuarem pensant que és una llàstima que es plantegi en aquests termes.

Per tots aquests motius, nosaltres no veiem gens clara la solució que avui se'ns planteja.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ribó. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'article 9 de l'Estatut reconeix la competència exclusiva de la Generalitat en matèria d'estadístiques d'interès general. Conseqüentment, una llei d'una certa antiguitat, la d'estadística de Catalunya, que va ser reformada l'any 98 i que ara pretenem modificar, ja establia un marc legal, més o menys adequat, però un marc legal, això sí, a través del qual es permetia desenvolupar aquesta competència estatutària, i amb un objectiu que, permetin-me que citi literalment del contingut d'aquesta Llei, que «permet posar a disposició de tota la societat una informació completa i objectiva, reflex fidel de la rea-

litat existent i base fonamental, també, de la programació de l'activitat pública al millor servei de la ciutadania, i també amb l'objectiu, lògicament, de complir les exigències que imposa el principi de públic i igual accés a totes les dades resultants de l'estudi científic de la societat catalana».

Vull dir amb això que la Llei d'estadística –que, certament, avui per avui, encara, fins que no aprovem aquesta reforma, excepciona de forma clara del seu àmbit d'aplicació els sondejos i els estudis d'opinió, i, per tant, també les enquestes electorals–, en primer lloc –en primer lloc–, conté una habilitació genèrica per tal que les enquestes i els estudis d'opinió –per tant ens estem referint als estudis relatius a les preferències polítiques o socials dels ciutadans, a l'avaluació o valoració dels serveis públics, etcètera–..., són un element constitutiu de la planificació correcta de l'acció política i de l'Administració, i això no escapa, tècnicament –tècnicament– del que es pot considerar estadística d'interès general.

Però, en segon lloc, per si això no fos prou, aquesta Llei, convenientment modificada amb aquesta Proposició de Llei que avui presentem, pot ser un instrument –per què no, ja ho veurem amb el temps–, un instrument útil i eficaç per tal de disposar d'un organisme públic –un organisme públic– encarregat de realitzar almenys totes les enquestes i estudis d'opinió de la Generalitat.

Com vostès saben, a pesar de la creació –ja en un llunyà març de 1998, a instàncies d'aquest Parlament, i amb una contribució també decisiva del nostre Grup Parlamentari– del denominat Registre Públic d'Estudis i Enquestes d'Opinió per tal de garantir la publicitat d'aquests estudis, la realitat, fins avui –fins avui–, ens demostra que des de l'any 1980 fins ara l'accés a aquests tipus d'enquestes ha aparegut, en la pràctica, reservat, o com un element pràcticament privatiu de l'Administració i del Govern de la Generalitat. Per contra, hem dit, i ho volem reiterar avui també, que en una societat democràtica com la nostra és natural que els resultats d'aquesta activitat enquestadora hagin de ser públics, ja que, evidentment, totes les forces polítiques, tots els estudiosos, el conjunt de ciutadans en general, tenen dret a conèixer els estudis d'opinió que es fan, que es realitzen, a càrrec, en aquest cas, dels pressupostos i dels recursos públics. I en cas contrari és evident que es poden produir, i s'han produït, abusos i utilització amb finalitat partidista d'aquests recursos públics.

Però més enllà de la necessitat que tots hem ponderat a bastament que les enquestes i estudis d'opinió tinguin divulgació, siguin públics, es tracta d'enquestes que a Catalunya s'han vist qüestionades, i s'han vist qüestionades, fins i tot, abans de l'esclat d'aquest escàndol que ens va ocupar durant mesos en aquesta cambra per diferents raons.

Primer, pel moment en què es feien les enquestes; pel procediment; pel retard en què es feien públiques i arribaven a aquest Parlament; per la manca, també, de periodicitat i de sistematicitat a l'hora de la seva elaboració, la qual cosa restava tot sovint valor estadístic a les sèries; perquè sorgien també de l'encàrrec del Govern a empreses privades que no sempre estaven suficient-

ment homologades. I, si fins fa poc, com deia, les enquestes estaven o havien estat permanentment sota sospita, no cal que els recordi que hem assistit, malauradament, a diferents episodis que, probablement, per molt temps han desacreditat o han contribuït a desacreditar per molt temps les enquestes que elabora la Generalitat i han posat al descobert que el Govern –una cosa que vostès saben–, que el Govern, de forma reiterada, doncs, havia elaborat enquestes amputades, o, fins i tot, amb dades directament inventades, i, fins i tot, falses, i això és el que ha motivat l'admissió per part del Govern d'alguns errors, i, fins i tot, el fet que s'hagi adoptat testimonialment alguna responsabilitat política, que, per cert, va tenir, amb aquesta comissió d'investigació no nada pràcticament, el suport i la complicitat d'un grup d'aquesta cambra, el Grup Socialista, que avui, des d'aquesta tribuna, s'ha permès el luxe de modelitzar i de donar lliçons amb relació a aquesta problemàtica.

Nosaltres creïem el novembre de l'any 2001, que és quan vam presentar aquesta iniciativa... Per tant aquí no hi ha ferro roent, no hi ha regal al Govern, ni punyetes que valguin, i perdonin-me l'expressió, perquè aquesta iniciativa és molt anterior a l'episodi de les enquestes, és un instrument adequat que, per cert, va comptar, en el moment del debat de la presa en consideració, amb el vot de tots els grups, a excepció del Grup Popular, i que, per tant, cadascú sigui coherent amb el que en el seu dia va dir en aquesta mateixa cambra. Nosaltres creïem, ho repeteixo, el novembre de l'any 2001, i avui també ho volem repetir, que les enquestes que depenen de la Generalitat s'han de caracteritzar pel seu rigor, per la seva equanimitat, perquè això és l'única forma que fa que una enquesta pugui ser aprofitada per posteriors investigacions acadèmiques i també, en definitiva, per a allò que han de servir, per resoldre els problemes de la nostra societat, i no únicament dels partits o dels partit en el Govern. D'aquí que la situació creada per si sola, i al marge de tot això, jo crec que per la notable importància social, la transcendència política, i, fins i tot, pel cost econòmic adquirit per aquests estudis, feia aconsellable la regulació legal d'aquest àmbit, i ho fèiem a través d'un instrument que ens va semblar adequat, que era redimensionar i aprofitar un instrument com és l'Institut d'Estadística. I repeteixo, aquesta va ser una proposta que vam fer el novembre de l'any 2001 –no hi havia psicosi, no hi havia preocupació ni del Grup Popular, ni del Grup Socialista ni de cap altre Grup d'aquesta cambra, en aquell moment. I, per tant, jo em remeto als antecedents.

La Llei..., la Llei, què fa? La Llei el que fa és encomanar a un organisme públic, un institut com és l'Idescat, la realització d'estudis que contribueixen a aquest coneixement científic i polític de la societat. Regula i disciplina les relacions entre els subministradors de les dades i els usuaris d'aquesta informació amb l'òrgan que desenvolupa i executa l'activitat enquestadora. Regula l'obligatorietat de subministrar les dades, la publicació i difusió adequada d'aquests resultats, i també de preservar el degut secret d'aquestes. Obliga a trametre al Parlament, de forma periòdica, la relació circumstanciada de totes les enquestes. Articula un veritable pla d'enquestes aprovat i actualitzat anual-

ment; i preveu, també, la col·laboració, la intervenció del món acadèmic, especialment per part de les diferents universitats, i, per tant, la possibilitat, també, de la recerca conjunta i la formació d'investigadors en ciències socials.

S'ha dit aquí que aquesta Llei pot fer un pas endarrere en algunes consecucions i en alguns objectius ja assolits. Bé, en primer lloc, em vull referir al fet que aquesta Llei no contempli un organisme rector, un patronat o una institució, en aquest cas, que permeti de fiscalitzar degudament les enquestes. De fet, la Llei, abans de la seva reforma, ja contemplava una habilitació genèrica, i espero que el Govern ho faci reglamentàriament per tal de crear aquest Patronat. Per tant, senyor Pérez, estigui ben tranquil, espero que aquesta possibilitat que la Llei ja contempla s'acabi de concretar i materialitzar.

Pel que fa als terminis, jo crec, senyor Pérez, que no ha llegit bé el text d'aquesta Proposició de llei. Miri, queda amb aquesta Llei molt més clar el que a través d'un decret, a instàncies d'aquest Parlament, el Govern va aprovar fa alguns mesos, dic més clar perquè establim un còmput màxim de tres mesos, perquè des que comença el treball de camp arribin les enquestes a la seva publicitat i a la seva divulgació, també a aquest Parlament. Perquè el Decret que avui està en vigor estableix l'inici del còmput de quinze dies, a partir del moment que l'estudi s'ha acabat, però què passa en aquest interregne, en aquest interval, entre el moment que el Govern encarrega aquesta enquesta i la finalització del treball de camp. Jo crec que donem molta més seguretat jurídica. És a dir, des del moment que es fa l'encàrrec –tres mesos–, ha d'arribar a fer-se públic, i, per tant, doncs, evitem qualsevol violació entre el moment que es fa l'encàrrec –pot ser un any, fins i tot, dos anys–, i el moment, en aquest cas, en què s'acaba el treball de camp. Per tant, el que fan és blindar, absolutament, la publicitat, i aquest termini com a màxima garantia.

I, finalment, pel que fa a la publicitat. Miri: si les enquestes i estudis d'opinió esdevenen com esdevenen en aquesta Llei, estadística d'interès general, tenen publicitat *erga omnes*; és a dir, la publicitat és a tot el món. És a dir, a partir de l'aprovació d'aquesta Llei, i quan entri en vigor i estigui promulgada, tothom que vulgui pot tenir accés a través d'Internet a les enquestes que es publiquen. Ja el problema no és únicament de la relació entre el Govern i el Parlament, que el Parlament rebrà puntualment la relació de les enquestes, sinó que, puntualment, qualsevol ciutadà que ho desitgi, i no únicament aquest Parlament, podrà tenir accés a totes les enquestes a través d'Internet. I, de fet, en aquests moments, ja es comença a fer.

Per tant, des d'aquest punt de vista, crec que hi ha un error conceptual, i és que en aquests moments, aquesta Llei el que garanteix no és únicament la publicitat i la transparència amb relació al paper que fa el Parlament, com a òrgan o com a instrument de control i de fiscalització del Govern, sinó que, a partir d'ara, com a estadística d'interès general, la publicitat és universal i tothom hi pot tenir accés, i això crec que és un fet molt positiu que tots hauríem de saludar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ridao. En nom del Grup..., sí, senyor Ribó, em demana la paraula?

El Sr. Ribó i Massó

Per contradiccions, senyor president.

El vicepresident primer

Té un minut.

El Sr. Ribó i Massó

Molt breu, senyor Ridao: mesos, per no dir anys, abans que vostè entrés la presa en consideració d'aquest text, estàvem treballant i presentàvem proposicions no de llei, el seu Grup, el del PS i el nostre, sobre el tema de la professionalitat de l'Institut de les enquestes.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ribó. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Nosaltres avui donarem suport a aquesta Llei. I de ben segur que jo coincidiria amb el senyor Ribó que és important fer una reflexió global sobre el tema de les enquestes, i no només d'una administració sinó de totes les administracions.

De totes maneres, jo crec que en aquest moment fem un pas endavant i, tanmateix, també, deixar constància que crec que en aquests moments, en tot cas, pel que afecta als estudis que depenen de la Generalitat de Catalunya, de totes les administracions, podríem dir que la més transparent és la de la Generalitat, i crec que això ho poden reconèixer o ho haurien de reconèixer tots els grups parlamentaris. Això és fruit de tot un procés en el qual, doncs, fent referència al que ens deia el senyor Ridao, jo crec que sí que hi ha hagut un procés d'assumir responsabilitats, que no és menor –que no és menor. Jo no crec que sigui menor un procés en el qual hem tingut dues dimissions d'alts càrrecs, més una comissió d'investigació, més el debat, en aquests moments, d'aquesta Llei; no crec que sigui un procés menor. En tot cas, és un procés en el qual el Govern assumeix una responsabilitat determinada, i, per tant, en aquests moments, nosaltres entenem que és important fer un pas endavant, i, per tant, millorar quina és la situació que tenim actualment. Els estudis d'opinió pública podem reconèixer tots que avui, fins avui havien estat poc regulats per les administracions públiques de Catalunya, en general. L'opció que avui aprovarem és l'ampliació de l'àmbit conceptual i normatiu de l'estadística per tal que abasti també els estudis d'opinió pública.

I d'aquesta manera, les capacitats tècniques ja existents a la Generalitat, i també altres institucions catalanes per als treballs estadístics podran abastar també les activitats de realització d'estudis d'opinió i el model ja con-

solidat de relacions interinstitucionals creats per l'estadística oficial, en el marc del sistema estadístic de Catalunya, que ha demostrat la seva eficiència, i que, per tant, pot també, en virtut de les disposicions de la present Llei, abastar les activitats d'estudi de l'opinió pública, els sondejos i les enquestes d'opinió. I així, doncs, fer-ho a través de l'Institut d'Estadística de Catalunya que, des de la seva creació, l'any 87, ha demostrat una solvència contrastada, fruit de la capacitat d'un equip humà de primer nivell, que crec que ha estat reconegut en les diferents intervencions de vostès, avui en aquest debat.

Per tant, torno a dir que jo crec que fem un pas endavant, i també coincideixo amb el senyor Ridao que no crec que, en cap cas, hi hagi una regressió referent als motius que s'han posat sobre la taula.

És a dir, una cosa és que estiguem d'acord o no amb models alternatius. Nosaltres no considerem que la creació d'un institut nou, que l'esforç, en aquest cas, de fer un institut nou, pressupostari, fins i tot, podríem dir, té sentit quan tenim l'Institut d'Estadística a Catalunya, i que, a més, en incloure el que són les enquestes dins el sistema estadístic i considerar-ho estadística, creiem que aporta molts més elements positius. Sense reiterar-me, però passant per sobre, em reafirmo en l'opinió del senyor Ridao quant als terminis. És a dir, aquesta Llei, d'alguna manera, marca molt més quins són els terminis establerts, per tant, des que s'ha acabat l'estudi de camp, cosa que el Decret deixava molt més obert. I, el fet, per descomptat, d'incorporar el que és el sistema d'estadística de les enquestes, ens dóna la publicitat absoluta i total.

En aquests moments, senyor Pérez, el que tindrem és que la publicació no és només al Parlament, és general a tots els ciutadans. Per tant, nosaltres creiem que aquest és un pas endavant, que aquesta és una bona llei. Les esmenes que nosaltres ja havíem presentat són esmenes bàsicament tècniques, no modifiquen el que és l'esperit de la proposta feta, són esmenes que tècnicament adequaven el que és la Proposició a la Llei d'estadística i, per tant, nosaltres, en genèric, considerem que en aquests moments és una bona notícia, és una aportació positiva que apliquem els principis tècnics de l'estadística oficial als estudis, o aplicats als estudis d'opinió; que, a partir d'ara, per tant, tindrem una planificació i una programació dels estudis d'opinió, d'interès de la Generalitat, i, per descomptat, el fet que tindrem major accessibilitat a la informació i difusió a través d'Internet dels estudis d'opinió, no només dels parlamentaris, per descomptat, sinó de tota la ciutadania.

Per tots aquests motius, senyor president, nosaltres donarem suport a aquesta Llei.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Castellà. Senyor Pérez, per què em demana la paraula, si us plau?

El Sr. Pérez Ibáñez

Per dues contradiccions, senyor president.

El vicepresident primer

Té un minut.

El Sr. Pérez Ibáñez

A veure, és cert, jo entenc que diuen: escolta'm, els terminis; el Govern pot acabar el baròmetre d'abril al Nadal. És cert, i entenc que vostè ho digui perquè això, de fet, ha passat, però el baròmetre d'abril s'ha d'acabar el mes d'abril, i, per tant s'ha d'entregar en aquest Parlament vint dies després, que és el que proposa la nostra esmena, no tres mesos després, sinó vint dies després.

I, en segon lloc: vostè diu, a partir d'ara, tothom tindrà... No solament el Parlament de Catalunya, sinó tothom tindrà accés a aquests estudis. Això ja ho tenim –això ja ho tenim– i el que no tenim és l'accés als budells, que és el que també es demanava i també es demana a les nostres enquestes, però això ja ho tenim, i el que a partir d'ara no tindrem és que les diputats tinguem accés a totes les enquestes. Això és un pas enrere.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pérez.

Anem a tocar el timbre per avisar a la votació.

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Senyores i senyors diputats, anem a començar la votació de la Proposició de llei que acabem de debatre.

Votarem primer les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 52 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció.

A continuació, les esmenes del Grup Parlamentari Popular. Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 64 en contra i 52 abstencions.

A continuació, el text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 65 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Alteració de l'ordre del dia

Vull fer avinent a les senyores i als senyors diputats que, per acord de tots els grups parlamentaris, ara substanciaré el punt número 11 de l'ordre del dia i el punt que feia referència a la finca Pinya de Rosa es debatrà en un moment que encara no sabem..., en el moment adequat, també, per acord de tots els grups parlamentaris.

Projecte de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 2/1979, del 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional (tram. 269-00007/06)

Per tant, passem ara al punt número..., que consta en l'ordre del dia amb el punt número 11, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 2/1979, del 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional. La presenta, en nom del Grup Popular, l'illustre diputat senyor Josep Curto.

(Veus de fons.) Perdó..., una esmena a la totalitat, sí. *(Veus de fons.)* Donat que el Govern no farà la presentació, prego al defensor de l'esmena a la totalitat que prengui la paraula.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans d'iniciar la meua intervenció, senyor president, permeti'm que plantege una qüestió d'ordre per a expressar que em sembla una actitud de descortesia, per no dir d'agressiva descortesia, que una iniciativa legislativa origen i procedent del Govern no sigui degudament presentada per algun membre de l'Executiu, i també, perquè les formes i el respecte al Parlament de Catalunya s'han de guardar fins a l'últim moment.

Esta és una iniciativa legislativa que ha presentat lo Govern i que, de les poques vegades que jo conec en dinou anys al Parlament de Catalunya, s'ha produït un cas d'esta naturalesa, de falta de respecte, ho reitero, al Parlament de Catalunya.

I una vegada més, senyor president, senyores i senyors diputats, i per iniciativa del Govern, lo Parlament de Catalunya se veu implicat en un intent de reforma del Tribunal Constitucional per mediació d'una proposició de llei orgànica de modificació.

I, efectivament, lo dia 15 de maig del 2002 se formalitza l'entrada a registre del Projecte de proposició i no és fins avui, un any i un mes més tard, tretze mesos més tard, quan amb tota classe d'urgències, de *corrillos*, i, com han vist, d'alteracions parlamentàries, s'incorpora a l'ordre del dia, del que no només serà l'últim Ple de l'actual període de sessions, sinó del que previsiblement pot ser l'últim Ple d'esta sisena legislatura.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Se tracta, doncs, de posar al descobert que l'avoriment, la desgana i la desídia han sigut, són, los aliats naturals d'una proposició de llei que, des de la seua resistència, ha sigut objecte de lo que es coneix per la temptació pendular que va des del repòs i el silenci més absolut de tretze mesos fins a l'esgotament i l'extenuació més explosiva dels últims quatre dies. En paraules més clares, volem afirmar que el tractament polític que el Govern de la Generalitat ha dispensat, en este cas al Tri-

bunal Constitucional, no pareix que sigui substancial, tampoc sembla important i molt menys resulta prioritari.

Per això, lo manteniment i la defensa de la nostra esmena a la totalitat recobra avui tota la seua coherència i, si se'm permet, tota la seua intensitat, i, a la vegada, expressa –vol expressar– lo valor que per a nosaltres, per al Grup Popular, representa qualsevol òrgan constitucional de l'Estat.

I aquells que de manera premeditada, per inducció o per consentiment, puguen relacionar-se amb orientacions polítiques de confusa divulgació, que sàpiguen i que siguin conscients d'allò que previsiblement podria passar –podrà passar– en una segona instància de naturalesa legislativa.

I amb estos criteris vull recordar, una vegada més, que este punt de l'ordre del dia és només una proposta, que via proposició de llei, s'ha de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats perquè finalment sigui lo mateix Congrés dels Diputats qui resolgue en sessió plenària si accepta o desestima esta iniciativa procedent del Parlament de Catalunya.

I m'ha semblat oportú introduir i reiterar esta reflexió reglamentària i competencial, perquè, al marge de l'opinió del Grup Popular, relativa a les orientacions polítiques de confusa divulgació, la reflexió competencial, dia, intenta advertir sobre la coherència com a concepte de relació i de connexió entre aquells que en àmbits diferents tenim los mateixos nivells de responsabilitat. I és en ordre a estos principis que tots, sense exclusió, volem preservar, quan en una primera lectura ja s'observa que la modificació que es proposa rebaixa o intenta rebaixar l'autèntic sentit i funcionalitat del que ara disposa el vigent article 71 de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional i, lògicament, de l'article 72, que és conseqüència de l'anterior.

Lo precepte en qüestió estableix un tipus o una modalitat de conflicte negatiu destinat a lo que regulen los articles 68, 69 i 70 de la mateixa Llei, que contempen lo supòsit de conflicte negatiu instat per persones físiques o jurídiques, i on l'Estat declina resoldre, per entendre que la competència correspon a la comunitat autònoma, però també la comunitat autònoma pot resoldre que la competència correspon a l'Estat.

Per consegüent, i raonablement, l'article 71 legitima el Govern de l'Estat a plantejar conflicte de competències negatiu quan una comunitat autònoma no exercita les competències que li han sigut atribuïdes, ja sigui per aplicació directa dels seus propis estatuts, ja sigui per mediació de la corresponent Llei orgànica de transferència o delegació.

Però és que, a més, i encara que en principi la inactivitat en l'exercici de la competència arriba per igual tant a les competències estatutàries com a les competències transferides o delegades, resulta difícil pensar que, tractant-se d'inactivitat per part de les comunitats autònomes, lo Govern de l'Estat arribe a autoritzar lo conflicte de competències negatiu, sobretot en lo bloc que es referix a les competències transferides o delegades.

La raó d'esta afirmació nostra se fonamenta en el fet que l'article 150.2 de la Constitució disposa específica-

ment que la corresponent Llei orgànica de transferència o delegació de competències de l'Estat establirà en cada cas los mecanismes de control imputables al mateix Estat. I això significa que les previsions i el contingut de l'article 71 se podrien aplicar quant a la inactivitat en l'exercici de les competències atribuïdes directament pels respectius estatuts d'autonomia, però mai a les competències que tenen naturalesa de transferència o de delegació.

I dic «se podrien aplicar», en mode condicional, perquè el precepte que estem examinant no disposa de la més mínima experiència aplicativa a partir de quan los successius governs de l'Estat, mai, ni una sola vegada, han utilitzat lo conflicte de competències negatiu.

I quan l'article 71 de la Llei del Tribunal Constitucional assenyala que, comprovat lo no-exercici de la competència, lo Govern de l'Estat pot requerir la comunitat autònoma titular de la mateixa competència perquè acabe la inactivitat competencial, lo subsegüent conflicte negatiu ja pressuposa, com no podia ser d'altra manera, que el no-exercici de la competència ve motivat quan la comunitat autònoma objecte del requeriment entén que no disposa de la competència exigida. Per això queda establert, de manera inequívoca, que podrà plantejar conflicte de competències negatiu quan lo requeriment previ del Govern sigui desestimat per declarar-se incompetent l'òrgan requerit.

I encara volem anar més lluny de les probabilitats ordinàries, perquè esta inactivitat, per no considerar-se la mateixa comunitat autònoma competent, i així declarar-ho expressament, esta inactivitat, dia, acaba equiparant-se, en virtut del que disposa l'article 71.2, a la simple inactivitat de l'òrgan executiu requerit dins de l'espai de temps que el Govern de l'Estat s'ha fixat per a l'exercici de les seves funcions, que, en cap cas, pot ser inferior a un mes.

I, amb estes consideracions, la justificació de l'article 71 de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional se concreta a conferir a l'Estat, respecte de l'exercici de les competències estatutàries de les comunitats autònomes, a conferir a l'Estat los mecanismes jurídics ordinaris que afermen lo seu efectiu compliment; però, en contrapartida, la garantia que només en supòsits extraordinaris, queda oberta la via excepcional prevista a l'article 155 de la Constitució.

I vull afegir, en lo mateix ordre de comentaris, que quan la inactivitat té el seu origen en les competències atribuïdes directament pels respectius estatuts d'autonomia, l'article 71 no vincula la viabilitat del conflicte al fet que la inactivitat genera un desequilibri col·lectiu o un perjudici greu a l'interès general, sinó que és suficient que es constati la inactivitat –i la comunitat autònoma implicada així ho notifiqui– en no atendre el requeriment que prèviament li ha de formular lo Govern de l'Estat.

Al final, arribem al convenciment que l'essència del precepte no és només que al Govern de l'Estat se li atorga esta facultat, sinó que la verdadera essència consisteix en lo compromís de les comunitats autònomes en què s'articula l'Estat en lo seu conjunt, que estes comunitats autònomes puguin assumir i exercir, de

manera efectiva, les competències que estatutàriament els han sigut atribuïdes.

Lo precepte no pretén res més que això, sobretot perquè l'Estat autònom no és simplement que l'Estat disposi d'unes facultats, ni tan sols mínimes, de supervisió i de control de l'activitat de les comunitats autònomes, sinó que lo que passa en estos casos és que la posició jurídica de l'Estat mai és idèntica a la posició jurídica d'una comunitat.

I amb esta Proposició de llei lo que es pretén és alterar la normalitat, perquè intentar canviar el primitiu sentit dels articles 71 i 72, sense que s'hagin produït distorsions jurídiques contrastades, ja sigui per inactivitat de les comunitats autònomes o ja sigui per omissions constitucionals de l'Estat, nos sembla que la modificació s'assenta en la dinàmica de queixa recurrent que el Govern de la Generalitat ara denomina «bloqueig competencial».

Només cal «assomar» la nostra curiositat a l'exposició de motius de la present Proposició per a observar que únicament l'espiral reivindicativa és la base que recolza, com si res, la reforma de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional. I, a vegades, me pregunto si el Govern sap distingir lo superflu de lo elemental.

Coneix lo Govern que, segons la Memòria del Tribunal Constitucional, l'any 2000 van entrar 6.901 assumptes jurisdiccionals, 1.250 més que l'any anterior, i que el 98% van ser recursos d'empara? No creu lo Govern, per exemple, que impulsant i agilitzant lo tràmit del recurs d'empara en la via judicial, per mediació del recurs de cassació o recurs especial davant del Tribunal Suprem, se podria evitar una possible paràlisi en la jurisdicció del Tribunal Constitucional? No hauria sigut millor per als interessos generals i col·lectius de Catalunya promoure una reforma d'esta naturalesa? Lo Govern prefereix parlar de «bloqueig competencial». Si ho recorden, primer van parlar d'«espoliació», després van parlar d'«asfixia», ara parlen de «bloqueig».

I ja per acabar, senyor president, manifestar que ja ho hem advertit, tant a la Comissió per a l'Aprofundiment de l'Autogovern com fa pocs dies ho vam advertir a la Comissió Primera del Parlament, on, agrada o no agrada, vam demostrar i vam acreditar amb posicionaments documentats que tot això del «bloqueig competencial» no resistix una anàlisi i, evidentment, no supera un examen relatiu al grau de compliment de les competències que avui lo Govern ja té com a pròpies i ja té atribuïdes.

En lo fons apareix un propòsit no confessat de substituir lo que, d'acord amb el nostre Estatut d'autonomia, ha de ser una negociació política al si de la Comissió mixta de transferències, de substituir una negociació, deia, per un plet davant del Tribunal Constitucional, al qual se vol atribuir una funció que no li correspon.

Vostès, lo Govern, sabran lo que fan en córrer esta aventura. Este és, senyor president, lo sentit de la nostra intervenció.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments en un sector de la cambra.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Curto. Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'illustre diputat senyor Rafel Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Curto, comparteixo la seva vergonya que «lo Govern», que diu vostè, no s'hagi dignat a defensar el text del Projecte de llei. Però no només per descortesia cap al Parlament, sinó, incomprensiblement, per afebliment del que és l'acte institucional d'aprovar una llei com aquesta en defensa de l'autogovern. I aquí és on jo no estic d'acord amb vostè: incomprensiblement per no donar més força a l'acte que anem a fer, legislatiu, d'un tema tan important com el que es planteja.

No trobo paraules ni motius per explicar aquesta absència del Govern a la tribuna, ni el suposat canvi de conseller a conseller, perquè això passa sovint, un canvi de matèries i trasllat d'expedients.

Senyor Fernández Teixidó..., a vostè, el felicito, com a únic membre del Govern que està escoltant aquesta pluja de retrets, jo crec que fonamentats, sobre aquesta qüestió, però lamento que formi part d'un govern que quan anem a votar quelcom que millora l'autogovern ni es digna a presentar el Projecte. I espero una explicació d'aquest Govern sobre aquesta matèria.

Nosaltres considerem, tant com vostè, senyor Curto, que el Tribunal Constitucional és una institució molt seriosa, que no es pot partiditzar, i discrepem de vostè pel que fa a la darrera etapa del Tribunal Constitucional, perquè el seu actual president, com ja hem dit diverses vegades en aquesta tribuna diversos diputats, mestre d'alguns de nosaltres a la facultat de dret, ha partiditzat el Tribunal Constitucional; si més no, ha confós la funció d'àrbitre suprem amb les seves idees, legítimes, però que mai pot expressar públicament, menys encara ja prejutjant el que després podran decidir.

I això és un fet gravíssim, que igual que vostè té memòria per recordar que mai havia passat que el Govern no presentés un projecte de llei, també pot recordar que mai havia passat, en la història del Tribunal Constitucional, el comportament que estem observant en l'actual president del Tribunal Constitucional.

Jo, el que no entenc de l'argumentació que s'acaba d'explicar –i, al contrari, són els arguments a favor de la nostra votació d'aquest text– és quina por fa que el Tribunal Constitucional pugui decidir sobre el tema competencial, ampliant els seus supòsits –per tant, millorant el sistema del joc institucional. Jo explico a classe que hi ha un conflicte positiu i un conflicte negatiu. I hi ha un exemple, i no diré on, però proper a aquí, que va caure un pont i hi van haver moltes setmanes que es van barallar administracions a veure qui tenia la competència per reconstruir-lo. O sigui que no estem parlant de quelcom que algú s'ha inventat: hi ha una llacuna sobre el conflicte negatiu de competències, existeix.

Miri, jo només li donaré un argument que encara és més demolidor a favor d'aquest projecte de llei. L'Estatut de Sau, el projecte que van redactar abans de por-

tar-lo a negociació a les Corts, deia que en dos anys es realitzarien totes les transferències de competències. Jo crec que era una ingenuïtat monumental, típica de tots els que estàvem allà amb l'eufòria de la transició, amb la voluntat de llibertats i sense experiència del que significava seriosament l'autogovern.

L'Estatut del Pabellón de Semillas Selectas de la Moncloa, per dir-ho en termes d'on es va negociar, o l'Estatut aprovat com a Llei orgànica especial a les Corts Generals i amb referèndum davant de la ciutadania, diu que en dos anys es fixarà el calendari de les transferències, no que es faran totes; és l'Estatut vigent.

Escolti, han passat vint-i-tres anys d'aquell Estatut..., vint-i-quatre, i vint-i-dos d'aquells dos anys, i no solament no hi ha calendari, sinó que hi ha un reguitzell de competències aturades. Són o no són fruit d'un bloqueig? No ho sé. Però la prova del nou és que aquestes competències no es desencallen. I el projecte de llei que avui anem a votar és un dels mecanismes..., que –espero, eh?– ha de passar després pel sedàs de les Corts Generals, i molt em temo que en aquell sedàs es quedarà en una obturació de forats.

Nosaltres, per aquest motiu, per la lentitud de les transferències, per la innovació de matèries en transferències, creiem que és molt positiu que avui votem aquest projecte de llei, torno a dir, ara ja sense cap ingenuïtat de la de l'any 77 o 78 o 79, amb seriosos dubtes que això prosperi a les Corts Generals.

Però jo, per aquestes argumentacions, els demanaria, una vegada més, al Partit Popular de Catalunya, per què no ens acompanyen en aquest treball innovador d'ampliar, fins i tot per a l'actual Tribunal Constitucional, del qual jo he expressat les meves opinions, les possibilitats de decidir, com a àrbitre suprem que hauria de ser, no partidista, en una qüestió com aquesta de les competències.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ribó. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ahir va ser, amb motiu de la sessió de control, un dia de balanços, i, de fet, és lògic, perquè arribem a un final de legislatura i també a un final d'etapa polític, no?; un balanç marcat en el seu actiu, en allò més positiu, per un comú denominador assolit per tots els grups d'aquesta cambra, a excepció del Grup Popular, en relació amb la demanda d'un nou Estatut.

Encara que –no em vull estar de recordar-ho també– en el passiu jo crec que la llista d'aspectes negatius d'aquests últims anys també és gairebé inacabable. Podríem referir-nos a la baixa inversió cultural, en infraestructures, a la perpetuació dels peatges, a la hiperconcentració econòmica a la capital de l'Estat, a l'ofensiva espanyolista en el terreny simbòlic, i, per què no?, també al bloqueig sistemàtic a què s'han vist sotmesos els traspassos pendents.

I això és el que, en definitiva, consolida una situació o petrifica una situació que, des de l'inici dels anys vuitanta, en matèria d'autogovern, pel que fa concretament als traspassos, no podem valorar positivament.

Curiosament, del que estem parlant ara no és de la reforma de l'Estatut –oh, anatema, la reforma de l'Estatut!, senyor Curto–, del que estem parlant ara és d'allò que algú ha dit: aprofitar el marge interpretatiu i aplicable en clau autonomista o autonòmica de les diferents opcions constitucionalment vàlides, segons la mateixa doctrina i sentències del Tribunal Constitucional; del que estem parlant ara és del compliment estricte d'allò que diu l'Estatut, i allò que diu l'Estatut és de l'any 1979, quan es va aprovar per aquesta cambra i quan es va aprovar també per les Corts Generals com a llei orgànica. Per tant, és d'aquelles coses, repeteixo, que no impliquen la reforma del marc institucional, ni de l'Estatut, ni de la Constitució, i, per tant, s'inscriu en allò que s'ha anomenat tot sovint la necessitat política d'obrir una nova etapa en l'autogovern, ni que sigui sense reformar l'Estatut, basada en la convicció que fins ara no ha estat possible la seva potenciació, diguem-ne, en un marc hostil, decantat cap a l'homogeneïtzació del mapa autonòmic i poc respectuós amb la diferenciació constitucional entre les nacionalitats i regions.

Objectius d'aquesta nova etapa amb o sense reforma de l'Estatut –jo espero que amb un nou Estatut–: el respecte de les competències exclusives de la Generalitat, la modificació de tot un seguit de lleis estatals de signe clarament antiautonomista, la consecució de l'Administració única, la participació de la Generalitat en les decisions dels òrgans de la Unió Europea, un millor finançament, en resum, allò que tot sovint s'ha dit «més poder i més diners per a Catalunya», i és allò que, probablement, en aquests últims quatre anys no s'ha assolit, i especialment amb la col·laboració del Grup majoritari d'aquesta cambra, en aquest cas, amb el Partit Popular.

Per aconseguir aquests objectius, hi ha diferents mètodes i procediments possibles, no únicament la reforma de l'Estatut; es pot aconseguir per la via del traspàs de competències de l'Estat o delegació, a través de l'article 150.2, de la gestió autonòmica de determinats serveis estatals, de la modificació de lleis, etcètera.

La iniciativa que avui estem a punt, espero, d'aprovar incideix en un aspecte que ha alterat greument la voluntat política que va posar en marxa l'Estatut i també, entenc, el seu primari desenvolupament, que és el tema dels traspassos pendents. Jo crec que no hi ha més incompliment de l'Estatut que no haver procedit oportunament i puntualment a traspassar aquells serveis i aquells elements que són, en aquest cas, de titularitat de la Generalitat.

Estem parlant, per tant, de traspassos no materialitzats. Però també estem parlant d'aquells que s'han de contemplar de cara al futur, però també d'aquells que, a través de les diferents lleis aprovades últimament, doncs, s'han disminuït o s'han anul·lat amb el pas del temps. I l'instrument que avui posem a l'abast –i tampoc no entenc, sincerament, senyor Curto, doncs, la seva reacció i la seva resposta tan irada: és una inicia-

tiva molt senzilla, i tan senzilla com oportuna, que, de fet, està contemplada..., i entenc que és per això que el Govern té un cert escrúpol de fer la presentació, perquè no es vegi com una instrumentalització política..., perquè està contemplada per part de tots els grups d'aquesta cambra en el document final de l'autogovern i en les diferents propostes de cada grup parlamentari— planteja una solució senzilla tècnicament, com és introduir un nou tipus de conflicte negatiu de competències, que, per cert, el pare d'aquesta solució tècnica tan senzilla és Manuel Fraga, perquè qui ho va plantejar en origen i ho va perdre va ser en aquest cas Galícia, que és qui jo crec que va tenir l'encert, encara que fracassat, de preconitzar aquesta via. Per tant, jo no entenc ara com ara que vostè parli de «queixa recurrent», d'«espiral reivindicativa», d'«aventurismes», quan jo crec que aquesta és una solució que, en clau autonomista, fins i tot Manuel Fraga, en defensa, en aquest cas, dels interessos de la seva comunitat, va plantejar en el seu moment quan Galícia considerava, i espero, suposo que encara avui considera, encara que va fracassar en aquest objectiu, que el seu govern no avançava i, per tant, va pretendre introduir un nou tipus de conflicte de competències quan en aquest cas el Govern de l'Estat impedeixi o obstaculitzi tot sovint l'exercici de competències per part de les comunitats autònomes.

Per tant, jo li demano, senyor Curto, que reconsideri el criteri i el posicionament del seu Grup Parlamentari; faci almenys com fan en aquest cas els seus homòlegs del Partit Popular a Galícia, estigui d'acord i voti, per tant, favorablement.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi... (*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*) Perdó. Per allusions?

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, perquè s'han produït unes contradiccions que voldria aclarir.

El vicepresident primer

Té un minut, senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Per a manifestar al senyor Ridao que tampoc queda malament que Josep Curto discrepi del senyor Fraga, no queda gens malament.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Li agraiixo la seva preocupació, però li asseguro una cosa, senyor Ridao, que, a més, quedarà escrita al *Diari de Sessions*: coherència per coherència, en este cas que estem discutint, preferixo la nostra a la del senyor Fraga. És a dir, és en tot cas lo senyor Fraga, que diu «sí» allà i a Madrid diuen que no, qui ha de reconsiderar la seua posició, perquè nosaltres diem «no» aquí i «no» a Madrid.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Curto. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, intervinc per explicar les raons del nostre suport a aquesta Proposició de Llei de manera breu i concisa. En primer lloc, perquè ens sembla que és necessari i, en segon lloc, perquè ens sembla que és oportú. Pensem que aquesta reforma de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional és un pas endavant per resoldre uns determinats tipus de conflictes constitucionals entre Estat i comunitats autònomes que fins ara no estaven ben contemplades en la legislació.

És la situació, com ja s'ha dit aquí, de la inhibició d'un estat, de l'Estat o d'una comunitat autònoma en l'exercici de competències que té atribuïdes. I això és pròpiament el conflicte negatiu de competències. Amb la reforma que proposem, la situem, aquesta relació, en una situació, en aquest cas, de simetria: si l'Estat no exerceix competències, s'atribueix a la comunitat autònoma la facultat de requerir l'Estat que les exerceixi, de la mateixa manera que ho està preveient ja en aquests moments la Llei orgànica del Tribunal Constitucional.

Però aquesta no és l'única situació «patològica» possible, per parlar en aquests termes; n'hi ha una altra que és la que es produeix quan l'Estat es resisteix a la transferència a comunitats autònomes dels mitjans i recursos necessaris per dur a terme una competència que ja té reconeguda. En aquest cas no ens trobem amb un conflicte de competències, perquè en aquest cas no hi ha discussió sobre el títol competencial —el títol competencial ha estat reconegut—; el que hi ha és una actitud d'inhibició, d'inacció, d'obstrucció per part de l'Estat per fer efectiu, des d'un punt de vista dels recursos, aquest reconeixement de la competència.

Per això ens semblava, al nostre Grup, ens semblava que la Proposició original del Govern era incorrecta jurídicament, diguem-ne; possiblement aquí trobem un altre cas d'assessorament jurídic del Govern no massa encertat, tal com estem comprovant en aquests darrers temps. En la Proposició original es contemplava, sota un mateix supòsit, aquestes dues situacions, la del pròpiament dit conflicte negatiu de competències i la de l'obstrucció estatal a la transferència dels recursos per fer efectiva la competència.

El nostre Grup ha considerat que es podria millorar tècnicament aquesta Proposició incorporant aquest segon supòsit d'una manera diferent, establint una secció especial de possibles conflictes en defensa de l'autonomia, de la mateixa manera que en una reforma anterior de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional es va incloure un supòsit de legitimació del govern local per intervenir davant del Tribunal Constitucional en defensa de l'autonomia local.

Val a dir que aquesta reforma pot servir, pot servir si hi ha voluntat política, per posar fi a la situació d'indefensió d'una comunitat autònoma que no pot exercir una competència indiscutida i reconeguda, però que no la pot exercir perquè l'Estat s'inhibeix, perquè l'Estat re-

tarda, perquè l'Estat dificulta el traspàs dels béns i serveis necessaris per a fer-la efectiva; una indefensió que perjudica efectivament el dret constitucional a l'autonomia, però també perjudica els ciutadans i les ciutadanes, que són els que, generalment, acaben pagant el preu d'aquest incompliment.

Hem de dir que el plantejament que hem fet ha estat acceptat pels altres membres de la Ponència, als quals vull agrair la seva disposició, i nosaltres també hem acceptat una esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds sobre terminis en aquest tràmit processal davant del Tribunal Constitucional, que pot millorar la proposta original.

És per això que anuncio, com ja he dit, el vot favorable a la proposta de resolució i al seu contingut, però no voldria concloure sense explicitar una consideració més política, més de fons. Estem proposant, amb aquesta Resolució, la instrumentació d'un mecanisme constitucional per fer efectiu el dret a l'autogovern reconegut a la Constitució. Ens sembla que és un mecanisme raonable, que és un mecanisme sensat, que és un mecanisme tècnicament precís, que és coherent amb l'esquema constitucional actual. En últim terme, senyores i senyors diputats, i especialment senyores diputades i senyors diputats del Partit Popular, és una mostra de confiança a la Constitució de 1978, una confiança que és perfectament compatible amb la proposta de les reformes inevitables que reclama el pas del temps.

Aquesta Constitució, creiem, encara pot proporcionar un quadre de referència per resoldre diferències polítiques; això sí, amb una condició, diríem, que la confiança constitucional sigui, efectivament, exercida i compartida pels qui reiteradament es proclamen defensors del text del 78, però que massa sovint, diríem, posen alguns entrebancs a fer efectives totes les seves potencialitats...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Vallès i Casadevall

Esperem, senyores i senyors diputats, que donant suport a les reformes, a algunes reformes com les que estem considerant en aquest moment, es donin proves efectives, i no únicament retòriques, de confiança constitucional.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula, en nom de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és, evidentment, aquella dita que: «Si tens raó crida, i si no tens raó crida més, perquè sembla que així t'armaràs d'arguments.» No entenc la reacció seva, senyor Curto, quan s'apella, com deia suara el senyor Vallès,

a una solució per cobrir una llacuna legal que no preveu la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, la possibilitat de preveure situacions de bloqueig competencial derivades de la manca de transferència, i no preveu, sobretot, la legitimació activa de les comunitats autònomes per tal de desbloquejar aquest tema.

Miri, no entenc els seus escarafalls, sincerament, no els entenc si no és per aquesta dita, perquè, altrament, pel que hauria de caure la cara de vergonya als successius governs de l'Estat és que encara, després de l'any 79 fins ara, hi hagin competències pendents de traspàs que no té res a veure amb si les traspassades han estat millor o pitjor exercides, això ho jutja l'elector cada quatre anys. Per tant, no ens faci cortines de fum si les competències traspassades són o no ben exercides. Li reclamo des dels paradors de turisme, com a conya marinera pendent de traspasar, fins al fet que la Generalitat sigui considerada d'una vegada (*l'orador fa un cop a la tribuna*) Estat a Catalunya, i Administració única, això és el que ve a reclamar aquesta proposta de reforma de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional: un mecanisme absolutament legal, lícit, constitucional, per acabar amb el que els constituents de 1979 s'escrui-xiren, els cauria la cara de vergonya que, després de l'any 79, ara, encara estiguem parlant de traspassos pendents –avui culpa del Govern de l'Estat, i ahir culpa del Govern de l'Estat, sigui del color que sigui.

I aquest és un camí constitucional, legal, estatutari, que va ser exposat pel Govern en sessió solemne per la consellera de Gispert a la Comissió de Millora de l'Autogovern, i per tant, senyor Ribó, no s'escandalitzi. Ho ha dit el senyor Ridao, per purisme, per respecte als grups parlamentaris que van assumir la proposta del Govern, aquesta que no s'ha presentat, amb independència, a més, d'algun sobtat canvi de l'ordre del dia, que, evidentment, dificulta la mecànica operativa per comparèixer el Govern.

És per respecte de la cambra, per respecte al protagonisme dels grups parlamentaris que, en sessió solemne –repeteix–, a la Comissió de Millora de l'Autogovern, vàrem adoptar aquesta decisió, que el Govern no ha cregut oportú presentar aquesta proposta, cedint el protagonisme als diversos grups parlamentaris –també, amb la seva legítima discrepància, al Grup Popular.

Per tant, nosaltres hi donarem suport. Donarem suport a aquesta millora de l'autogovern, apel·larem, un cop més, a la possibilitat del mecanisme constitucional, del 150.2 de la Constitució, i esperarem, pausadament, amb tota tranquil·litat, amb tota paciència, però amb un punt d'ira continguda, que no els caigui la cara de vergonya a aquells que des de l'any 79 estan negant els traspassos que l'Estatut conté. (*El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.*)

El president

Moltes gràcies. Senyor Ribó?

El Sr. Ribó i Massó

Sí, per una clara al·lusió del senyor Camps. Molt breument, senyor Camps. Apliqui's també la dita que li ha aplicat al senyor Curto, perquè el mateix, en un altre to,

seria molt més comprensible. *(El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.)*

I, en segon lloc, que hi hagi hagut una alteració de l'ordre del dia, que hi hagi la cessió de protagonisme, no deixa de ser important que fins i tot el Govern, no vostè –amb el màxim respecte a vostè com a diputat–, el Govern, solemnement, hagués dit el mateix des d'aquesta tribuna, sortiria un projecte de llei molt més reforçat.

El president

Moltes gràcies. Senyor Curto, havia demanat la paraula?

El Sr. Curto i Casadó

Sí, senyor president, perquè s'han produït una sèrie de contradiccions i al·lusions directes per part del senyor Camps. I abans agrair al senyor Ribó esta defensa que ha fet de la meua persona, perquè li asseguro que si alguna virtut de la qual puc presumir tinc és que em sé defensar tot sol davant de qui sigui. Moltes gràcies.

Però també li diré una altra cosa, senyor Camps. Escolte, vostè ha parlat del meu to, ha parlat dels meus escarafalls, i ha parlat de qui més crida. És que vostè ha sentit cap crítica dels crits que ahir va pegar el president de la Generalitat? Ha sentit cap crítica per part nostra? Jo l'invito, senyor Camps, que vostè me digue una sola paraula del meu discurs, o una sola frase que hagi sigut altisonant, insultant o irrespectuosa amb lo seu Grup Parlamentari o amb lo seu Govern.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyor Camps.

El Sr. Camps i Rovira

En cap moment he dit que les seves paraules fossin irrespectuoses. He dit que eren irades i que semblava, em recordava aquella dita –i me la recorda– que quan tens raó crida, i quan no tens raó crida més, perquè així semblarà que en tens. No he dit, en absolut, que ni les seves paraules fossin insultants, irades, tot el que vostè ha dit. I si ho he dit en algun moment, ho retiro.

El president

Moltes gràcies.

Anem a cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Anem a iniciar la votació. Primer, a l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Popular.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 118 en contra i cap abstenció.

A continuació votem el text del Dictamen, recordant que ha de ser aprovat per majoria absoluta.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 118 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció, i per tant ha assolit la majoria absoluta necessària.

Proposició de llei de creació del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 202-00192/06)

Retornem ara al punt número 10 de l'ordre del dia, que és el debat i votació del dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, sobre la Proposició de llei de creació del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya. La Comissió ha emès el seu dictamen, i, atès que no hi han esmenes reservades, i d'acord amb els antecedents, els grups poden fixar el posicionament ara, abans de la votació. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Dolors Comas d'Argemir.

Esperi's un segon, senyora diputada. Prego a les senyores i als senyors diputats que procurin deixar l'hemicicle en disposició de debatre aquest punt de l'ordre del dia. Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, presentem a aprovació la Proposició de llei de creació del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya. Cal remarcar que la producció audiovisual ha tingut un notable increment a Catalunya, que la major part de productores es van crear a finals dels vuitanta, i sobretot al llarg dels anys noranta.

El sector és molt divers, amb molta dependència encara de la producció per a les cadenes de televisió, però també cada vegada més actiu en la difusió a través de vídeo i també a través d'Internet.

De fet, la creació del Col·legi Professional de l'Audiovisual suposa un reconeixement de la professió, i esperem que suposi també el seu impuls. Avui Barcelona i el conjunt de Catalunya és el segon centre de producció de l'Estat. A tots ens agradaria que poguéssim situar Catalunya en el lideratge de la producció audiovisual com ha estat en altres moments. Per tant, animo els productors d'audiovisuals i totes les persones que treballen en aquest sector, els animo a treballar, millor dit, a seguir treballant, i els felicito i ens felicitem per la constitució d'aquest nou col·legi professional.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. En aquesta legislatura, en aquest Ple, aquest Parlament ha donat llum verda a promulgar la creació de diversos col·legis professionals relacionats amb el que en podríem dir les noves professions, no?, en àmbits professionals de la nostra societat. Avui aprovarem el del Col·legi Professional de l'Audiovisual. Justament l'audiovisual és un exemple d'aques-

tes noves professions que convé que siguin regulades i convé que tinguin també el seu àmbit d'actuació.

L'audiovisual és també, ha estat una preocupació d'aquest mateix Parlament, en aquesta legislatura. Justament, una de les primeres lleis aprovades en aquesta legislatura va ser la de creació del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Jo crec que és bo també que, en el mateix ordre de coses, en el mateix sentit, aprovant aquest Col·legi Professional, que emmarca tot un conjunt d'activitats molt diverses... En les reunions prèvies que hem tingut amb l'entitat promotora, justament, un dels temes que fixàvem era que l'audiovisual no és una professió que prové d'un únic tipus d'estudi, o que té en la seva realitat professional, laboral, un únic tipus de tasca. En l'audiovisual hi ha, evidentment, des de realitzadors..., però també hi ha gent que es dedica al maquillatge. En l'audiovisual hi ha, per tant, una àmplia diversitat que en aquest moments no es trobava reflectida en cap altre col·legi professional.

Sovint tenim la tendència errònia d'equiparar l'audiovisual amb el periodisme, amb les ciències de la informació. Aquesta és una tendència errònia, que més d'una vegada hem dit públicament o en debats que avui en dia el món de l'audiovisual és un món molt diversificat, és un món molt distint, un món que supera el d'estrictament el periodisme. Tot sovint tenim l'error, també, de pensar que, per exemple, en les cadenes de televisió qui ha de portar endavant les seves tasques són estrictament els periodistes, quan la majoria de les hores de les cadenes de televisió, justament, vénen propiciades per professionals que no són periodistes, quan la majoria de les hores de les cadenes de televisió, les d'entreteniment, les de formació, no vénen propiciades per professionals de la informació. I per això creiem positiu que avui aprovem aquest Col·legi Professional, justament per marcar aquestes diferències, per donar-hi cabuda a tots els professionals del món de l'audiovisual, i, també, hi insisteixo, per remarcar aquest interès que hi ha tingut el nostre Parlament en aquesta legislatura.

Segurament que potser hauria estat millor que aquesta Llei s'hagués aprovat en un ple menys dens legislativament parlant que aquest, que és el darrer ple; segurament que també hauria estat interessant que aquesta Proposició de Llei haguéssim tingut tots temps de debatre-la encara amb més professionals del sector, però el moment en què tots els grups parlamentaris vam posar-nos d'acord a presentar-la ja era aquest moment de la legislatura, i, per tant, o anàvem a aquest Ple, amb aquesta, diguem-ne, certa celeritat, o el Col·legi Professional de l'Audiovisual havia d'esperar-se, segurament, massa mesos, a una altra legislatura, i hauríem perdut massa temps.

Per tant, la nostra satisfacció d'arribar amb ple consens en aquest Ple en aquesta Proposició de Llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Senyories, el mes de novembre de l'any 1999, el primer debat monogràfic d'aquesta legislatura va estar dedicat al tema de l'audiovisual. I, tot i compartir la reflexió que acaba de fer l'illustre senyor Bargalló, alguna cosa de positiu té el fet que avui debatem, precisament, aquesta Llei de creació del Col·legi de l'Audiovisual. I el que té de bo és que si la legislatura va començar parlant de l'audiovisual, conclou parlant, també, del mateix tema. I això, a tots plegats, aquest alfa i omega de l'audiovisual, ens dóna una idea, jo crec, que bastant ajustada a la realitat de la rellevància que té aquesta qüestió a casa nostra.

Ara fa un instant parlava la senyora Comas d'Argemir; ho ha fet el senyor Bargalló; en toca a mi mateix; d'aquí un instant ho farà el senyor Carbonell; si no fos perquè ha estat nomenat conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, hi participaria també el senyor Fernández Teixidó; ho farà el senyor Esteve Orriols. La Ponència de l'Audiovisual comença i conclou aquesta sisena legislatura, de la qual cosa, i crec que estic en condicions de fer-ho en nom de tots i cadascun d'aquests integrants de la Ponència, me'n felicito.

El Col·legi de l'Audiovisual de Catalunya ve a resoldre una necessitat. Per tant, el que estem fent a hores d'ara és donar sortida a la inquietud d'un gruix molt considerable de professionals que treballen en el sector i que tenen tot el dret a veure reconegudes les seves expectatives, les seves inquietuds, els seus desitjos i, sobretot, les seves necessitats professionals a través d'un col·legi que estigui a l'alçada del que ha estat la seva formació.

L'audiovisual, i sobretot per als que portem molts anys dedicant-nos-hi, va començar com un ofici, nobilíssim ofici, però els esdeveniments que s'han vingut produint en els darrers anys han convertit aquesta activitat en una professió amb tots els ets i uts, raó per la qual sembla lògic suposar que aquest tractament que en la pràctica ha tingut de professional l'activitat audiovisual la vegi ara reflectida a través de la creació del corresponent col·legi.

Jo crec que una de les coses que ara correspondrà a l'assemblea constituent és l'aprovació dels seus estatuts definitius. I és aquí on em permeto encoratjar tots els qui els correspongui aquesta responsabilitat que estiguin a l'alçada de les circumstàncies, i que, més enllà de pretensions academicistes o de qualsevol altre ordre, atenguin a la realitat d'aquest sector, a la problemàtica d'aquest sector, a les esperances dels professionals que treballen en aquest sector, perquè el que cal és fer un corpus que permeti que el Col·legi Professional es converteixi en un instrument d'ajut, de suport i de relleu d'aquesta activitat, que cada dia que passa tindrà un pes més notable a casa nostra i arreu, perquè l'audiovisual, per raons que no és necessari que esmentem en aquests moments, tothom sap que té encomanats molts i molts dels aspectes que tenen a veure amb el desenvolupament no només industrial, sinó sociològic, arreu del món.

Me'n felicito, per tant, felicito els meus companys de la Ponència, i per descomptat que nosaltres donem suport sense reserves a aquesta iniciativa.

Gràcies, senyories; moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. I, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

President, moltes gràcies, des de l'escó estant, per insistir en algunes idees que han explicat els meus companys de ponència i de treball parlamentari en el camp de l'audiovisual.

Certament, és prou significatiu que vàrem començar la legislatura amb el debat monogràfic de l'audiovisual i l'acabem amb una llei sobre el Col·legi Professional. Pensava que en la llarga resolució que vam aprovar en el debat parlamentari, se'n deuen recordar..., no hi figurava el Col·legi Professional. Ha sigut una proposta que ens ha vingut dels professionals del sector i que avui recollim, recollim en el Parlament, i, certament, la recollim perquè aquest Col·legi respon a una realitat important del sector que ha anat desplegant-se en aquests anys.

Certament, l'audiovisual ha viscut un esclat molt gran en els últims deu anys, un esclat que respon al fet de la multiplicació de les televisions i ràdios al nostre país, que respon al desplegament de la indústria audiovisual al nostre país, i, també, sens dubte, respon a la titulació acadèmica que en els darrers anys diverses facultats a Catalunya han portat a terme. Aquestes tres realitats, realment, justifiquen la creació d'aquest Col·legi, i nosaltres ens en felicitem.

Per això, senyor president, el nostre vot favorable a aquesta iniciativa.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Gràcies, senyor president. Unes breus paraules per adreçar una salutació a la comissió impulsora d'aquest Col·legi. Els companys que m'han precedit en l'ús de la paraula ja han posat en relleu la importància de l'audiovisual en el món de la comunicació actual. Realment, hi són molt més especialistes que jo, i, per tant, no cal insistir en aquesta qüestió, no? Crec que és veritat la necessitat d'organitzar-se el sector que té i que, per tant, aquesta eina els en donarà l'oportunitat, no?

Les característiques del Col·legi, per altra banda, s'emmarquen en les sensibilitats i filosofies que hem anat discutint en el si de la Comissió de Justícia, sobretot pel que fa a la voluntarietat de col·legiació i pel que fa a la facilitat d'accés al Col·legi per a les persones que ja actuaven en aquestes tasques abans que es regulés la titulació oficial actual, no? Per tant, doncs, jo crec que tots els grups estem d'acord en aquestes filosofies, i el resultat ha sigut poder portar, certament a corre-cuita, en aquest Ple aquest Col·legi, no?

Només em falta desitjar que aquest nou instrument que avui es crea sigui ben profitós per al sector i, en conseqüència, per l'interès públic de l'activitat, sigui també ben positiu per al país.

Agrair als grups parlamentaris i a les persones que m'han precedit en l'ús de la paraula el seu esperit obert i de col·laboració, que ha fet possible la creació d'aquest Col·legi.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, sotmetem a votació el Dictamen que acabem de debatre.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei orgànica, per via de l'article 150.2 de la Constitució, de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria d'autorització per a la convocatòria de referèndum (tram. 270-00014/06)

Passem ara al punt dotzè de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei orgànica, per via de l'article 150.2 de la Constitució, de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria d'autorització per a la convocatòria del referèndum. Atès que no hi han esmenes reservades i d'acord amb els antecedents, s'ha convingut que, per cortesia parlamentària, iniciï el posicionament el representant del grup autor de la iniciativa, que és Esquerra Republicana, i, en el seu nom, l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao, que té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el referèndum com a instrument democràtic d'expressió de la voluntat popular, com vostès saben, té una dilatada història des que, per primera vegada, el 1778 va ser utilitzat per l'Estat de Massachusetts per aprovar la seva constitució.

En l'actualitat, catorze dels dinou denominats «estats de l'Europa Occidental» tenen, d'una o altra forma, regulat el procediment per a la convocatòria de referèndum, un procediment al qual han acudit en diferents ocasions alguns estats, com França, com Irlanda, com Dinamarca, per sancionar el Tractat de Maastricht; Aus-

tria, Finlàndia, Suècia, Noruega, per plantejar-se la seva adhesió a la Unió Europea, i altres països, com Suïssa, té costum de celebrar cada any entre dos i tres referèndums, fins i tot el petit Estat de Liechtenstein; altres casos prou coneguts de vostès són el cas d'Itàlia, on des de la postguerra mundial s'han convocat fins a trenta-nou referèndums; a Irlanda, divuit, i a Dinamarca, dotze. Fins i tot en el país veí, a l'Estat francès, de forta tradició centralista i jacobina, s'han celebrat fins a set referèndums, i en aquests moments ja es contempla, fins i tot, legalment, la possibilitat de convocar referèndums per part de les regions.

Aquest és un fet que contrasta, i de molt, amb la modestíssima tradició plebiscitària de l'Estat espanyol. Quatre vegades en tot el segle xx, primer, en el cas de Catalunya per aprovar l'Estatut de la República, el 2 d'agost del 31; la Constitució de l'any 78; l'Estatut del 79, i, també, el precedent més immediat, el referèndum de l'OTAN. El precedent republicà, per cert, no és només una cita més o menys erudita en el camí en aquesta trajectòria, sinó que jo crec que és una referència obligada perquè constitueix una autèntica fita i una conquesta molt important, només truncada per la dictadura.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

El balanç, per cert, és tan modest perquè, a pesar de l'articulació de l'Estat i de la nova distribució territorial del poder, l'ordenament jurídic, la Llei orgànica que regula i desenvolupa les distintes modalitats de referèndum només atorga al referèndum un caràcter purament consultiu, reserva en exclusiva la competència de la seva convocatòria a l'Estat, i en circumscriu al marc estatal –amb l'excepció, lògicament, de les consultes locals– el referèndum, en aquest cas, per a la constitució de comunitats autònomes, ja, doncs, consumits; i l'aprovació o reforma dels seus respectius estatuts redueix a aquestes possibilitats la possibilitat, en aquest cas, de convocar els diferents referèndums. No només això, sinó que en l'actual regulació de la Llei orgànica en cap moment no es diu quin ha de ser l'àmbit d'aplicació del referèndum, com tampoc no es diu res amb relació a les majories necessàries per produir un resultat vinculant, ni tampoc ens dona cap criteri interpretatiu sobre què hem d'entendre per la locució, que diu la Llei, de decisions polítiques d'especial transcendència o d'especial relleu com a matèria, en aquest cas, susceptible de ser consultada.

Per contra, com deia, avui dia més que mai el procediment de referèndum és utilitzat no només pels estats, sinó, fins i tot, per alguns ens subestats, el cas d'alguns estats del Canadà, dels Estats Units, el cas de Dinamarca i les illes Fèroe, el cas de França, on des de l'any 58 la Constitució de la cinquena República no ho permetia, només per als territoris d'ultramar, avui ja a través d'una recent llei del Govern conservador de Raffarin avui ja planteja les consultes de caràcter regional; un fet, per cert, que també es dona a Irlanda i, també, al Regne Unit, on potser els casos més coneguts són els referèndums per a la *devolution* d'Escòcia, del País de Gal·les i també per al suport del procés de pacificació de l'Ulster, no?

Però, també –també–, es dona el referèndum en algunes regions italianes, com el Vèneto o com a Sardenya. I vull cridar l'atenció davant l'exemple de França, com deia abans, tradicionalment centralista i jacobina, que ha iniciat també aquest procés per revisar fins i tot la Constitució i per donar aquest poder, aquesta atribució a cadascuna de les vint-i-sis regions de l'hexàgon.

Sembla que, per tant, tothom entén, a hores d'ara, a Europa i al món, a la vista d'aquests precedents que he citat, que el referèndum és un instrument i un element fonamental de decisió col·lectiva que permet a la ciutadania d'expressar-se directament, i que plasma, amb la màxima claredat possible, la voluntat de la majoria.

I un instrument, també, que permet que els diferents ciutadans i ciutadanes estiguin també més actius, més vigilants i més productius en democràcia. I al mateix temps crec que té un claríssim vessant pedagògic perquè desvetlla l'interès de la ciutadania, del poble per la política. I això crec que en democràcia, tal com estan les coses en aquests moments, crec, creguin-me, que hauria de ser, per part de tothom, un objectiu absolutament prioritari.

Sense anar més lluny, aquesta cambra, en una moció de fa alguns mesos, va acordar que el procés de reforma de l'Estatut –que crec que és un dels elements fonamentals de l'itinerari a seguir per aquest país en els pròxims anys– ha de comptar també amb la màxima participació social i ha de ser un procés obert. I ha de ser un procés que entenem que ha de ser ratificat definitivament quan hi hagi un projecte que emani d'aquesta cambra, d'aquest Parlament, i que sigui consultat en referèndum, no només el referèndum preceptiu després de l'aprovació per part de les Corts Generals del text de llei orgànica, sinó, fins i tot abans, i abans per donar l'empenta definitiva i també la legitimitat més indiscutible a un procés que entenem que és històric i que entenem que ha d'obrir les portes a la discussió d'un nou estatut; però, això sí, amb la participació i amb el concurs més ampli i més contundent davant de qualsevol intent de retallada o de contrareforma per part de l'Estat.

Per tot això, proposem, ara com ara, una facultat que no tenim i que ha de fer possible precisament aquella convocatòria de referèndum anticipat per donar el màxim suport a l'Estatut i també a altres iniciatives, i, per tant, proposem el traspàs de la convocatòria de referèndums per la via de l'article 150.2 a la Generalitat. I ho fem en coherència, com deia, amb aquest criteri d'interpretació àmplia de l'Estat democràtic amb l'objecte de revitalitzar la participació ciutadana en la vida política i dinamitzar la societat, apropant els centres de decisió a la ciutadania, però, en particular, també, per tal d'incentivar la participació política en l'espai català per a la consecució d'un dret efectiu de participació directa de la ciutadania en la substanciació i en l'adopció d'acords i decisions de particular transcendència política, i també, lògicament, en una matèria tan sensible com és l'autogovern i el futur Estatut de Catalunya.

No n'hi ha prou, ara com ara, com he sentit dir en alguna ocasió com a motiu per contradir aquesta iniciativa, recordar el dubtosíssim crèdit democràtic dels plebiscits, per dir-ho d'alguna forma, del tardofranquisme.

No n'hi ha prou d'apel·lar a la necessitat de reforçar el sistema de partits, potser un element que l'any 78, l'any 77, era, jo diria, fonamental. Crec que tampoc és legítim esgrimir, ara com ara, l'espantall de la por sobre una futura possible consulta sobre l'Estatut polític d'un territori, en aquest cas, de Catalunya, confonent aquesta proposta necessàriament amb el dret a l'autodeterminació.

Jo crec que als demòcrates, a la gent que creu en aquest veritable dret humà, que no cal que estigui consagrat en cap constitució ni en cap estatut, que és el dret a l'autodeterminació, no els calen referèndums ni referèndums legals. I vull que se m'entengui: crec que aquest és un principi elemental del dret polític, el fet que tot poble posseeix i ha d'exercir la facultat de decidir el marc polític que li correspon, i, tard o d'hora, un poble és allò que la seva gent vol ser. I perquè el que vol ser és el que li correspon, en definitiva, ni cap constitució ni cap estatut ni, per descomptat, evidentment, l'ús de la força podrà mai anteposar-se a la voluntat lliure i democràtica d'un poble a decidir sobre si mateix.

En una perspectiva democràtica la voluntat majoritària de secessió d'un territori, si és això el que preocupa algú quan estem discutint aquesta proposta, jo crec que no quedaria exempt de valor jurídic. I això, per exemple, ho va dir l'agost de l'any 98 la Cort Suprema del Canadà amb relació al cas conegut del Quebec. Avui no és això el que estem plantejant. Avui el que demanem és el traspass de la competència per convocar referèndums, només perquè això constituiria un instrument adequat per desenvolupar el potencial democràtic dels ciutadans i de les ciutadanes de Catalunya, i perquè pensem que, entre les competències generals d'organització i d'autoorganització de les institucions d'autogovern de la Generalitat, creiem que hi ha de tenir especial cabuda i intervenció, doncs, aquest instrument participatiu i democràtic que és el referèndum.

Evidentment, aquest ha estat un procés iniciat amb una iniciativa parlamentària del nostre Grup Parlamentari, que ja en el debat de la presa en consideració i després en la discussió en ponència ha comptat amb el concurs, la intervenció de tots els grups de la cambra, que jo agraeixo i que avui fan possible que hi hagi un ampli consens i que aquesta Llei surti aprovada, i espero que en el seu dia, en el futur, quan això arribi a les Corts Generals, també tingui la receptivitat i l'acceptació per part, en aquell cas, doncs, d'aquella cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, presidenta. Nosaltres farem costat a tota proposició, projecte que vagi en la línia de la democràcia participativa d'acord amb els moments actuals i amb les necessitats que hi han de millorar les institucions i la participació.

Seguint el discurs del senyor Ridao, jo hi afegiria una nota, que ja la vaig afegir en la presa en consideració en el seu dia, que no cal, tampoc, mitificar la figura del referèndum. El referèndum pot acabar sent, és l'altre extrem, quelcom que, com ha passat a Itàlia i, en part, a la Confederació Helvètica, doncs, es pren com una moneda massa habitual i fins i tot no motiva a la participació. Però del que es tracta avui és d'arreglar un mecanisme que està, al meu entendre, molt fossilitzat en la Constitució, però encara més a la Llei que ho desenvolupa, que és tota la temàtica de qui, quan i amb quins efectes pot convocar referèndums.

Jo sí que li diré, senyor Ridao, que el referèndum seria un gran instrument al País Basc. I no sé per què ens ha de fer por dir-ho: al País Basc calia diàleg i calia referèndum, o consulta, digui-li vostè com vulgui, i fins que no s'arribi al diàleg seriós i sense embuts i a la consulta de la ciutadania, anirem donant voltes i voltes amb solucions que, com es demostra, poden donar molts vots a la resta de l'Estat espanyol, però no solucionen el problema del País Basc. Ho enfoqui qui ho enfoqui, del color que sigui, des del Govern central. I seria un instrument, tant de bo, perquè algun dia el Govern de Catalunya, del color que fos, sortís del parany en què ens hem col·locat, de, com que a Madrid no ho volen, no ho toquem. Perquè encara no hi ha hagut ningú –i això, en primer lloc, va a les espatlles de l'actual majoria–, que, a més de tots els treballs de reforma, de millora, etcètera, faci quelcom, que, com vostè ha dit, s'ha fet al Canadà, s'ha fet a Puerto Rico, s'ha fet a altres indrets on hi ha hagut problemàtiques com aquesta: consultar la ciutadania per saber si tenim o no la força del carrer darrere del que són els plantejaments acurats, tècnics, de millora de l'autogovern.

Una vegada més, senyor Ridao –i això ja li ho vaig dir en la presa en consideració i ho dic de cara a tothom ara–, torna a haver-hi el forat dels ens locals. O sigui, no és només que manqui competència autonòmica en tema de referèndums, també manca competència local. Per què els ajuntaments no poden convocar, no han de poder convocar tranquil·lament i sota la seva única responsabilitat consultes sobre aquelles matèries que –ho repeteixo a l'inici del discurs– millorarien la democràcia participativa?

Nosaltres votarem entusiàsticament la Proposta que avui es planteja ja en el plenari, sabent que la majoria actual a les Corts Generals no li dóna gaire futur; però, vaja, això, *al maestro armero*, no?, ja no ens toca a nosaltres.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Passem, ara, doncs, a donar la paraula al Grup Popular, a la senyora Maria Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, la Proposta de resolució per la qual s'acorda presentar al Congrés de Diputats la Proposició de llei orgànica que el que pretén és utilitzar la via del punt 2, de l'article 150, de la Constitució, perquè es produeixi

la transferència a la Generalitat, de tal manera que es pugui exercir des del Govern de Catalunya la facultat de sotmetre les decisions polítiques que es considerin d'una especial transcendència al referèndum de la ciutadania de Catalunya, considerem que no té fonament constitucional.

Jo no els cansaré tornant a repetir i reproduint tots aquells arguments que vam tenir ocasió d'exposar en el moment de la presa en consideració d'aquesta Proposta de resolució, però no puc deixar de recordar que..., el que deia, que aquesta Proposta de resolució no té fonament constitucional, perquè, com deia jo en el moment de la presa en consideració, no respecta el principi d'unitat de sobirania que reconeixen els articles 1, apartat segon, i l'article 2 de la Constitució.

I vull recordar una cosa molt clara, que una cosa és «sobirania» i una altra cosa és «autonomia». I el nostre sistema, el nostre model d'estat és un model d'estat compost, és un model d'estat autònom, qüestió diferent és que es digui, qui ho vulgui dir i qui vulgui assumir el cost polític, que es vol canviar el model d'estat.

Escolti'm, si debateu, es pot debatre tot. El que no es pot fer és intentar fer passar bou per bèstia grossa. És a dir, el que s'està plantejant és un canvi en el concepte de sobirania que estableix la Constitució. A més a més, és la mateixa Constitució la que regula, la que disciplina i la que atribueix aquesta competència, i cal dir, per tant, que la Proposta de resolució, a més a més, no distingeix entre els diferents tipus de referèndum que regula la mateixa Constitució.

A la mateixa Constitució es diferencia entre el que són els referèndums consultius, regulats en l'article 92, caracteritzats per ser no vinculants per al poder públic que el convoca i per limitar-se a aquelles decisions polítiques de transcendència especial, i, per una altra banda, aquells referèndums preceptius o facultatius, segons quins siguin els diferents supòsits que se sotmetin, referits a qüestions concretes o a aquelles situacions especials que la mateixa Constitució amb caràcter de norma fonamental estableix, com es tracta en el cas dels referèndums de reforma constitucional dels articles 167 i 168 o de reforma estatutària de l'article 152, apartat segon.

Es tracta, en definitiva, de dues modalitats que es refereixen a la mateixa institució i que regula de forma detallada la Llei orgànica 2/1980, de 18 de gener, sobre regulació de les diferents modalitats de referèndum. Però és que, a més a més, aquest règim es completa amb l'atribució concreta específica a l'Estat de la competència exclusiva, justament pel que els deia de connexió amb el que és el mateix concepte de sobirania..., reserva a l'Estat, com deia, l'autorització per a la convocatòria de consultes populars per via de referèndum a l'article 149.1, apartat 32; competència que, a més a més, s'articula amb una autorització prèvia del Congrés per tal que el president del Govern pugui proposar al rei la convocatòria d'aquest referèndum.

Per tant, estem certament davant d'una institució de democràcia directa, de democràcia participativa que forma part del concepte de sobirania sobre el qual té atribuïda competència exclusiva l'Estat. I, a més a més,

això no és interpretable, perquè el Tribunal Constitucional ja s'hi ha pronunciat, i s'hi ha pronunciat en sentències molt «iniciàries». Hi ha una sentència de l'any 81 i hi ha una sentència de l'any 85, justament, que deixen palès que la unitat de sobirania pertany al poble espanyol en el seu conjunt, i és aquest un principi, com deia, recollit en l'article primer de la mateixa Constitució. En qualsevol cas, com deia, entenem que difícilment té cabuda una iniciativa d'aquestes característiques en la Constitució.

El que sí que hem comprovat és que almenys en l'article 2 ha desaparegut, en el text que definitivament se sotmet a votació avui, intentar extrapolar, estendre aquests referèndums a la resta de territoris de l'Estat, no?, fora de Catalunya. El text original deia: «Quan afectin i repercuteixin fora de l'àmbit territorial de Catalunya», es feia referència a la coordinació i col·laboració amb l'Administració de l'Estat. S'ha fet desaparèixer aquest absurd que contenia l'anterior article 2.

Tot amb tot, senyor president, senyores i senyors diputats, el Partit Popular dona per reproduïts tots els arguments que ja vam utilitzar en la presa en consideració i reiterem el vot en contra d'aquesta proposta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, intervinc en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi per anunciar el vot favorable del nostre Grup al Dictamen de la Comissió sobre aquesta Proposta de resolució. El nostre Grup va presentar esmenes al text original, creiem que aquestes esmenes milloraven aquest text original, han sigut acceptades per la Ponència i aprovades per la Comissió.

Nosaltres volem donar suport a aquesta Proposta de resolució per una motivació de fons, per una motivació que ens sembla atencible. Arrenca, la nostra motivació, d'un capteniment clar del Grup sobre la necessitat de facilitar i no d'impedir el recurs a instruments de participació directa de la ciutadania en el procés polític, en alguns casos amb caràcter consultiu, en altres casos amb caràcter decisiu.

S'explica, diríem, la desconfiança d'algun sector respecte a la utilitat d'aquests instruments de democràcia directa, s'explica, diríem; però aquesta desconfiança no és més fonamentada ni més vàlida que la que presenten, també, les institucions de la democràcia representativa. I no es tracta, diríem, com tenen clar els membres d'aquesta cambra, de substituir l'una per l'altra, diríem. Es tracta de combinar-les, de combinar-les adequadament, de no excloure ni l'una ni l'altra, i adoptar-les amb naturalitat, amb facilitat, si volem que el nostre sistema democràtic incrementi la seva legitimitat i la seva credibilitat davant de la ciutadania.

L'actual legislació constitucional és força restrictiva i respon, com també s'ha dit abans, al moment inicial del

nostre sistema democràtic, quan el recurs al plebiscit per part del règim franquista havia desacreditat aquest tipus de consultes. Però els anys han passat, la ciutadania coneix millor els seus drets, els mecanismes de control sobre la netedat del procés són més refinats i, tot i que no es poden ignorar algunes possibles perversions de l'instrument, no hi ha dubte que hi ha ocasions en què és imperatiu que l'opinió ciutadana ha de poder-se expressar de manera directa i amb totes les garanties, i no només a través de les enquestes o mitjançant programes dels mitjans de comunicació, de molt dubtosa fiabilitat per la seva manca de rigor o per la seva clara i directa manipulació dels opinants, i que, no obstant això, semblen tenir gran influència sobre les decisions de les institucions públiques.

Aquesta Proposta que debatem avui és un primer pas. Un segon pas hauria de ser regular de manera adequada tot el procés de consulta per a assegurar una formulació adequada de les opcions que se sotmeten a consideració de la ciutadania, per a garantir que els qui defensen cadascuna d'aquestes opcions ho fan amb igualtat de condicions. Mentrestant, creiem que el recurs a la previsió constitucional continguda en l'article 150.2 permetria a la Generalitat tenir capacitat per autoritzar referèndums en l'àmbit català. I d'aquesta forma posaríem en mans de la Generalitat, la institució en què els catalans exercim el nostre dret a l'autogovern, un instrument per fer més visible i més efectiu aquest autogovern. I no pensem que aquesta facultat o aquesta possibilitat s'interfereixi amb conceptes de sobirania nacional, com se'ns acaba de dir ara mateix, quan és clar que altres societats, altres sistemes polítics accepten el recurs ordinari i molt freqüent en el referèndum a diferents nivells territorials, sense que això qüestionï el principi de la sobirania; principi que, per altra banda, doncs, la doctrina té moltes dificultats a definir adequadament en els temps que corren.

Per tant, el que nosaltres proposem avui aquí no és estrictament una qüestió de competències institucionals, és una qüestió que expressa o reflecteix una posició de principi, la posició d'aproximar les decisions col·lectives a les comunitats que les han d'assumir i, d'aquesta manera, com deia abans, incrementar la seva legitimitat i la seva acceptació.

La nostra responsabilitat –i acabo, senyora presidenta–, la nostra responsabilitat com a representants de la ciutadania és ser sensibles a les seves demandes. És una ciutadania cada cop més conscient dels seus drets o de les seves obligacions, cada cop més exigent perquè vol que la seva opinió compti en l'àmbit polític i no únicament com a electors convocats a les urnes per elegir representants.

Repeteixo que amb aquesta Proposta només donem un primer pas, i que aquest primer pas, creiem que perfectament congruent amb el que estableix el bloc de la constitucionalitat, haurà d'anar seguit d'altres si pretenem que la nostra democràcia es faci més consistent i contraresti els perills evidents d'anèmia cívica que sempre l'amenacen.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores diputades i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies. Té la paraula ara, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyora presidenta. Les últimes paraules de «combatre l'anèmia cívica» m'han deixat impressionat. Hi estic d'acord. Ara, jo no seria tan optimista respecte a si la possibilitat de convocar referèndums pot combatre amb tota eficàcia aquesta anèmia cívica. És bo poder ser participatiu, però evidentment ens trobem davant d'un mecanisme jo diria que complementari, no més enllà d'això. Sobretot perquè, si repassem els textos dels debats constitucionals, l'article en concret sobre el referèndum, el 148, si no recordo malament, és un article terriblement poruc, terriblement descafeïnat en el sentit que la imprecisió en què es mouen aquestes decisions polítiques d'especial interès i, sobretot, el fet que el referèndum no sigui vinculant li treu qualsevol força.

De què serveix un referèndum, el resultat d'un referèndum si no és vinculant? Evidentment és vinculant en els casos molt taxats de l'adhesió de Navarra, l'eventual adhesió de Navarra al País Basc, o de la modificació dels estatuts, però, efectivament, els altres tipus de referèndum purament consultius, en quina situació d'inseguretat de decisió política situen el governant si ha de fer cas d'un resultat ajustat d'un referèndum, a favor o en contra en prendre la decisió, amb decisions polítiques d'especial transcendència?

De tota manera, nosaltres votarem favorablement aquesta Proposició, sabent que s'emmarca dintre la millora de l'Estatut, i per tant, també volem desmitificar aquest concepte encotillat absolutament de sobirania nacional de què ens parlava la diputada senyora Dolors Nadal. Evidentment qualsevol sobirania, en un estat plurinacional, pluricultural, plurilingüe i pluriautonòmic com el nostre, és un estat de sobirania compartida, li agradi o no li agradi a la senyora Dolors Nadal, ho digui o no ho digui l'article 1 o 2 de la Constitució. Però jo no voldria entrar en polèmica, com tampoc vull entrar en polèmica en un afer que jo ja vaig citar al senyor Ribó en la premsa en consideració, el fet que nega la possibilitat, per part dels ajuntaments, d'exercir un referèndum. Precisament estem reclamant per Catalunya la possibilitat que jo crec que tenen els ajuntaments, altra cosa és que, lamentablement, no l'exerceixen, i seria bo. Jo, com a ciutadà de Barcelona, m'agradaria que l'Ajuntament de Barcelona hagués consultat a la ciutadania qüestions d'especial interès, per exemple quelcom que ens enfronta com el túnel d'Horta o com la possibilitat de mil qüestions ciutadanes que seria bo que se sotmetessin a consulta. Lamentablement, els ajuntaments democràtics no han fet ús d'aquesta possibilitat, amb un cas evident de desídia i de no aprofitament dels mecanismes per combatre aquella anèmia cívica de què ens parlava el senyor Vallès.

Per tant, benvinguda sigui la possibilitat que Catalunya pugui convocar referèndums, *si el tiempo no lo impide y la autoridad es magnánima*, com fins ara no s'ha mostrat amb les iniciatives del Parlament de Catalunya. *(El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.)*

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Em demana la paraula, senyor diputat, senyor Ribó?

El Sr. Ribó i Massó

Per contradiccions, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Té un minut.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Camps, és curiós que vostè primer expressi el seu escepticisme i després ha fet una llista de temes de Barcelona que haurien pogut participar en referèndums.

A veure, senyor Camps, no és el moment de debatre-ho, però sap perfectament que no hi ha aquesta potestat *sobiranament*, com diria la senyora Nadal, en mans dels ajuntaments.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Passem ara a anunciar la votació.

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Sotmetem a votació el punt dotzè de l'ordre del dia.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 117 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria notarial (tram. 270-00016/06)

El tretzè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria notarial.

La Comissió de Justícia ha emès dictamen. Hi han reservades esmenes per defensar al Ple. Per defensar-les té la paraula, en primer lloc, la il·lustre diputada la senyora Maria Dolors Nadal, del Grup Popular, que té la paraula.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, les esmenes que defenso en aquest moment,

del Grup Popular, són esmenes de supressió del text, i, per tant, són l'equivalent a una esmena a la totalitat a la Proposta de resolució perquè es produeixi la transferència, utilitzant l'article 150.2 de la Constitució, de les competències en matèria notarial.

I he de tornar a recordar, senyores i senyors diputats, que la funció notarial va estretament lligada al principi de seguretat jurídica, principi que està consagrat en l'article 9, apartat tercer, de la Constitució i que afecta en aquest àmbit les transaccions i els negocis jurídics que fan els particulars.

Aquest principi de seguretat jurídica requereix, pel que fa a l'àmbit de l'activitat notarial, una unitat de criteri i d'actuació arreu de l'Estat a l'hora d'aplicar les lleis civils i mercantils i de donar forma a les transaccions i als negocis jurídics entre particulars, i, en aquest sentit, els notaris són, per damunt de tot, el primer de tot, fedataris públics que donen fe dels diferents negocis jurídics, civils i mercantils, de la seva legalitat, del compliment dels requisits formals, i és precisament, és justament per aquesta unitat de criteri i unitat formal que s'exigeix..., justament per evitar posicions disperses, distants, contradictòries, a qualsevol part del territori de l'Estat quan, de fet, el que s'està fent és aplicar, en gran mesura, la mateixa legislació i utilitzar un mateix tipus d'instrument públic.

D'altra banda, és important recordar que la unitat de la funció notarial s'assoleix amb la regulació expressa, una regulació detallada, precisa i concisa, de la funció i l'activitat notarial i de l'anomenat «instrument públic», entès aquest com el conjunt de documents autoritzats pel fedatari públic sota les formalitats i sobre tots aquells requisits que es recullen tant en la Llei del notariat com en el Reglament notarial.

L'instrument públic, per tant, ha de ser únic en la forma, precisament per garantir la seguretat jurídica. És per això, i precisament per això, que l'article 149.1, apartat vuitè, de la Constitució –article que no té cap mena de dificultat ni de problema a recollir totes les competències en dret civil propi de les diferents comunitats autònomes– reserva, fa una exclusió, fa una reserva específica a l'Estat de l'ordenació dels registres i dels instruments públics, precisament per apuntalar aquesta unitat organitzativa a tot l'Estat i garantir una unitat de criteri dels professionals que exerceixen una tasca de tanta transcendència social, de tanta transcendència jurídica i de tanta transcendència econòmica. Doncs, bé, en l'opinió del Grup Popular aquests són els pilars que fonamenten aquesta competència exclusiva de l'Estat en matèria notarial.

En el text de la Proposta de resolució que ha estat dictaminat per la comissió corresponent del Parlament pel que fa a la transferència a la Generalitat de les competències en matèries notariales, el primer que sorprèn és que hi ha hagut una modificació, que jo diria que és una modificació important, a l'article primer del text que definitivament se sotmetrà a votació. I aquesta modificació fonamental és que se substitueix el que era el plantejament inicial de transferir les facultats d'execució de la legislació de l'Estat en matèria de notaries per una fórmula, jo diria, molt més radical, molt més contrària encara a aquest sistema d'unitat que els deia, com

és exigir la transferència de les competències, totes, o sigui no només les competències d'execució, sinó de transferència de les competències de l'Estat en matèria de notaries. En aquest sentit, es reclamen les competències de l'Estat perquè pugui convocar, mitjançant oposició o concurs i d'acord amb el procediment que estableixi la mateixa Generalitat, les vacants que hi hagi per qualsevol causa a les notaries amb residència a Catalunya i les que es puguin produir, i perquè es puguin nomenar els notaris que hagin de cobrir les vacants esmentades, la qual cosa significa, a més a més, estendre la transferència a àmbits que van més enllà de la mera activitat notarial i que tenen connexió amb l'activitat, com deia, dels notaris i de les notaries, com, per exemple, regular la forma dels instruments públics.

En segon lloc, es conté en el text dictaminat una altra modificació rellevant respecte al text que inicialment es va presentar i que va més enllà també del text inicial. En l'article 2, apartat 4, desapareix, en el text definitiu, qualsevol referència al Ministeri de Justícia o a la legislació de l'Estat, quan, precisament, la matèria que es tracta és competència de l'Estat, com he dit abans, fa referència a matèria registral, i concretament a matèria pel que fa al registre d'actes d'última voluntat. S'estableix un sistema molt complex en què el Col·legi de Notaris de Catalunya ha d'enviar una relació quinzenal dels avisos testamentaris i dels actes de declaració d'hereus abintestat a la Generalitat, que, a la vegada, ha de formar un registre especial. Aquests certificats de tots dos registres han de poder ser substituïts per una certificació del Col·legi de Notaris de Catalunya que ha d'anar acompanyada dels corresponents informes coincidents, escrits o telemàtics, del registre d'actes de darrera voluntat..., i del registre d'actes d'última voluntat.

Aquest article, senyores i senyors diputats, segueix sent un garbuix en la seva regulació, hi apareix una duplictat de registres que, a mi, em sembla que només suposa duplicar tràmits, duplicar gestions, duplicar certificats. En definitiva, complicar la vida dels ciutadans, que l'únic que volen saber és quina és la situació en un determinat causant, quina és la situació en què es troba una determinada successió.

En tercer lloc, desapareix també del text que se sotmet a votació la creació d'una mutualitat notarial, que estava originàriament en l'article 6, apartat 2. No tornaré a reiterar les crítiques que ja hi vàrem fer, perquè, en definitiva, era una intromissió, jo crec que absolutament insostenible, del que és una competència dels mateixos col·legis professionals.

També han desaparegut, naturalment, les referències aranzelàries, perquè, clar, es pot ser molt agosarat, no?, però incrementar els aranzels que han de pagar els ciutadans de Catalunya, com que no té massa predicament, ha desaparegut també en el text definitiu.

Ha desaparegut també tota la referència a recursos governatius i consultes en matèria notarial.

Jo, sincerament, i sense ànim de polemitzar, em sembla que és que, senzillament, s'han adonat que, per dir-ho d'una forma molt planera, que havien ficat la pota en unes qüestions que afecten tant la ciutadania, com són els aranzels o les mutualitats notariales.

Pel que fa als protocols i a l'Arxiu Històric de Protocols, realment, no entenem que aquest canvi de titularitat o de dipòsit, el, funcionament i dependència, la transcendència que té, i, per tant, dono per reproduïts els arguments que ja vàrem utilitzar en la presa en consideració al darrer Ple del dia 22 de març passat.

Acabo ja, senyor president, senyores i senyors diputats. Més enllà de l'exigència estatutària que la Generalitat participi en la fixació de les demarcacions notariales, hem de tenir present la idea que he exposat inicialment referida a la unitat de la funció notarial. Si la funció notarial és única en tot l'Estat, com ho és la judicial, si la prestació del servei públic notarial correspon a professionals que componen un cos únic, homogeni, amb mobilitat a tot l'Estat, res no justifica la voluntat d'introduir dues aprovacions per modificar demarcacions notariales, una per a la Generalitat i una altra de posterior perquè es posi o no es posi, es vulgui o no es vulgui, qui té la competència, qui ho ha d'autoritzar és el Ministeri de Justícia.

Per aquestes raons, senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Popular votarà en contra de la Proposta de resolució per a transferir a la Generalitat de Catalunya les competències en matèria notarial, que corresponen, tal com disposa la Constitució, a l'Estat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Ha arribat aquí a aquesta presidència una correcció d'errades, de què dono per assabentats tots els portaveus. Suposo que és així, eh? Moltes gràcies.

I ara, per defensar les seves esmenes, té la paraula la il·lustre diputada la senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el president, el molt honorable president, ens ha fet avinent una correcció d'errades en el *Butlletí Oficial*, i, per tant, en la meua intervenció, m'hi referiré.

Senyora Nadal, hi ha alguna cosa a què vostè s'ha referit que ha estat simplement una errada en el *Butlletí Oficial* i que potser és corregida, però, en tot cas, ha estat una errada no atribuïble als diputats, eh?, sinó als serveis de la cambra per una confusió en les votacions.

Començaré. En el Ple del dia 12 de març vam tenir ocasió de debatre àmpliament sobre la presa en consideració d'aquesta Proposta de resolució de transferència a la Generalitat en matèria notarial. Jo..., no m'agradaria repetir els arguments que per part del meu Grup Parlamentari es van exposar, perquè consta en el *Diari de Sessions* i així farem menys «farragosa» aquesta sessió, però sí que voldria recalcar i recordar que si demanem la transferència a la Generalitat de les competències en matèria notarial, no és perquè s'hagi canviat d'opinió sobre allò que diu l'Estatut, que és el reconeixement que la Generalitat té competència per al nomenament dels notaris, per nomenar els notaris, sinó perquè és un tema que ha estat plantejat en successives

ocasions a la Comissió Mixta de Transferències, i l'Estat, sistemàticament, s'ha negat a aquesta transferència, amb arguments com els següents –que són legítims, i, en tot cas, tenen la seva fonamentació, fins i tot, constitucional, igual que els nostres–, de dir que l'Estat té competències en matèria notarial, que estan recollits en l'article 149.1.8, de la Constitució espanyola i que això no és pròpiament notarial, sinó que és notarial però que afecta altres legislacions, com la mercantil i la civil, i, per tant, sobre aquestes altres legislacions l'Estat té competència exclusiva, quant, diguem-ne, d'una manera general, a dictar les bases civils i de legislació mercantil.

El cas és que la competència que ens atribueix l'Estatut de Catalunya, l'article 24, està a l'Estatut i la reclamem, i en no haver estat possible demanem que l'Estat transfereixi aquesta competència. El que voldria dir és que no estan enumerades totes i cadascuna d'aquestes competències, diguem, que l'Estat, l'Administració de l'Estat, reconeix com a exclusives, i no cal, segurament, qualificar-les. En tot cas, no les esgotem amb aquesta proposició, però reclamem les competències necessàries per exercir allò que l'Estatut de Catalunya ens reconeix.

Per tant..., i aquesta..., després de celebrar la Ponència i de les diferents esmenes dels diferents grups parlamentaris, en el sentit, o en un sentit, diríem, constructiu i d'estimar la Proposta de resolució, ens trobem avui amb un dictamen de comissió corregit, com ha dit l'honorable president, perquè estava errat, que avui és el dia que hem de votar aquesta proposició de resolució per presentar al Congrés de Diputats, per demanar la transferència per la via de l'article 152 de la Constitució espanyola.

La senyora Nadal deia una cosa que, senyora Nadal, jo crec que no es dedueix d'aquesta proposició. No estem regulant la forma dels instruments jurídics, dels instruments públics; això no ho podríem fer, perquè això sí que tenim molt clar que és competència exclusiva de l'Estat, i així ho reconeix la Constitució en el seu article 149.1.8. No estem dient això. Quan jo li deia que nosaltres votem la competència és exactament així, i, concretament això que vostè deia, si és que ho ha copiat bé, doncs, això no ho pretén aquesta proposició de resolució.

Quan vostè feia referència –m'hi refereixo perquè aquí ve l'errada, en aquesta i en les següents–, diu: «desapareix la menció o l'esment al Ministeri de Justícia». És que, francament, em sembla que *ça va de soi*, no?, que la Generalitat ha de complir i totes les administracions el que les lleis manen, em semblava que era redundant i que no calia posar-ho en una llei, que és com dubtar de si la Generalitat complirà o no. No té subterfugi l'eliminació d'aquest apartat; simplement, posar en una llei que la Generalitat ha de complir les lleis, doncs, ens semblava que no era ni jurídic, ni no sé som qualificar-ho. Per tant, això, no desconfiï, que el fet de la desaparició és purament tècnica jurídica, no obeeix a cap altra intencionalitat.

El que en canvi sí que li haig de dir és que el tema de mutualitat ha estat una de les errades..., la possibilitat

que els col·legis de notaris puguin fer una mutualitat, si així ho desitgen, doncs, això sí que no ha estat eliminat de la proposició de llei, ha estat una errada del *Butlletí*, de la publicació, per tant, hi figura. Hi figura perquè això estava aprovat en Comissió. Hi ha hagut un..., bé, és un vot particular que Convergència presenta i que després, en la votació, espero que sigui aprovat, perquè ja estava també en el text inicial de la proposició de resolució.

Evidentment, el text que diu la proposició..., la Proposta no diu que els col·legis han de fer un col·legi notarial, i estem manant i usurpant competències que són pròpies dels col·legis de notaris; estem dient que la poden fer. I vostè dirà: «Doncs és superflu posar-ho». Doncs, segurament, ho és, però, en tot cas, venia en la Proposició, i volem remarcar la possibilitat que puguin crear la seva pròpia mutualitat, perquè és un..., la mutualitat de notaris, com vostè deu saber té una tradició històrica a Catalunya i hi ha una situació en la qual, segurament, hi ha notaris que la desitgen i altres que no, però, en tot cas, ens sembla que és bo que figure a la Llei, com..., bé, segurament seria innecessari, no ho sé, però, en tot cas, proposem que continuï recollint-se en aquesta Proposta de resolució.

I sobre els aranzels és l'altre defecte que també hi havia en la publicació, i que..., bé, uns defectes de la Comissió del dia que es va celebrar, i sobre el qual presentem vots particulars. I jo no sé si és augmentar els aranzels, segurament, a la millor no ho és..., seria substituir-los per uns altres, pròpiament catalans, quan es tracti d'aranzels sobre institucions pròpies del dret civil català.

Jo no sé si això és doblar o augmentar aranzels. No té perquè ser-ho. És simplement que a la Generalitat se li reconegui la competència d'establir aranzels propis quan es tracti d'institucions pròpies del dret civil català.

No hi ha, senyora Nadal –de veritat, eh?–, no hi ha, de cap manera, i a la millor vostè ho veurà en la votació, no hi ha cap intenció ni de..., ni impositiva ni d'anar més enllà de les competències que, d'acord amb l'Estatut, ens corresponen, sinó adaptar, també, la Llei notarial, que és del 1860 no sé quants..., adaptar-la, doncs, a l'estructura territorial de l'Estat espanyol, a la llengua pròpia de Catalunya i a les competències que l'Estatut ens reconeix. És això i res més que això.

Voldria, senyor president, per facilitar la..., finalment, per facilitar la votació, anunciar que retirem els vots particulars 4 i 5, que és com a conseqüència, també, d'aquesta errada de publicació. Anunciar, també, que farem votació separada dels vots particulars 3, 9 i 10, conjuntament els tres, i votació conjunta dels vots particulars de Convergència i Unió 6 i 7.

Res més, senyores i senyors diputats. Esperem que aquesta Proposta de resolució que ha estat presentada en aquesta cambra en successives ocasions, doncs, pugui veure la llum avui, aprovada al Parlament, i que tinguem el mateix èxit quan es presenti al Congrés de Diputats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyora diputada, les esmenes 4 i 5 han estat retirades? Ho he entès bé?

La Sra. Cuenca i Valero

Sí.

El president

Molt bé. Moltes gràcies.

La Sra. Cuenca i Valero

Vots particulars 4 i 5, eh?

El president

Retirats. Molt bé. 3, 9 i 10.

La Sra. Cuenca i Valero

D'esmenes només queden les del Grup Popular i els vots particulars de Convergència i Unió.

El president

Moltes gràcies. Passem ara al posicionament, i, en primer lloc, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Me'l podria estalviar perquè comparteixo la gran majoria d'argumentacions que ha fet la senyora Cuenca ara fa uns instants.

Senyora Nadal, no vostè però el seu Grup avui fa la impressió –ja, claríssima–, de Moisès que baixa del Sinaí amb les taules de la Llei, no sé si del mont Moncloa, perquè la Constitució sembla que és fòssil total.

Escolti'm, a la Constitució i a l'Estatut hi ha una sèrie de previsions que es poden desenvolupar, i aquí estem votant coses purament i simplement en aquesta línia. O sigui, no argumentin constantment amb la sobirania, amb l'ordre constitucional... Primer hi ha un títol de reforma per començar.

En pla absolutament de bajanada li diria que es podria anar a una república federal, Constitució en mà; sense monarca, sense autonomies. S'hi podria anar, perfectament, a través del títol de reforma! Però, és clar, és que vostès tot el dia ens estan llançant pel cap la Constitució, la sobirania! Escolti'm, això, ja no del dinou, ni de principis del divuit! O sigui, veiem, en primer lloc, la necessitat d'actualitzar els textos més fonamentals, com fa qualsevol democràcia madura, començant per la primera constitució escrita al món, que és la dels Estats Units, i que va seguida d'un reguitzell d'esmenes.

Segona: a l'Estatut, la competència notarial està claríssima, però claríssima, i em sap greu que no hi hagi el senyor Curto, perquè és una prova més que vostès estan entorpidint –vostès i governs anteriors espanyols d'altres colors– la transferència de competències claríssimes per a Catalunya. O és que quan la vàrem escriure la vàrem escriure per lluir?, o per a adorn? No, es va

posar aquesta competència, que connecta amb una història llarguíssima, a Catalunya, amb el tema notarial. A més, aquesta té necessitat de novació per a termes moderns, i agafar l'embranchida d'una arrel històrica de *saecula saeculorum*.

I, en tercer lloc, el que es planteja aquí, evidentment, queda a les seves mans. Si el que ens està anunciant és que quan això arribi a ser defensat pel senyor Ridao, m'imagino, i per dos diputats més en el... –dic el senyor Ridao com a pare de la criatura, malgrat que, en aquest cas, un part una mica precipitat–, però quan estigui això al Congrés del Diputats, ja ens està anunciant que, si depèn –com em temo que dependrà– de l'actual majoria, això té tant futur com un caramel a la porta d'un col·legi.

O sigui que, senyora Nadal, jo no entenc les defenses que s'estan fent avui, allò, *erre que erre*, sobre uns determinats temes, quan afirmen tant el Partit Popular de Catalunya. Si és el Partit Popular a Catalunya, potser que es llegissin bé l'Estatut, que llegissin altres interpretacions... Jo no pretenc, ni molt menys, tenir la raó, però una mica de flexibilitat en aquesta interpretació de l'ordre institucional i constitucional.

Per aquests motius, votarem a favor d'aquest text, president.

El president

Gràcies, senyor diputat. (*La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.*) En nom d'Esquerra Republicana... Sí, senyora Nadal? Té la paraula per al·lusions. Un minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Més que res, senyor president, perquè el senyor Ribó m'ha dedicat íntegrament la seva intervenció, no?

El president

No deixa de ser un honor, això, senyora diputada.

La Sra. Nadal i Aymerich

Em sento molt honorada, senyor president.

El president

Segur...

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor Ribó, la Constitució és una obra humana i, per tant, és una obra perfectible, i naturalment que es pot modificar la Constitució, i naturalment que es pot modificar l'Estatut, però s'està utilitzant i es veu ple darrer ple, l'article 150, apartat segon, amb una finalitat per a la qual no estava prevista. S'està utilitzant com si fos de pas universal. Serveix per a demanar que es transfereixi tot, i aquesta no és la finalitat de l'article 150.2. I jo ara no vull entrar que la funció notarial, justament, per a la finalitat a què serveix, és..., té una unitat arreu de l'Estat, i no entraré a polemitzar amb la senyora Cuenca sobre les modificacions o no sobre instrument públic, però sàpiga, senyor Ribó, que les argu-

mentacions que fa servir el Partit Popular són argumentacions que, a més a més, no poden..., no són nostres, són intervencions, són plantejaments que, a més a més, tenen el suport de sentències del Tribunal Constitucional.

Per tant, senyor Ribó...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

...nosaltres no diem que el debat no sigui possible des del punt de vista polític, nosaltres el que creiem és que hi ha debats que són directament estèrils...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

...i directament innecessaris.

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.*) Senyor Ribó, un minut.

El Sr. Ribó i Massó

Senyora Nadal, jo no em sé cap article de cap constitució o estatut de memòria. Per tant, si no li sap greu, el tinc aquí al davant i l'hi llegiré: «Són susceptibles de transferència totes les matèries que, per la seva naturalesa...», «per la seva naturalesa»! O sigui, no hi ha cap límit a l'article 150.2, excepte aquest. Però és que no és aquest el problema, és al revés. És que vostès ni una... O sigui, ni una!, aquest és el problema.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies. (*La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.*) Senyora diputada, això... Miri, m'agafa a l'últim tram i per tant... (*Rialles.*)

La Sra. Nadal i Aymerich

Trànsit, Mossos d'Esquadra, Trànsit i Ports. Aquestes dues són les que recordo, en aquest moment.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè. (*El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.*) Senyor Ribó... (*Rialles.*)

El Sr. Ribó i Massó

No ho digui mai, senyor president, això de l'últim tram, perquè el període de sessions fineix el 30 de juny.

El president

De la sessió d'avui...

El Sr. Ribó i Massó

De la sessió d'avui..., o la d'aquest matí...

El president

La del migdia...

El Sr. Ribó i Massó

La d'aquest matí, la d'aquest matí. No, encara..., tant de bo fos així, perquè em temo que encara tenim alguns punts més.

Senyora Nadal, en el Ple d'avui m'hi estava referint, estan ja en pla Moisès i taula del Sinai. Portem no sé quants punts seguits que tota l'actitud del PP és sempre la mateixa: no, no i no.

Gràcies, president.

El president

Gràcies. Senyor Ridao, crec que ara li ha arribat el seu torn, si no hi ha cap més... (*Rialles.*)

El Sr. Ridao i Martín

Sort, president, que ha arribat el meu torn i no la meua hora... (*Rialles.*)

El president

Això no es pot dir mai..., i que, abans de començar, que sigui una hora ben curta. (*Rialles.*)

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies. Li accepto les explicacions i les trobo, a més a més, molt convincents.

El president

Molt bé.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. De tota manera, senyores i senyors diputats, perquè ja que estem parlant tant de sobirania i de competències, permetin-me que recordi algunes de les coses que vaig dir el passat mes de març amb motiu del debat sobre la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei que, en origen, era del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, perquè jo crec que és important recordar que Catalunya va ser sobirana, ni que sigui en matèria notarial, ja al segle passat i fins l'any 1862, tal com recordava la senyora Cuenca, en plena època de la codificació, quan es va aprovar la Llei del notariat; una llei del notariat encara vigent, tot i que és anacrònica, obsoleta i, francament, «decimonònica», i que fins i tot encara va anar molt més enllà en els seus plantejaments en contra, en aquest cas, no només de la llengua catalana, sinó, fins i tot, del fet que Catalunya pogués regular i reglamentar una matèria tan important com el tema del notariat, quan l'any 17 i l'any 21 es van aprovar sengles reglaments notariais que van suprimir, fins i tot, la mínima exigència contemplada en la Llei de la utilització de les llengües vernacles i, fins i tot, es va suprimir una potes-

tat que en aquell moment tenien els col·legis de notaris catalans, de nomenar els membres dels diferents tribunals examinadors.

I com a única concessió es va permetre una cosa que subsisteix fins al dia d'avui, que és la possibilitat de redactar a doble columna castellà - català, de forma, per tant, ja veuen vostès, tan restrictiva, doncs, els diferents instruments públics i, per tant, la possibilitat que una llengua, que avui és oficial, a part de ser llengua pròpia de Catalunya, doncs, té, en aquest cas, un rang francament inferior al castellà.

Durant l'etapa republicana vull recordar també un altre precedent, que és el de l'Estatut de l'any 32 i el Decret de traspassos posterior de l'any 33, que va donar lloc al fet que la Generalitat pogués designar els notaris, i, a més a més, pogués regular de forma exhaustiva, com així es va fer, tot el procés de selecció d'aquests professionals, a través dels diferents concursos, d'oposicions, i, fins i tot, de fixació de demarcacions notariales.

No cal dir, evidentment, que la dictadura va truncar, doncs, aquesta possibilitat, i que la reforma del Reglament notarial de l'any 44, a més a més, va comportar un enrocament claríssim en les tesis encara més centralistes i més jacobines de la institució del notariat.

I arribem amb tot això als nostres dies, allà on començava la intervenció de la senyora Cuenca, recordant que la Constitució de l'any 78 i l'Estatut de l'any 79 configuren un marc competencial indiscutible, favorable a la competència de la Generalitat en matèria de nomenament de notaris i de registradors. I crec que l'article 24 de l'Estatut és claríssim, és diàfan, crec que és meridià que la Generalitat té competència per nomenar els notaris, no únicament per publicar el seu nomenament en el *Diari Oficial*, sinó per nomenar els notaris i, a més a més, per legislar i per reglamentar sobre els criteris amb què s'han de convocar les oposicions i els concursos.

Però el cert és que, al marge d'aquest incontestable títol competencial, com s'ha vist, s'ha dit reiteradament durant la discussió d'aquesta Proposició de llei, els successius governs de l'Estat, evidentment de qualsevol signe i color polític, no únicament el Govern del Partit Popular, s'han negat sistemàticament a traspassar els serveis i funcions inherents a aquesta competència. Una qüestió més en què es demostra, tal com hem discutit en un altre punt de l'ordre del dia, el bloqueig de la part estatal de la Comissió Mixta de Traspassos Estat - Generalitat, que aconsella, si més no –senyor Curto, recordarà la discussió que hem tingut en aquest punt–, modificar la Llei orgànica per preveure un conflicte específic negatiu de competències en aquest sentit.

Però, per si això no fos poc, també és evident que el Tribunal Constitucional, fent una interpretació política, per antijurídica, fins i tot rabiosament jacobina, en aquest tema dels notaris, crec que tot sovint ha burlat les competències de la Generalitat. I hi ha alguna sentència francament ominosa sobre aquesta matèria, concretament la 67/83, de 22 de juliol, que no apunta en la direcció que nosaltres en aquests moments estem planejant. De tal manera que la competència, ja sigui per

l'evolució doctrinal del Tribunal Constitucional, ja sigui per la pràctica i per la manera de procedir dels diferents governs de l'Estat, s'ha anat reduint, s'ha anat buidant de contingut fins a l'actual situació.

I és només per això, no perquè no considerem, cap dels grups que donarem llum verda a aquesta iniciativa, que tenim la competència, sinó senzillament perquè veiem que són molts els obstacles interpretatius, perquè veiem que és molt difícil saltar la paret de la Comissió Mixta de Traspassos Estat - Generalitat, que avui iniciem una via..., per cert, explorada amb èxit no només amb el tema del control del trànsit –vull recordar que el 150.2 es va utilitzar per traspassar el transport per carretera a la Comunitat Valenciana i també, en un altre supòsit, recordo, a Canàries, per tant, hi ha més d'un precedent–, per tant, una via ja explorada amb èxit, en aquest cas, per al traspàs, doncs, de les competències en matèria notarial. I ho fem des del màxim pragmatisme polític; ho fem des del màxim possibilisme; ens carreguem, en aquest cas, d'una paciència infinita i absoluta, i esperem que, en aquest cas, tingui receptivitat i acceptació per part de les Corts Generals.

En definitiva, si això fos així i poguéssim fer aquest pas endavant, jo crec que la importància d'aquesta transferència està fora de tot dubte; no és una matèria menor. El traspàs de les competències notariales servirà a l'objectiu d'un compliment, amb moltes més garanties, de la vigent normativa en matèria de política lingüística, fomentant l'ús del català a les notaries i facilitarà també l'arrelament d'aquests importants funcionaris semipúblics a Catalunya.

No em puc estar, en qualsevol cas, de sortir al pas d'algunes afirmacions que, ja el mes de març i avui, ha fet la senyora Nadal amb relació al contingut exacte d'aquesta Proposta. Perquè ella deia en aquella ocasió, i avui més o menys ha repetit, que el traspàs perjudica la seguretat jurídica preventiva. Jo crec que és una afirmació molt gruixuda. Jo crec que pel fet que la Generalitat exerceixi les seves competències en matèria notarial o, per exemple, en matèria de concursos i d'oposicions no es posa en qüestió la seguretat jurídica preventiva. O és que s'enfonsaria el sistema de seguretat jurídica pel fet que la Generalitat pogués convocar els concursos de notaris?

Ens deia, parlant, per cert, de concursos i notaris, la senyora Nadal, i de demarcacions, que «es tanca la porta perquè entrin a Catalunya professionals provinents d'altres llocs de l'Estat». Nosaltres no tanquem la porta a ningú. Nosaltres el que estem fent és obrint una altra porta, és a dir, la porta gran, perquè el que volem és que altres professionals que vénen d'altres llocs de l'Estat, doncs, desitgin arrelar-se a Catalunya i ho facin, en aquest cas, a través, doncs, de la Generalitat, que és la màxima institució d'autogovern a Catalunya.

I, finalment, avui tornava a insistir en el tema del canvi de titularitat de l'Arxiu Històric de Protocols, i deia el mes de març: «No té prou volada.» Potser sí que no té prou volada, ja li ho reconec, potser és una cosa que no té prou consistència, però el que nosaltres volem i el que nosaltres creiem és que l'important en aquest cas és que aquesta Proposta encaixi, com deia també el senyor Ribó, en l'actual model d'organització de l'Estat, que

és plenament descentralitzat. I per això precisament, en un tema tan sensible com el d'últimes voluntats, el que volem, i per a això creiem que servirà, és per configurar, doncs, un sistema, o un subsistema, si vostè ho prefereix amb aquesta paraula, que servirà fins i tot per evitar les actuals confusions que es produeixen amb els noms i cognoms catalans, que poden ser, i de fet són, font de conflicte i fins i tot d'alguna dilació innecessària.

I, finalment, el tema dels aranzels. Ja ha dit la senyora Cuenca que hem rectificat aquest tema; el que proposem, i potser no ha llegit acuradament el text de la Proposició de Llei, és una correcció a la baixa del tema dels aranzels. Vostè deia, no sense unes certes dosis d'ironia: «Què li han fet, a vostè, els ciutadans, que els vulgui tan malament?» Jo li diria, a vostè: què li han fet, a vostè, senyora Nadal, els notaris, o alguns notaris en aquest cas, que els considera tots gairebé uns fenicis? Perquè el que proposem ara com ara és la rebaixa dels aranzels, avui el que proposem és modificar els aranzels a la baixa; per cert, una cosa que el Govern del PP ja ha fet, perquè en més d'una ocasió ha vist modificats els aranzels a partir de decisió, en aquest cas d'un decret, del Govern del Partit Popular. La nostra filosofia és racionalitzar els aranzels a Catalunya, i creiem que qui ho pot fer i ho pot fer bé és el Govern de la Generalitat.

No vull acabar, senyor president, senyores i senyors diputats, sense agrair el treball de la senyora Cuenca, del senyor Vallès, del senyor Ribó, particularment, també del lletrat senyor Sol, sobretot perquè, com recordava també algun diputat, aquest ha estat un part setmesó; és a dir, aquesta és una llei que, com suggeria també un diputat abans, doncs, ha sortit potser amb una celebritat extrema i això ha requerit, potser, un esforç addicional per part de tothom perquè almenys avui, en l'última sessió ordinària d'aquest Parlament, es pogués aprovar aquesta llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, en realitat, com ja s'ha dit aquí, la Proposta de resolució que debatem està provocada per una interpretació restrictiva, diguem, per la interpretació restrictiva que s'ha fet fins ara per part de l'Estat de la prescripció estatutària sobre notaries i registres que figura en l'article 24 de l'Estatut.

Creiem que aquesta interpretació restrictiva no concorda amb les possibilitats que permet el literal de l'esmentat article de l'Estatut i tampoc concorda, com també s'apuntava, amb la situació prevista durant el període..., si això serveix d'alguna cosa, durant el període de la Generalitat republicana.

És a partir d'aquesta constatació, diríem, que s'ha optat pel recurs a les previsions de l'article 150.2 per po-

der assegurar la intervenció de la Generalitat en aquesta matèria. Seguint aquesta via, l'Estat hauria de transferir a la Generalitat competències en aquesta qüestió i es tornaria a donar contingut a una afirmació estatutària que ha quedat buidada de substància per la interpretació limitadora que ha fet l'Estat i a la qual s'han referit altres diputats.

Pot ser discutible el recurs o l'instrument previst en l'article 150.2 de la Constitució com a forma de recuperar competències de la Generalitat, però no perquè no es tracti de competències que poden caure perfectament en l'enunciat del 150.2, sinó perquè, en certa manera, pot semblar una renúncia innecessària..., pot semblar una renúncia innecessària, deia, a una altra interpretació que ens sembla la correcta, l'ajustada, la més congruent amb una visió sistemàtica del text constitucional.

En les circumstàncies actuals sembla convenient no renunciar a aquesta via que la Constitució accepta per arribar al mateix resultat i per no dilatar més la posta en marxa d'una política pròpia, que si es fa de manera assenyada, com correspon a una institució com és la notarial, pot ser beneficiosa per als ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

És aquest objectiu el que, a més de l'estricta reivindicació competencial, sustenta la nostra posició favorable a la resolució; és la necessitat social de facilitar un exercici de la funció notarial que la faci més propera, més ajustada a les condicions socials, econòmiques, lingüístiques i jurídiques del país on s'ha d'exercir.

Creiem, diríem, que aquesta intenció respon molt millor a una visió plurinacional i pluricultural de l'Estat com la que el nostre Grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, defensa; una visió, pensem, honradament, que és compatible amb els requisits de seguretat jurídica en totes les actuacions patrimonials que es donen en un mateix espai econòmic i que preserva la competència exclusiva de l'Estat sobre ordenació de registres i instruments públics que es conté en l'article 149.1.8 de la Constitució.

Per manifestar la posició del nostre Grup respecte a les esmenes, anuncio que votarem en contra de les que manté el Grup Popular, perquè en realitat constitueixen, com ha dit la mateixa diputada, una esmena a la totalitat.

Respecte als vots particulars de Convergència i Unió, hem transaccionat o hem corregit tècnicament un redactat alternatiu a l'apartat setè, i, al mateix temps, ens abstindrem en alguns dels vots particulars i votarem favorablement, amb entusiasme d'intensitat diferent, alguns altres d'aquests vots particulars.

Aquesta és la posició del nostre Grup, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Anem a cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Passem ara a la votació, primer, de les esmenes 1, 2 i 8, del Grup Popular.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 118 en contra i cap abstenció.

A continuació, els vots particulars 3 i 10, de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 70 vots a favor, 12 en contra i 48 abstencions.

A continuació, els vots particulars 6, 7 i 9, també de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 117 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Vull recordar que per aprovar el text del Dictamen es necessita la majoria absoluta.

Votem el text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 118 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei de modificació dels articles 2 i 4 de la Llei 21/2001, de mesures fiscals i administratives (presa en consideració) (tram. 202-00199/06)

El catorzè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació dels articles 2 i 4 de la Llei 21/2001, de mesures fiscals i administratives. Per presentar-la, té la paraula, en nom del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

(*Remor de veus.*) Esperí's un segon, senyor diputat. (*Pausa. Persisteix la remor de veus.*) Prego a les senyores i als senyors diputats que hagin d'absentar-se que ho facin ràpidament i en silenci. (*Pausa.*) Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ocupo la tribuna, en nom del Grup Parlamentari Popular, per a defensar el que és la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació dels articles 2 i 4 de la Llei, de mesures fiscals i administratives, 21/2001, del 28 de desembre.

Catalunya, cal recordar-ho un cop més –i se n'ha fet referències al llarg, també, d'aquest debat, de les possibilitats de l'autogovern–, Catalunya té capacitat normativa en matèria de tributs cedits, i aquesta capacitat normativa es concreta en la possibilitat de regular les reduccions en la base imposable. Sens dubte és fruit del que la majoria d'aquesta cambra –m'atreveiria a dir quasi la unanimitat–, però sí que la majoria ha dit en més d'una ocasió que tenim el millor sistema de finançament que mai hem tingut, el sistema de finançament que va proposar el Govern de l'Estat, el sistema de finançament que va proposar el Partit Popular. I aquest nou sistema de finançament, com deia, fa que hi hagi

capacitat normativa, fa que puguem decidir aquí en matèria de tributs cedits.

I si hem parlat del finançament de Catalunya, per què no parlar, evidentment, del finançament dels catalans? I, quan parlo del finançament dels catalans, hem de parlar també de les possibilitats d'aquesta cambra, com deia, per legislar en la capacitat normativa en matèria de tributs cedits. Insisteixo que Catalunya es troba plenament capacitada per a intervindre en la reducció de les reduccions, en aquest cas de l'impost sobre successions.

També cal recordar que, amb anterioritat, ja han estat dues comunitats autònomes, Navarra i el País Basc, també cal dir-ho, aquestes amb un règim especial pel que fa al finançament autonòmic, que han legislat. A Navarra, on està prevista la no-tributació de les adquisicions hereditàries, i al País Basc, on també hi ha exempcions per l'adquisició de béns i de drets per herència. És cert també que formalment cap comunitat autònoma de règim comú està capacitada per a suprimir ni aquest ni cap altre tribut cedit per l'Estat, però sí que pot intervindre en determinats aspectes i, especialment, pel que fa al procediment de quantificació, tot assolint el que és un efecte, a la vegada, equivalent a la seva supressió.

Cal, però, també recordar que l'impost sobre successions i donacions té altres tributs que recauen sobre la mateixa font de riquesa, des de l'impost de la renda de les persones físiques fins a l'impost local sobre plusvàlues, i també en el que s'anomena impostos patrimonials, com és l'impost de béns immobles i l'impost extraordinari sobre el patrimoni. Tots, a la vegada, coneixem que hi ha mecanismes per a la seva reducció i correcció, mesures com les que afecten la tributació de l'empresa familiar amb la finalitat d'afavorir la seva continuïtat, mesures com són la transmissió de l'habitatge habitual, i mesures com són el tema de les assegurances de vida com a sistema d'estalvi i previsió.

Tot això fa que l'impost de successions i donacions només el paguin els subjectes que no puguin acollir-se a cap de les mesures que ara he nomenat, però, sens dubte, la realitat ens porta a què la majoria són els que paguen l'impost de successions i donacions, una gran majoria són els que paguen l'impost de successions i donacions.

És per això que, des del Grup Popular, i emmarcat en una política de reducció de la càrrega fiscal –política que, a nivell de l'Estat, el Partit Popular n'ha donat clars exemples i ho ha manifestat i cal recordar, també, l'última reforma de l'impost de la renda de les persones físiques– i també en la línia d'aprofundir en l'autogovern de Catalunya..., perquè autogovern de Catalunya vol dir, evidentment, més poder polític, més poder econòmic, i aquest més poder polític i més poder econòmic, també, a la vegada, vol dir gestionar millor l'autogovern de Catalunya, i gestionar millor l'autogovern de Catalunya no és proposar mesures de càrrega fiscal més importants, més pressió fiscal, sinó que, en tot cas, nosaltres creiem, des del nostre punt de vista, evidentment, i pot ser molt discutible, però, en tot cas, que la ciutadania em sembla que no ho entén pas d'una altra manera que la que estem proposant, i això es demostra

elecció darrere elecció amb els resultats que va assolir també el Partit Popular. Com deia, amb aquest aprofundiment de l'autogovern de les polítiques socials i de la millora de la gestió de la despesa, proposem aquesta modificació, amb una doble finalitat.

En primer lloc, reduir la càrrega tributària que hem de suportar els catalans en el manteniment d'una certa pressió fiscal sobre els contribuents en un mínim grau quan els adquirents siguin els pares, fills i cònjuges, tenint en compte, això sí, evidentment el creixement progressiu, en funció de si aquests són titulars de fortunes considerables. Proposar una tècnica que gaudeix d'antecedents, de prou antecedents, com és la fixació d'una quantia elevada en les reduccions de la base imposable corresponents al grup 1, el que és descendents i adoptats menors de vint-i-un anys, i també del grup 2; és a dir, descendents i adoptats majors de vint-i-un anys, ascendents i adoptats i cònjuges, i amb l'objectiu de garantir la no-tributació de les transmissions *mortis causa* entre ascendents, descendents i cònjuges, com feia referència. D'aquesta manera es pretén garantir un millor tracte fiscal a aquelles persones que tinguin un menor patrimoni, així com gravar aquells adquirents amb una major fortuna, com abans també hi havia fet referència, acumulada, prèviament a la percepció de l'herència o del llegat.

Finalment, també, dins d'aquesta modificació, tant a les persones que pertanyen, com deia abans, al grup 1 com al grup 2, s'hi introdueix una reducció del 100% sobre les quantitats percebudes pels beneficiaris de contractes d'assegurances de vida, i també del 100% respecte a l'habitatge habitual del causant.

És per això que creiem nosaltres, senyores diputades, senyors diputats, senyor president, que aquesta presa en consideració –i els demanem a la vegada el seu vot favorable a la mateixa– és important per al conjunt de la ciutadania de Catalunya, és important per donar, no solament el que pot semblar, sinó una realitat que hauria de semblar i que hauria d'existir, que és la millor gestió dels recursos de la Generalitat de Catalunya. I quina major mostra per poder donar exemple d'aquesta major gestió, d'aquesta efectivitat en la gestió –i així esperem que també ho entengui el Grup que dona suport al Govern, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió–, per rebaixar la càrrega fiscal al conjunt de catalanes i catalans, que poder procedir a la modificació d'aquests articles de la Llei de mesures fiscals i administratives.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, per nosaltres la política fiscal és també molt important; molt important segurament i sobretot per dues raons: una, per tot el que fa referència a l'equitat impositiva i,

la segona raó, perquè és un element imprescindible per a un millor i ben reformat estat del benestar. No és possible fer les necessàries reformes que consolidin l'estat del benestar, sense polítiques fiscals adequades, que són el farratge de l'estat del benestar.

Si nosaltres concebem que les reformes de l'estat del benestar han de ser coherents, que no són variables independents entre elles, també les mesures de les reformes fiscals han de ser coherents entre si, perquè són també variables no-independents i coherents amb les reformes de l'estat del benestar que es pressuposa. També en el sector tecnològic, però avui no toca això.

És per això que veiem que aquestes mesures, que són molt importants i molt interessants, són reformes fetes a pedaç, és a dir, no estan enquadrades, sempre sota el nostre humil punt de vista, en una política global de reforma fiscal. Dirà: «Bé, no és aquesta la intenció.» Bé, nosaltres diem la nostra en aquest sentit.

En definitiva, per aquestes raons, i òbviament pel contingut, nosaltres, lamentablement, no els donarem el recolzament. Penso que unes mesures d'aquestes característiques no necessàriament han de portar el consens de les forces parlamentàries, és obvi, no?, però sí un debat que no s'ha fet, un debat que, lamentablement, la classe política, les esquerres tampoc, doncs, no hem sabut fer o no hem volgut fer o no hem pogut fer, no ho sé, perquè aquest és un tema que jo diria «de civilització».

El senyor Fabregat ens deia, ho diré molt carinyosament, però d'una forma «pícar», diu: «No volen vostès més sobirania catalana?» Bé, jo li faig el següent «apanyo», que diuen els valencians, el següent pacte: si vostè, doncs, reclama juntament amb nosaltres un concert a Catalunya igual que tenen els navarresos i el País Basc, doncs endavant i no passa absolutament res. I dic això perquè em sembla una mica incoherent la dogmàtica jurídica que vostès plantegen en l'exposició de motius quan fan referència, òbviament, a la situació fiscal de Navarra i d'Euskadi.

Aquesta Llei, per tant, per aquestes raons, no té el nostre assentiment, i plantejo que el millor, el camí més coherent seria deixar les coses per a l'hivern, debatre, discutir, plantejar les coses per veure si hi ha consens, i si no hi ha consens, és igual, ja s'ha fet el debat.

Dit tot això, tinc una certa impressió, i és que coincideixo amb aquests milionaris nord-americans que, a l'última època de Clinton, doncs..., Clinton va plantejar l'eliminació de l'impost de successions, i les grans fortunes americanes, possiblement contagiades amb els residus de la cultura calvinista, van dir: «No, *ni hablar*. No pot ser, que s'ho guanyin ells.» És clar, les criatures tenien les espatlles ben cobertes i podien permetre's això. En qualsevol cas, és possiblement l'única vegada que he coincidit amb les grans fortunes nord-americanes. O sigui que, entre dretes i dretes, em quedo amb aquelles que pel que es veu són més racionals.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet, un

cop hagi acabat la conversa telefònica que té en aquest moment... (*Pausa.*) Hem de fer moltes coses alhora, senyor Huguet...

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. El debat sobre la possible modificació, supressió en alguns aspectes de l'impost de successions que presenta el Grup Popular, entenem que és fora de temps i fora de lloc, entenem que hauria de formar part, el debat sobre la política fiscal, d'un debat més ampli. El Govern ens havia promès, de fet, plantejar tota una proposta en relació amb el traspàs de nous impostos que hi havia hagut en el nou model de finançament, encara estem esperant, per tant, jo crec que seria lògic que formés part d'un debat més conjunt i més general sobre quina és la política impositiva en tots els impostos cedits i transferits a la Generalitat. La primera qüestió, doncs, era una qüestió de forma.

Un altre tema és la qüestió de fons, és a dir, nosaltres creiem que és possible que s'hagi de retocar aquest impost, com molts altres –molts altres–, sempre i quan estigui destinat aquest retoc a conservar la progressivitat. I, per tant, és evident que aquí s'ha de salvar les famílies modestes, el petit estalviador que al llarg de la vida inverteix en l'habitatge o en determinats béns per garantir un cert estalvi, i que no seria lògic que es castigues el traspàs als seus successors, però això no obsta que l'impost, un impost sobre successions és una de les filosofies de l'estat redistributiu del benestar; és a dir, el fet que l'herència, sobretot en les grans fortunes, no condicioni la igualtat d'oportunitats, que és la base d'un estat del benestar. És precisament la intervenció sobre aquests blocs d'herència de grans fortunes per allà on es produeix aquesta redistribució i s'evita que siguin les raons, per dir-ho d'alguna manera, genètiques aquelles que determinin les oportunitats de la gent. L'estat del benestar garanteix que tothom ha de tindre les mateixes oportunitats, i, per tant, la forma que això sigui possible és redistribuir també els recursos, i l'herència és un dels mecanismes.

Per tant, nosaltres, amb la filosofia de la desaparició total d'aquest impost no hi estem d'acord, i per tant estem disposats a parlar-ne. No és el moment i, en tot cas, segurament, no ens posaríem d'acord amb quins són els límits on aquesta tributació ha d'arribar.

Arguments que es fan servir amb relació que el Govern de Madrid ha rebaixat impostos? Bé, resulta que precisament en algunes d'aquelles rebaixes no hi estem d'acord. En algunes, sí; per exemple, en el tema de l'IAE hi podríem estar parcialment d'acord, tot i que, en les conseqüències per als ajuntaments, no hi estem d'acord, vull dir, no hi ha una línia alternativa a la substitució de l'IAE. I, en canvi, la reducció de l'IRPF, nosaltres, tal com s'ha plantejat, entenem que el que ha fet és configurar un model impositiu espanyol més basat en els impostos directes –per tant, regressius– que en els indirectes.

Per tant aquí hi hauria molt a discutir. Crec que no serveix com a argument el fet de l'onada rebaixadora, perquè és una falsa onada rebaixadora. De fet, la població paga més que mai a través de les vies indirectes; hi ha una pressió fiscal que ha augmentat els últims anys del

Govern del Partit Popular. El que passa és que ha recaigut sobre la banda dels indirectes, és a dir, sobre la població més senzilla. Per tant, aquí hi ha una fallàcia en el discurs, una mica, del Partit Popular amb relació a la seva pretesa voluntat de rebaixar impostos.

I una altra curiosa explicació que es dona és la comparació amb el País Basc i Navarra. Home, si nosaltres tinguéssim la capacitat normativa i de recaptació que tenen el País Basc i Navarra, segurament no només ens plantejaríem possibles rebaixes en aquest impost, sinó en molts d'altres, especialment aquells que afecten l'economia productiva. I, curiosament, és la gasiveria del Govern de Madrid el que, per exemple, un impost com el de societats, tan clau per poder incidir, per poder primar l'economia productiva, doncs..., s'ha blindat a no traspasar-lo. Nosaltres estaríem disposats a rebaixar l'impost de societats a Catalunya, en funció d'uns criteris de suport a la petita i mitjana empresa, al nou emprenedor, a l'autònom, i això, doncs, ho faríem amb molt de gust, perquè sabem que això té efectes multiplicadors sobre l'economia.

No és el cas actual, on Catalunya, la Generalitat, continua encara en uns nivells per nosaltres molt superables i millorables de gestió tributària, tant amb l'IVA, com amb l'IRPF, com amb la manca de competències sobre l'impost de societats. Per tant, hi ha un llarg camí a recórrer per acostar-nos al model de concert econòmic del País Basc o del conveni econòmic de Navarra. En aquestes circumstàncies, ja estaríem disposats a revisar moltes coses. És evident que amb una entrada d'ingressos com la que hi ha a Euskadi, que situen per habitant, les últimes dades de la revista *Economia*, apareguda, editada fa dues setmanes, on el professor Zubiri marca com els recursos per habitant al País Basc se situen a un 75% per sobre dels catalans..., amb aquests mitjans, òbviament, un pot permetre's el luxe de tenir un estat del benestar duplicat al que tenim aquí, amb les mateixes competències, i, a sobre, rebaixar la pressió fiscal. És clar, llavors podem parlar del que calgui. Ara, la fallàcia aquesta de dir: «Escolti, abaixi'm la pressió fiscal...», o sigui, acabem d'ofegar el que s'està ofegant, traiem oxigen al que ja està a la UVI, diguem-ne. Això ja és, una mica, la política del Partit Popular, prenent decisions a Madrid que..., això està pensat a 650 quilòmetres d'aquí, i aquí el que fan és executar-ho, que és anar a buidar les poques competències tributàries que té la Generalitat i el poc oxigen que té.

Per tant, crec que això..., nosaltres hi votarem en contra, òbviament, per raons de forma, per raons de fons i per la filosofia que s'amaga al darrere de tota aquesta Proposició que avui arriba a aquesta cambra. Estem oberts, en el moment que toqui, i en la propera legislatura, a parlar, evidentment, del conjunt de la política fiscal a Catalunya i, per descomptat, a reclamar i aconseguir un nou model de finançament, sobre el qual sí que hi hagi una autèntica responsabilitat per part del Govern per decidir sobre quins sectors es pot rebaixar la pressió o a quins sectors se'ls ha d'apujar, perquè potser l'hauréu d'apujar a alguns sectors si en rebaixem uns altres. Per tant, parlem-ne, parlem-ne a partir del novembre, i, a veure, suposo que ens posarem d'acord majoritàriament. Al que no s'hi val és a aplicar la política del bastó i la pastanaga, fer veure que s'es-

tà a favor de la població, però en realitat, doncs, proposar unes mesures que el que fan és limitar, d'alguna manera, el marge de maniobra de la Generalitat i, a la vegada, doncs, incrementar una visió regressiva del model impositiu.

Per totes aquestes raons, senyor president, repeteixo que el nostre vot serà negatiu a aquesta Proposició.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. I ara, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Fabregat, això no és massa seriós. No és massa seriós, en el darrer Ple, en el que probablement serà el darrer Ple d'aquesta legislatura, proposar la pràctica supressió de l'impost de successions. No és massa seriós venir aquí i dir: «Ens carreguem, així, ràpidament, 300 milions d'euros», sense dir com es pensen suplir aquestes necessitats. No és massa seriós fer aquest plantejament, si no és que un pensa en uns altres horitzons i un pensa en altres..., diríem, des d'un altre punt de vista, no?, des d'un punt de vista probablement més electoral, des d'un punt de vista de poder llançar un missatge.

Però sap què, senyor Fabregat? Aquest missatge ja tampoc és creïble. Perquè vostès han intentat fer arribar a la societat aquest missatge d'«abaixem impostos, disminuïm la pressió fiscal...», però les estadístiques són les estadístiques, i les dades són les dades. I ni les del Govern espanyol, ni les que puguem treure qualsevol diputat o qualsevol persona..., les de la Unió Europea –que vostè suposo que els donarà fiabilitat– han demostrat fa pocs dies –de nou, no és cap novetat–, han demostrat de nou fa pocs dies que en realitat la pressió fiscal a l'Estat espanyol ha continuat incrementant-se. I s'ha incrementat, mentre vostès estan governant, dos, tres punts del PIB. Això és la realitat, aquesta és l'única realitat que podem constatar amb dades i, ho repeteixo, dades que no corresponen a cap elaboració, sinó dades que proporciona la Unió Europea: vostès han incrementat la pressió fiscal. Per tant, aquest missatge de menys impostos, ja no se'l creu ningú.

Però, a més a més, la distribució de la càrrega fiscal..., vostès han fet allò de disminuir els impostos directes i incrementar els indirectes; per tant, una distribució més regressiva, de tal manera que les persones amb més capacitat adquisitiva, els que en diem «els rics», paguen avui dia menys impostos i, en canvi, les persones més modestes, les persones que tenen menys capacitat, estan pagant més impostos, per la via dels impostos indirectes, d'aquests impostos que paguem entre tots, independentment de quin sigui el nostre nivell de renda.

Per tant, aquesta és la proposta que vostès tenen al cap, i probablement en el que sí que li dono la raó és que el que avui vostè ens proposa aquí és un pas més en aquest sentit, és un pas més en el sentit de disminuir un

altre impost, un impost directe, com és l'impost de successions, un impost progressiu, amb les seves limitacions, que nosaltres estem disposats a acceptar i a estudiar com es poden corregir, però, en tot cas, que és un impost progressiu, en què paguen més aquells que més tenen. I d'aquí a quatre dies ens vindran dient: «Però hem d'apujar la gasolina, perquè no tenim prou diners per a la sanitat.» I tornarem a canviar un impost directe per un impost indirecte.

I no ens estem inventant res: són companys seus en altres comunitats autònomes, que vostè sap perfectament que han fet aquest tipus de propostes, tipus de propostes de suprimir l'impost de successions però després farem servir el recàrrec de la gasolina –que ara no toca, perquè estem en campanya electoral, però d'aquí a quatre dies veurem com també–, algunes de les comunitats governades pel Partit Popular imposaran aquest nou recàrrec de l'impost minoritari sobre la gasolina.

És aquest, el seu model. En tot cas, no és el nostre. I per això nosaltres no li podrem votar favorablement aquesta proposta, primer perquè, ja li ho he dit, perquè és irresponsable des d'aquest punt de vista, però segon, perquè a més a més no té sentit des d'un punt de vista de model, amb la concepció que nosaltres tenim, que pensem que, com també ja han dit altres diputats, des d'un estat en què volem potenciar l'estat del benestar, des d'una comunitat autònoma en què volem treballar per la reforma i per la sostenibilitat de l'estat del benestar, no podem anar a una reforma del tipus que vostè ens proposa. No té cap sentit; és una hipoteca de futur tremenda.

En tot cas, hauria d'haver dit com es pot subvenir a aquests 300 milions d'euros que es deixaran de cobrar i, per tant, què pensa fer a canvi. O és que també ja té al cap imposar el recàrrec de gasolina per després, proposar-ho després? No sé quines són les seves propostes; en tot cas, com que tampoc les explicitarà, tampoc té cap sentit especular sobre elles.

Sí que afegir-me a algun altre comentari que ja ha fet algun altre diputat, en el sentit que els antecedents que vostè cita no valen. No val això del País Basc, no val això de Navarra. Tenen un sistema diferent, el del concert; un sistema que avui per avui proporciona més recursos que el sistema comú; un sistema a què tots desitgem poder-nos anar apropant, però que, en tot cas, són aquests més recursos del País Basc i Navarra el que els ha pogut permetre, probablement, aquesta alegria. Deixi'm dir entre parèntesis que probablement és una injustícia més del sistema foral, que els ha permès l'alegria de poder suprimir l'impost de successions. Per tant, tampoc en podem fer una valoració positiva, de l'antecedent que vostè ha posat sobre la taula.

Això vol dir que no hem de retocar l'impost de successions? No, no. Estem d'acord que és un impost en què hem de revisar, en què probablement hi ha d'haver una reducció general més àmplia que la que hi ha proposada i, per tant, en aquest sentit, incrementar la progressivitat; les rendes baixes, en l'impost de successions, han de poder tributar per sota, com la reducció a l'habitatge, que ja hi està contemplada, però probablement s'ha d'ampliar. I també s'ha de veure el tractament del que són les activitats productives, però activitats producti-

ves de veritat. I aquí és on probablement l'impost de successions té algun forat que caldria veure com anallitzar.

Per tant, com vostè veu, sí que nosaltres estem disposats a revisar l'impost i a vetllar, a més a més, per una cosa que és tan o més important que això, que és la correcta aplicació de l'impost. Eliminar el que en molts casos han estat aquelles trampes legals –si em permet dir-ho així– que permeten que algunes persones tinguin tractes fiscals discriminatoris, positivament per a ells i, per tant, negativament per al conjunt de la societat. També això segurament s'ha de mirar, però s'ha de mirar que tothom tingui el mateix tracte; però no per la via de la supressió de l'impost, que és una mica el que vostès ens proposen.

Per tant, sí que hem d'anar a revisar l'impost, sí que hem de veure com s'han de corregir els problemes i les deficiències que té, però no hem de suprimir l'impost. L'impost de successions continua sent un impost necessari. De fet, a la Unió Europea hi ha algun país que no el té, i això li ho admeto, però la majoria el tenen, i també ho ha d'admetre vostè, que la majoria tenen impost de successions. Per tant, en aquest sentit, tampoc hem d'anar en contra del que és la tònica general en el conjunt de països de la Unió Europea.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, tal com ja he dit, el nostre Grup votarà en contra d'aquesta proposta pels dos tipus de raons. Per una raó d'irresponsabilitats, si vostès volen: fer que aquesta proposta avui aquí és una irresponsabilitat, des del nostre punt de vista. Entenem que aquesta és una proposta que s'hauria hagut de poder fer en un marc de discussió més ampli –això, no li ho nego–, en l'inici d'una legislatura, amb la formulació d'un debat sobre la política fiscal i sobre l'estat del benestar, com reclamaven uns altres diputats; en aquell moment, un podria plantejar-se un debat sobre com ha d'articular-se l'impost de successions i el paper que l'impost de successions ha de jugar en el conjunt del nostre entramat fiscal. Per tant, hi ha un problema d'oportunitat i, si vostès volen, un problema de responsabilitat en el moment de plantejar aquest debat i de plantejar aquesta proposta.

Però, a més a més, per un problema de concepte, per un problema conceptual: nosaltres, la proposta que vostès ens fan, és una proposta que considerem regressiva, una proposta que va en contra de la protecció de la majoria dels ciutadans. I, per tant, en aquest sentit, senyor president, tampoc nosaltres hi podem donar suport.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. I ara, en nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats... Senyor Fabregat, el Grup Popular no vol eliminar l'impost de successions i donacions, no el vol eliminar; suposo que vostè n'és conscient, no? Si el

Partit Popular volgués eliminar l'impost de successions, no caldria esperar al dia 26 de juny de l'any 2003, al Parlament de Catalunya, per a debatre aquesta iniciativa. Vostè sap, com ha dit molt bé, que l'impost de successions és un impost cedit a les autonomies, és un impost que les autonomies no el poden eliminar; depèn, en tot cas, de la voluntat de l'Estat. I casualment el Partit Popular, a l'Estat, més ben dit, a les Corts Generals, té majoria absoluta –absoluta. No necessita parlar amb ningú –amb ningú.

Per tant, si el Partit Popular s'hagués plantejat seriosament –seriosament– eliminar l'impost de successions, senyores diputades i senyors diputats, no faria, crec jo, aquesta pantomima que fa avui a Catalunya i que des de fa ja uns mesos està fent a nivell d'Espanya; aquesta cançó del Grup Popular, o del Partit Popular, en què diu a la societat espanyola: «L'impost de successions és un impost injust, i el Partit Popular l'eliminarà.» Escolti'm, vostè presenta encara demà al parlament espanyol una proposta d'eliminació d'aquest impost, i en dos o tres setmanes, fins i tot si habiliten el mes de juliol, això pot estar eliminat.

Per tant, el Partit Popular no vol eliminar aquest impost. Per tant, estem discutint simplement sobre una proposta electoral, una proposta electoral en època de Sant Joan, amb focs i..., en fi, i fogueres, que la gent –algun diputat ja ho ha dit– tampoc s'ho creurà.

Perquè és cert que aquest impost, i vostè també ho ha dit en alguna part de la seua intervenció, és un impost que es pot discutir tècnicament si funciona, si el seu funcionament és el més just, el més just socialment, si tècnicament és prou correcte, segur que es pot millorar –segur que es pot millorar–, però, escolte, quan veig les seues propostes... Per exemple, n'hi diré dos, allò per dir fixem-nos-hi fins i tot en el detall. Vostès plantegen que les adquisicions per a descendents i adoptats menors de vint-i-un anys tinguin una reducció de cinquanta mil euros més cinc mil euros per cada any de menys de vint-i-un anys, és a dir, per cada any que tinguin els hereus de menys de vint-i-un anys, cinc mil euros.

Doncs, mire, fent simplement números de sumar i restar i multiplicar resulta que la situació actual que tenim a Catalunya –la situació actual que tenim a Catalunya–, en aquest impost, per a tots els hereus de menys de setze anys, és molt més favorable que el que vostè proposa. No ho han degut estudiar. Nosaltres tenim... Li parlo dels de menys de vint-i-un; jo li he parlat d'este col·lectiu.

Per tant, què vol dir?, que volen que paguen més els hereus més joves, els més joves, els que tenen més capacitat, diríem, de generar riquesa i de tindre riquesa per a poder pagar l'impost de successions? Jo li faig esta referència simplement amb un detall tècnic de la proposta, perquè l'han estudiat poc –l'han estudiat poc.

O el tema, també fàcil, de dir: «És que volem eliminar l'impost de successions per la transmissió de la "vivenda" habitual de pares a fills.» Escolte, en aquests moments hi ha un 95% de reducció. (*Veus de fons.*) Perdó, amb un límit, amb un límit que no és poca cosa, eh?, que són 125.000 euros. Sap a partir de quan se paga, en la «vivenda» familiar, segons els tipus? A partir de 70

milions de pessetes. És a dir, home, em fa l'efecte que hi ha un ventall ampli de famílies on la «vivenda» familiar es pot transmetre als seus fills sense pagar un duro d'aquest impost, perquè, en fi, fins a 70 milions de pessetes hi han moltes «vivendes» familiars, m'entén? Clar, a partir de setanta, dius: «Sí, hi ha una part que es va pagant progressivament.»

Li vull dir que, analitzat tant des del punt de vista tècnic de la proposta com des del punt de vista de l'oportunitat i de la voluntat que hi ha darrere de la proposta, senyor Fabregat, sincerament, ni és oportuna ni és creïble. I, evidentment, si realment el que li dic no fos veritat, només hauria de fer el que li he dit al principi: el seu Grup, el seu Partit, a Madrid, a les Corts, on té majoria absoluta, presenta la proposta i elimina l'impost no a Catalunya, a tota Espanya. Llavors nos ho creurem.

I, finalment..., perquè, clar, és molt fàcil, i ho ha dit aquí vostè en la seua justificació, diu: «És que ja hem fet esforços, com, per exemple, l'IBI; l'IBI l'hem eliminat per eliminar la pressió fiscal.» Han eliminat l'IBI, que era un recurs dels ajuntaments, i l'han hagut de substituir amb una aportació... (*Veus de fons.*) Perdó, l'IAE –l'IAE. Gràcies. I han hagut de substituir l'aportació als ajuntaments per la part que deixaran d'ingressar per l'IAE.

Escolte, esta proposta, acompanyada també d'una solució per ingressar els 345 milions d'euros que el pressupost de la Generalitat ha previst per a aquest any, 57.000 milions de pessetes, amb una proposta que garanteixi aquestos ingressos, doncs, també seria creïble, però com no fan aquesta proposta, també és un element més per creure que o no és creïble o volen acabar d'ofegar la nostra autonomia. Vostè, diríem, remarcava i comentava que havíem d'aprofitar la nostra capacitat d'autogovern, i per una part diu..., aprofitant aquesta capacitat d'autogovern, eliminen aquest impost i per l'altre costat resulta que ens quedem ofegats financierament. És a dir, què és el que volen i on volen anar?

Crec simplement, com he dit abans, que és una cançó «popular» electoral que avui per avui no es creu ningú i, realment, menys els que estem en esta cambra.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Passem ara a cridar a votació.

(*Pausa llarga.*)

Sotmetem a votació, senyores i senyors diputats, el catòrze punt de l'ordre del dia.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 12 vots a favor, 117 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei per la qual es declara paratge natural d'interès nacional la finca Pinya de Rosa, al terme municipal de Blanes (Selva) (tram. 202-00191/06)

Tractarem ara el punt aquell 10 bis, que fa referència a la finca Pinya de Rosa, les intervencions en el qual han fet arribat a aquesta presidència que seran molt curtes, la qual cosa els dic per vostès..., de cara a la propera votació.

Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre la Proposició de llei per la qual es declara paratge natural d'interès nacional la finca Pinya de Rosa, al terme municipal de Blanes.

Té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre diputat Joan Boada, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds.

(*Remor de veus.*)

Prego als senyors diputats que s'han d'absentar que ho facin ràpidament. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Rutllant, també, de Pinya de Rosa, avui el que fem és acabar de concloure, doncs..., el que fem és concloure tot el que vam començar amb la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, amb el tràmit de presentació d'esmenes; esmenes que el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds va presentar que eren esmenes que provenien d'una moció aprovada per tots els grups municipals de l'Ajuntament de Blanes que posaven especial èmfasi en la participació de l'Ajuntament en tot el tema de la gestió de Pinya de Rosa.

De totes maneres hem arribat a un acord, també, amb les esmenes del Grup Socialista i el mateix document de la Llei, que el senyor Micaló els explicarà més concretament. Però en definitiva el que sí que aconseguim avui és acabar de reblar el clau de la protecció del paratge de Pinya de Rosa, de Blanes. I ara queda també elaborar els límits, elaborar també tot el Pla d'usos i gestió, que és l'element clau per saber de quina manera es gestiona aquest paratge, i, en definitiva, doncs, ara queda tota la feina que s'ha de fer des del Govern de la Generalitat, des de l'Ajuntament de Blanes, però sobretot també des de les entitats que han treballat de valent, com Salvem Pinya de Rosa, perquè això estigui o aquest espai estigui protegit. I esperem, doncs –que em sembla que ja ens han fet arribar que aquest cap de setmana ja comencen a treballar en aquest sentit–, que això sigui una realitat al més aviat possible.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, per anunciar que retirarem totes les esmenes, excepte la 7 i la 15, que han de quedar vives, i les altres, unes les retirem i unes altres les retirem en

funció de les transaccions a què hem arribat amb el Grup de Convergència i Unió i amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya, i amb tots els grups, que els presentarà el senyor Micaló.

Per tant, vives, del Grup Socialista, quedaran la 7 i la 15, que, tot i que queden vives, són esmenes pactades i, per tant, no hi ha posició diferent de tots els grups, ja que la Llei s'aprovarà per unanimitat.

Bé, només dir, com ha dit el senyor Boada, que conclouem avui un procés important, un procés de salvaguarda d'un espai de la Costa Brava, que el salvaguardem gràcies a l'impuls de la iniciativa popular, el grup Salvem Pinya de Rosa; l'Ajuntament de Blanes també en el seu moment ha fet la seva pressió oportuna i la seva acció institucional oportuna; és un paisatge idíl·lic i que té una situació urbanística complexa, i que per això haurem de procurar resoldre els temes urbanístics adequadament.

Ens complau molt haver votat aquesta Llei, i esperem que sigui una realitat a partir d'avui i que, de veritat, protegem i salven Pinya de Rosa.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, l'illustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, també per refermar, doncs, aquesta total sintonia que ha existit entre la societat civil, i en aquest cas saludar molt especialment el senyor Quim Rutllant, de Pinya de Rosa, que ha estat l'impulsor d'aquesta iniciativa. I això, felicitar-nos d'aquesta sintonia i complicitat que ha existit entre la iniciativa i l'impuls popular i les institucions polítiques, que en aquest cas s'han posat d'acord a l'hora de defensar aquest paratge tan important a la Costa Brava, dels pocs que queden encara verges, i que, a més a més, doncs, tenim l'obligació de respectar.

Aquesta sintonia, evidentment, ha estat també amb la col·laboració de tots els grups polítics, cosa que és d'agrair. Jo crec que la transacció a què s'ha arribat i les esmenes i les refoses de text han estat al gust de tothom. I, per tant, avui el que estem aprovant és precisament un text que dóna compliment a aquest anhel que va néixer a l'escalf, torno a dir, d'aquesta iniciativa popular.

I, per tant, felicitar-nos que això sigui així; felicitar la gent que han fet la proposta i l'han promogut, i també felicitar tota la gent de Blanes i de Lloret, que és el municipi que termeneja amb Pinya de Rosa, perquè avui puguem conservar aquest paratge.

Per tant, doncs, des d'aquesta felicitació, també encoratjar l'Ajuntament de Blanes que compleixi, doncs, els terminis previstos perquè això sigui possible.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Alcía Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Senyor president, de l'escó estant, el Grup Parlamentari Popular també considera que avui fem la cloenda del que va estar, doncs, el dia 4 d'abril, la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei per reconsiderar i per destacar com a espai d'interès nacional i d'interès natural el paratge de la finca Pinya de Rosa.

En aquest sentit, el Grup Parlamentari Popular també es felicita del que ha estat la iniciativa popular, iniciativa blanca, liderada pel senyor Quim Rutllant, al qual avui felicitem no solament com a diputada, sinó també com a blanca i com a amiga, perquè crec, doncs, que ha estat una gran tasca la que s'ha realitzat des del municipi de Blanes, des de la plataforma Salvem Pinya de Rosa.

És per això que nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, doncs, avui donarem suport a aquesta iniciativa, també a les esmenes presentades, donat que el nostre Grup no n'havia presentat, perquè entenem que s'ha arribat a un acord satisfactori, especialment perquè és la limitació geogràfica de tota la zona, que serà presa pel Consell Executiu a instàncies del Departament i sobretot també a instàncies del mateix Ajuntament de Blanes.

Nosaltres també des d'aquí destacar i agrair a la Comissió de Política Territorial que ha fet possible que avui, doncs, amb aquesta urgència, es pogués donar per aprovada definitivament aquesta Proposició de Llei, amb la qual, doncs, queda definitivament tancada la salvaguarda del paratge de la finca Pinya de Rosa, a Blanes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom de Convergència i Unió, l'illustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Sí. Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, dir en primer lloc que nosaltres acceptem les esmenes i votarem a favor de la 7 i la 15, com ha dit el senyor Nadal, i també de la 12, que pertany al Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Hem arribat a unes transaccions, una a l'article 2, amb les esmenes 1, 2, 3 i 4, i una altra, amb les esmenes 20 i 21, del Grup Socialista i d'Iniciativa, que li'n faig entrega.

I dir també, senyor president, que de la disposició addicional segona del text demanarem votació separada fins al punt i seguit (*pausa*), on diu «al que estableix aquesta Llei», votació separada, i de la resta de la segona addicional.

Res més, i només, doncs, afegir-me també a les felicitacions que s'han fet abans, per un doble motiu: un, per la unanimitat que s'ha aconseguit, i l'altre, perquè donem satisfacció a tot aquest grup de persones i entitats sorgits de la societat civil per preservar aquest espai, i especialment el seu representant, en Quim Rutllant, que avui ens ha volgut acompanyar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Anem a cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, anem a fer les votacions, primer de les esmenes que queden vives, i faig la proposta –prego als senyors portaveus que hi atenguin– de la 12, d'Iniciativa per Catalunya Verds, més la 7 i 15, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, més les transaccionals. Aquest és un bloc de votació que sotmetem ara a votació.

Comença la votació.

Han estat aprovades per unanimitat dels presents.

A l'hora de votar el text del Dictamen, farem una votació separada de la disposició addicional segona, de la primera part fins al punt i a part.

Comença la votació.

Perdó, se suspèn la votació, perquè hi ha confusió sobre el que estem votant. A mi m'ha arribat el prec que es voti separatament la disposició addicional segona, senyor Micaló, fins al punt i seguit; des del començament fins al punt i seguit. *(Veus de fons. El Sr. Micaló i Aliu demana per parlar.)* Senyor Micaló...

El Sr. Micaló i Aliu

Senyor president, per facilitar la votació, potser seria millor fer-ho al revés: des del punt i seguit al final, i la resta, amb tota la resta del Dictamen.

El president

Ah!, d'acord.

El Sr. Micaló i Aliu

És només per operativitat.

El president

Molt bé. Doncs, tal com vostès han sentit, de la disposició addicional segona, del punt i seguit fins al final.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 127 vots en contra.

A continuació, la resta del text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei de modificació de la disposició final segona de la Llei orgànica 2/1986, del 13 de març, de forces i cossos de seguretat (tram. 271-00018/06)

Prego a les senyores i els senyors diputats que romanquin en el seu escó, perquè ara farem el punt quinè de

l'ordre del dia, que és la designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei de modificació de la disposició final segona de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat.

Pels diversos grups parlamentaris han estat proposats els il·lustres diputats senyor Marc López, senyor Josep Micaló i senyor Rafael Ribó, que prego que siguin aprovats per assentiment. *(Pausa.)*

Moltes gràcies.

Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei de modificació de l'article 53 de la Llei orgànica 2/1986, del 13 de març, de forces i cossos de seguretat (tram. 271-00019/06)

El setzè punt de l'ordre del dia és la designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei de modificació de l'article 53 de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat.

Pels seus respectius grups han estat proposats també els mateixos diputats: els il·lustres diputats senyor Marc López, senyor Josep Micaló i senyor Rafael Ribó, que prego que siguin aprovats per assentiment. *(Pausa.)*

Moltes gràcies.

Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei de modificació de l'apartat 1 de l'article 38 de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat (tram. 271-00020/06)

El dissetè punt de l'ordre del dia és la designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei de modificació de l'apartat 1 de l'article 38 de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat.

Els mateixos diputats anteriors han sigut proposats pels seus grups, i prego que siguin aprovats per assentiment. *(Pausa.)*

Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, pel que fa als maltractaments d'animals de companyia i a altres conductes que els provoquin patiment (tram. 271-00021/06)

El divuitè punt de l'ordre del dia és la designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal, pel que fa als maltractaments d'animals de companyia i a altres conductes que els provoquin patiment.

Han sigut presentats pels seus respectius grups parlamentaris els il·lustres diputats senyors Joan Roma, Joan

Ridao i Josep Rull, que prego que siguin aprovats per assentiment. *(Pausa.)*

Se suspèn la sessió fins a les quatre d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i onze minuts.

La sessió es reprèn a les quatre de la tarda i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, el lletrat major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Justícia i Interior i els consellers de Governació i Relacions Institucionals, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

(El vicepresident primer dirigeix en debat en absència del president.)

El vicepresident primer

Es reprèn la sessió.

Proposició no de llei sobre el compliment de l'apartat 1 de la disposició transitòria de la Llei 8/2003, de tercera modificació de la Llei 6/1987, de l'organització comarcal de Catalunya (tram. 250-03513/06)

El vintè punt de l'ordre del dia és el debat i la votació de la Proposició no de llei sobre el compliment de l'apartat 1 de la disposició transitòria de la Llei 8/2003... *(Veus de fons.)* Perdó? És el primer punt, ja? *(Veus de fons.)* No, no, sé que és el 19, però em pensava que s'havia ajornat durant el llarg de la tarda. Ja entra directament l'escrit. *(Veus de fons.)* Bé. *(Veus de fons.)* Un moment, si us plau, senyores i senyors diputats.

(Pausa. El president s'incorpora al seu lloc.)

El president

Passem ara, senyores i senyors diputats, al vintè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposició no de llei sobre el compliment de l'apartat 1 de la disposició transitòria de la Llei 8/2003, de tercera modificació de la Llei 6/1987, de l'organització comarcal de Catalunya. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Nello.

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president. La Proposició que presentem quatre grups d'aquesta cambra, és a dir, tots els grups menys el del Govern, té dos objectius: en primer lloc, evitar que es consumi la vulneració de la voluntat expressa d'aquest Parlament, i, en segon lloc, condemnar els intents del Govern d'evitar l'aplicació d'una llei vigent, la Llei 8/2003, de modificació de la Llei d'organització territorial de Catalunya.

El Govern jura i perjura que no té cap voluntat d'entorpir ni de dilatar el procés de reforma de les lleis d'or-

ganització territorial i que ha respectat les decisions del Parlament, però el repàs de la trajectòria de l'intent de reforma al llarg d'aquesta legislatura permet, si més no, senyor conseller, qüestionar la voluntat d'aquesta afirmació.

A inicis de legislatura, la pressió per reformar l'estructura centralista, complexa, opaca, de l'Administració territorial catalana era evident. Tots els grups, menys el del Govern, havien inclòs en els respectius programes electorals la proposta de reformar les malaurades lleis d'organització territorial de 1987. Davant d'això, el Govern va proposar la creació d'una comissió d'experts, no pas, se'ns va dir, per evitar de procedir a la reforma immediata, no pas, és clar, per dilatar el procés.

Per mor del consens, tots els grups vam acceptar d'anar per aquest camí i no presentar cap iniciativa durant un període de gairebé dos anys. La comissió d'experts tardà a constituir-se cinc mesos, no pas per voluntat del Govern de dilatar el procés, però la veritat és que quan es va constituir es va posar a treballar amb gran diligència, i a mitjans de gener del 2001, poc més d'un any després d'iniciada la legislatura, el Parlament comptava amb un informe sòlid, rigorós, elaborat per un grup d'experts.

Vet aquí, però, que, llavors, des del mateix partit del Govern, des de la direcció de l'Associació Catalana de Municipis, es desencadenà una veritable allau de crítiques a l'informe, amb una desqualificació global del seu contingut, i fins de les persones que l'havien elaborat. Això no tenia, però, senyor conseller, per objecte entorpir el procés ni posar pals a les rodes.

Dos mesos després, cap a l'abril del 2001, la consellera de Gispert, a la seva primera compareixença pública, deia que l'informe s'havia fet sense escoltar el territori. «De Gispert entiera el informe Roca», deia unànime la premsa. Les declaracions de la consellera, però, se'ns digué, no tenien per objecte entorpir la reforma ni posar pals a les rodes, és clar que no.

Vam haver de presentar una interpellació per assegurar la continuïtat del procés, i, aquí caic, aquí m'aixeco, la Ponència conjunta va arribar a aprovar, el mes de juny del 2001, un document de criteris i, després, la reforma al règim municipal. Això sí, es va haver de passar per una sèrie de compareixences, per un conjunt de fases. No es tractava, és clar, de dilatar el procés, sinó, més aviat, de procedir de manera ordenada.

Després de la reforma municipal es va poder entrar a la reforma al règim comarcal. El Dictamen de la Ponència s'aprovà el desembre passat, però —emparant-se amb les vacances parlamentàries i demanant totes les pròrrogues possibles per a la presentació de les esmenes, fins que, finalment, després només en presentaren una de sola— el Grup de Convergència i Unió va aconseguir que no es veiés en comissió fins el 5 de març. Que ningú vegi en això una voluntat de retardar el procés.

Uns dies després de l'aprovació a la Comissió, el 12 de març, per evitar que es veiés en el ple següent, el Govern va decidir enviar-ho al Consell Consultiu, no pas, ben cert, amb la voluntat d'allargar el procés. El Consell Consultiu va exhaurir el termini d'un mes per emetre dictamen, però, així i tot, els va dir que la Llei es

podria aplicar perfectament en el procés de constitució dels consells comarcals que es formessin després de les eleccions del 25. Des del Govern es recordà que el Dictamen s'havia aprovat amb els vots dels membres del Consell Consultiu proposats pels grups de l'oposició, no pas, és clar, amb la voluntat de posar en qüestió la legitimitat de la decisió ni el criteri dels seus membres.

La Llei va anar, finalment, al Ple del dia 29 d'abril, tot i els intents del Grup del Govern de demanar pròrrogues, tampoc per voluntat d'allargar-ho, i va aprovar-se amb el contingut que tots vostès coneixen el dia 29 d'abril.

El dia abans de la votació, l'Associació Catalana de Municipis va presentar un manifest d'alcaldes en aquest Parlament, de cap manera amb la voluntat de condicionar la voluntat sobirana de la cambra, i el dia següent Govern, Associació Catalana de Municipis i Convergència i Unió prometien una cascada de recursos contra la Llei, fins i tot davant del Tribunal Constitucional, de cap manera amb la voluntat d'impedir la seva entrada en vigor.

El mateix dia de les eleccions, el Govern, que té com a primera obligació complir i fer complir les lleis aprovades per aquest Parlament, s'adreça a la Junta Electoral demanant si la Llei era d'aplicació, cosa curiosa, i adjuntà un informe en què asseguraven, contra la voluntat explícita d'aquesta cambra, que el terme «subsegüent», contingut de la disposició transitòria de la Llei, havia de ser entès no com en el procés de constitució dels consells immediatament successiu a les eleccions que acabàvem de celebrar, sinó en el proper procés electoral, és a dir, el que se celebrarà l'any 2007. Això no tenia, tampoc, cap voluntat d'entorpir l'aplicació de la Llei.

La Junta reclama documentació, entre altres, el Dictamen del Consell Consultiu. No se li envia, com fa notar el doctor Jordi Capó en el seu vot particular. Aquesta omisió d'informació no té, de cap manera, la voluntat de condicionar la decisió de la Junta.

La nit de les eleccions, el conseller de Governació, en la seva primera compareixença, indica que el Govern aplicaria el sistema de la Llei ja derogada, i no el vigent. Dos dies després, donava, fins i tot, xifres de la composició dels nous consells comarcals, i aquestes afirmacions a través de les quals el Govern s'arroga funcions que corresponen a les juntes electorals no tenien tampoc, és clar, cap voluntat d'influir en la seva decisió.

Acabo, senyores i senyors diputats. No segueixo insistint en fets que tots vostès coneixen. Es diu que els fariseus són els que afecten pietat sense sentir-la. Doncs bé, l'actitud de Convergència en tot aquest procés ha estat exactament això, farisaica. Ha afirmat reiteradament que respectava un procés que no feia altra cosa que entorpir-lo i dificultar-lo, i en fer-ho no ha dubtat a tractar d'utilitzar amb finalitats partidistes les institucions, i amb això ha fet mal a la credibilitat del Govern, del Parlament, dels consells comarcals, del Consell Consultiu, de la Junta Electoral.

La Proposició que es presenta constata aquesta actitud obstruccionista a l'apartat primer i insta el Govern a no perseverar-hi a l'apartat segon.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Nello i Colom

Acabo, senyor president. Ja és ben trist que en un dels darrers actes de govern del president Pujol sigui, precisament, incomplir els mandats i les lleis del Parlament de Catalunya. En aquesta qüestió han tingut una actitud lamentable, farisaica, prepotent, una actitud pròpia del qui sap que perd de manera ineluctable i que intenta, com pot, preservar els espais de poder. La dignitat de la cambra, senyor president, no es mereixia això. És per això que els demano, senyores i senyors diputats, el vot per a aquesta Proposició.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller de Governació, jo li agraïxo, en nom del Grup Popular, que vostè estigui present en aquest debat d'aquesta Proposició no de llei. Fins i tot, espero que vostè, potser en nom de Convergència i Unió, però que vostè prengui la paraula en nom del Govern i ens pugui explicar el perquè d'aquella roda de premsa a les vuit de la tarda, on el més important que estava succeint a Catalunya no era ni l'índex de participació de les eleccions municipals ni eren les prospeccions del que eren enquestes d'intenció de vot d'unes o altres formacions polítiques, sinó que el més important era dir a la societat catalana: «La Llei que ha aprovat el Parlament de Catalunya per majoria és una llei que el Govern de la Generalitat, actuant de part, és a dir, actuant en nom de Convergència i Unió, és a dir, aprofitant el Govern de la Generalitat Convergència i Unió, és una llei de què nosaltres hem fet les nostres consultes i que nosaltres no aplicarem.» Aquesta va ser la seva gran intervenció, honorable conseller.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Jo..., m'agradaria que avui fes una intervenció important, però no aquella mateixa intervenció en aquest Parlament. No sé si aconseguirem que vostè... En tot cas, estic convençut que la senyora Maria Eugènia Cuenca defensarà, evidentment molt legítimament, el que creu el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

L'illustre diputat senyor Oriol Nello ha fet un relat de tot el que ha anat succeint. El relat del que ha anat succeint, finalment, es trasllada a nombre de consellers comarcals, i el nombre de consellers comarcals diu que Convergència i Unió, aplicant una fórmula o aplicant-ne una altra, pot perdre, aproximadament, vint-i-cinc consellers comarcals. I fan d'aquesta última sessió, teòrica, última sessió d'aquesta legislatura del Parlament de Catalunya, l'espectacle de vendre tota aquesta última sessió per vint-i-cinc consellers comarcals. Aquest és el resultat d'això, senyores i senyors diputats.

I davant d'aquesta Proposició no de Llei, que no sé si el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i, per extensió, el Govern de la Generalitat, ha llegit amb tota profunditat, jo tindria, de vostès, una gran preocupació. És a dir, el Parlament de Catalunya constata l'actitud obstruccionista del Govern de la Generalitat. Això és el que diu en el seu primer punt. I en el segon punt el que diu és que no obstaculitzi el compliment d'allò que regula la Llei esmentada pel que fa a l'elecció dels consellers comarcals que s'ha de dur a terme el mes de juliol del 2003, tal com està previst en l'article 16 de la Llei. No hi ha una llei nova, una llei antiga, només n'hi ha una, de llei. És la Llei d'aquest Parlament, és la llei que la majoria d'aquest Parlament ha dit que s'ha d'aplicar. No busquin, i empraré l'expressió aquella tan popular, no busquin tres peus al gat, el que s'ha d'aplicar és el que ha dit aquest Parlament.

Perquè, en tot cas, ja que vostès han fet bandera que des dels grups de l'oposició dèiem que no estarien representats els petits municipis de Catalunya, tampoc faran que tots els alcaldes –tots els alcaldes–, per primera vegada, estiguin representats als consells comarcals. Això també els ho tornaran a negar, tal com van fer l'any 1987? Que tots els alcaldes, siguin del color polític que siguin..., vostès ja els ho van negar l'any 1987 quan esmenes de diferents grups parlamentaris deien que el Consell d'Alcaldes havia d'estar, no d'una forma voluntària, no d'una forma voluntariosa, sinó que havia d'estar reglat dins de la mateixa Llei dels consells comarcals. Vostès van dir «no» en aquell moment. Ara tornaran a dir «no»? Ara tornaran a fer tots els perquè perquè els petits municipis, tots els petits municipis, tots els municipis de Catalunya, siguin del color que siguin, no estiguin representats en els consells comarcals?

Nosaltres, evidentment, donarem suport a aquesta Proposició no de llei. Aquesta Proposició no de llei vostès deuen entendre i haurien d'entendre el que això suposa. Haurien de fer complir i fer tots els perquè perquè es compleixi la voluntat del Parlament de Catalunya. Ja els ho vàrem advertir en una ocasió, més o menys al voltant de les festes de Nadal, que abans hi feia referència el diputat senyor Oriol Nello, que vostès havien ferit els consells comarcals. Serveixi aquesta sessió, serveixi aquesta Proposició no de llei, perquè vostès, finalment, no es carreguin, no matin, els consells comarcals, per al bé del que convé a Catalunya i per al bé del que ha dit aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fabregat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo crec que el punt a què hem arribat avui amb aquesta Proposició no de llei que hem presentat quatre grups de la cambra és una qüestió que crec que hauríem de lamentar, perquè no s'hauria d'haver produït, i

és la culminació de tot un procés, per part del Grup de Convergència i Unió, d'obstruccionisme permanent amb l'aprovació de la Llei comarcal de Catalunya, intentant retardar al màxim la seva aprovació i, per tant, al mateix temps torpedinar el bon funcionament de la ponència d'organització territorial que tenia aquest Parlament, que ha fet uns treballs interessants, però, evidentment, insuficients al punt que hem arribat, però sobretot, també, és la combinació d'un conjunt de despropòsits que ha dut a terme el Govern de la Generalitat, i en concret el senyor Pelegrí des del Departament de Governació, en el moment que va anunciar el dia de les eleccions aquesta famosa consulta a la Junta Electoral Central sobre els sistemes electorals.

Dissortadament, vostès han trencat durant tot aquest procés la voluntat de consens de la majoria d'aquesta cambra, la voluntat de consens que havia estat en aquell moment permanent en la ponència d'organització territorial, malgrat que avui hem apartat tots plegats diferències, i vostès, per interessos partidistes, anteposant els interessos partidistes als interessos del Parlament de Catalunya, van boicotejar aquest procés.

Aquesta Llei, sota el nostre punt de vista, és evidentment vigent. Aquest 8 de maig va entrar en vigor la Llei 8/2003, de tercera modificació de la Llei d'organització comarcal, i, per tant, creiem i considerem, com així també ho fa ver el Dictamen del Consell Consultiu, que és un dels elements que es desprèn de la reforma, com és el sistema electoral plenament vigent, com he dit abans, que va ser ratificada aquesta tesi pel Consell Consultiu a petició del Grup de Convergència i Unió en un acte més d'obstruccionisme parlamentari.

La voluntat del Govern fent aquesta consulta a la Junta Electoral Central, que va ser, creiem, una resolució de la Junta Electoral Central totalment desafortunada, evidentment, acompanyada d'un confusionisme intencionat per part del Govern de la Generalitat, que, evidentment, va ometre en l'Informe del Consell Consultiu en la tramitació d'aquesta documentació a la Junta Electoral. La Junta electoral que va demostrar en la seva resolució un desconeixement del sistema electoral dels consells comarcals, que aquesta resolució va ser emesa amb anterioritat a l'entrada en vigor de la Llei i que, posteriorment, la Junta electoral no ha volgut, per l'error que va cometre, intentar fer un esment a l'error que va emetre amb la resolució aquesta que donava la raó, per dir-ho d'alguna manera, a la intenció del Govern de no aplicar una llei aprovada pel Parlament de Catalunya.

Creiem que la Junta Electoral Central no és cap organisme per dictaminar una llei del Parlament de Catalunya quan s'ha d'aplicar. La Junta Electoral és un òrgan, és un organisme semiadministratiu. Si de cas, haurien de ser els tribunals que dictaminessin la Llei quan hauria d'entrar en vigor, i crec que està prou avalat per l'Informe que va fer en el seu moment el Consell Consultiu de la Generalitat.

Com he dit abans, el Govern de la Generalitat ha anteposat els interessos de Convergència i Unió als interessos del Parlament de Catalunya, i, per tant, ens troben amb un acte, crec que hauríem de remarcar, amb tres aspectes importants: un acte d'irresponsabilitat per part

del Govern, un acte que ha fomentat la inseguretat jurídica en el món local i un acte, un atemptat a la sobirania del Parlament de Catalunya.

Una actuació irresponsable per part del Govern de la Generalitat adreçant-se a un òrgan que no era competent per dictaminar una qüestió competent d'aquest Parlament i, si de cas, eren els tribunals que ho havien de dictaminar. Una actuació d'inseguretat jurídica que ha provocat en els ajuntaments i en els consells comarcals, uns consells comarcals que segurament s'hauran de constituir d'aquí uns dies, l'11 de juliol, i que estaran sotmesos a un procés de recursos com a conseqüència d'una actitud irresponsable per part del Govern de la Generalitat.

I, finalment, com he dit abans, el Govern ha actuat contra la sobirania del Parlament, contra les competències d'aquest Parlament i, el que és més greu, contra la voluntat d'aquest Parlament. Per tant, ens trobem amb un acte d'irresponsabilitat, i esperem que això es pugui esmenar amb el procés que puguem tirar endavant les diverses formacions polítiques perquè es compleixi la legalitat vigent, que és la Llei que va aprovar aquest Parlament, i no suposades anteriors legalitats que, evidentment, en aquests moments no serien vigents.

Jo crec que vostès amb aquest acte irresponsable han fet un flac favor al món local i, sobretot, crec que han menyspreat també l'existència dels consells comarcals. Fins ara vostès es pensaven que això era un patrimoni de la seva coalició, i els consells comarcals no són un patrimoni de la seva coalició, sinó que és un organisme que existeix a Catalunya, en la qual totes les formacions polítiques, doncs, tenen dret a la seva gestió i a exercir les responsabilitats que calguin. Crec que han demostrat aquesta irresponsabilitat i esperem que es pugui esmenar i que vostès amb aquest acte el que han fet, en darrera instància, és anar contra els interessos del Parlament i demostrar que no són una força que defensa els interessos nacionals de Catalunya, sinó que només defensen els interessos de la seva coalició.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Oliveras. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies. Malgrat que tothom ho sap, cal recordar que l'Estatut parla de municipis, parla de comarques, d'organitzacions supracomarcals i de realitats metropolitanes. Les lleis vigents fins fa poc, les que anomenem LOT del 87, pel que fa a les comarques es varen limitar, amb voluntat d'una majoria sense cap afany de diàleg ni de consens, a institucionalitzar les comarques que Pau Vila, l'any 36, va dissenyar per a Catalunya amb una ampliació de tres comarques. Vàrem ser tots els grups que vàrem respondre a la generosa, i jo diria democràtica, invitació del conseller Duran, aleshores conseller, a crear una comissió d'experts que analitzés la temàtica. Fa molt pocs dies aquesta Comissió d'experts s'ha pronunciat unànimement en acte públic reivindicant que els plantejaments d'aquell Informe són vigents i el Parlament els ha fet poc cas.

La Llei municipal que vàrem aprovar, ho vam dir en solitari, era una llei escassa, després la Federació de Municipis de Catalunya ens va donar la raó. La llei comarcal que vàrem aprovar, ho vam dir nosaltres també, semblava que només amoinava el sistema electoral, i quedava desenvolupar seriosament les comarques com una entitat moderna i quedava, i queda, descentralitzar la Generalitat i entrar en el capítol de les vegueries; sobre això, res.

Legítimament el Grup Parlamentari de Convergència i Unió va acudir al Consell Consultiu. El Consell Consultiu és l'òrgan estatutari suprem de consulta, i per un dictamen de majoria, amb tres vots particulars, va donar la raó a la majoria parlamentària que legislava sobre la qüestió. Va passar pel Ple i va convertir-se en Llei de Catalunya. El Govern de Catalunya, al nostre entendre de forma lleugera i irresponsable, va dur això a la Junta Electoral Central, i vostès saben que ara estarem pendent de la interpretació que en facin les juntes electorals provincials i, sigui la que sigui, hi haurà una cascada, un reguitzell de recursos que aniran a parar al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Primer, hem judicialitzat el tema. Una llei aprovada pel Parlament de Catalunya, solemnement per una majoria, la que sigui, en aquest cas bastant ampla, anirà a raure a una judicialització al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

El president de la Generalitat a preguntes del nostre Grup Parlamentari va respondre, el 4 de juny, que ho feien, el Govern, per evitar contenciosos. Ara vindran els contenciosos, del color que siguin, segons qui se senti respectat o no en els seus drets. Va dir que ho feien per sentit comú. No vull utilitzar interpretacions etimològiques de la paraula «comú», però, si més no, no és el sentit de la gran majoria d'aquesta cambra. Que ho feien, va dir el president de la Generalitat, per seguretat jurídica. És que una llei del Parlament de Catalunya no dona seguretat jurídica al Govern de Catalunya? Va dir que ho feien per confiança legítima, perquè el procés estava iniciat. I no és veritat, perquè els consells comarcals són d'elecció indirecta, a partir dels resultats directes de la ciutadania i després segons decisió dels partits polítics amb repartiment atribuït per les juntes electorals.

En segon lloc, la judicialització que han fet d'aquest tema és incorrecta. Si calia una opinió jurídica, hi ha un àrbitre suprem, i es diu Tribunal Constitucional. Per què, a la Junta Electoral Central? La Junta Electoral Central, a més, no pot jutjar en propietat aquest tema perquè li furten el Dictamen del Consell Consultiu. Resposta del president de la Generalitat: «No li vàrem trametre el Dictamen del Consell Consultiu perquè ja estava publicat.» Li varen trametre un munt de dictàmens de part –de part– que aquest Parlament no coneix oficialment, que només abonaven les seves tesis. És això un govern de Catalunya o és això un govern que tira cap a un costat?

I, en tercer lloc, no solament van amagar aquest Dictamen, sinó que ara confien que les juntes electorals provincials els donin la raó.

Jo els diria, «carinyosament», amb una expressió molt catalana: «Fem metes d'aquesta qüestió», tornem a

casa, tornem a l'escalfor institucional d'allà on som tots nosaltres, i acceptem la decisió d'una majoria que sempre, segons voluntat de la ciutadania, pot variar, però en aquest tema avui és una, i es tornarà a repetir. I la Proposició no de Llei vol ser només un advertiment, tranquil, però molt clar, que cal posar les coses al seu lloc.

Jo convido el Grup de Convergència i Unió a fer-ho, a no clamar tant contra els qui ens retallen les competències d'aquest Parlament, des de fora estant, i fer-ho des de dins i per vies incorrectes.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ribó. En nom del Grup de Convergència i Unió, per torn en contra o posicionament del Grup, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Per posicionar el Grup de Convergència i Unió respecte a aquesta Proposició no de Llei, que ha estat defensada pels altres grups parlamentaris, i de la qual nosaltres no som signants, en què es planteja un fet que d'entrada cal considerar com una equivocació més de les diverses que s'han produït en aquest tema per part dels grups que han intervingut. Diu que «el Parlament constati l'actitud obstructionista del Govern de la Generalitat pel que fa a l'aplicació de la Llei que estem comentant», la Llei, concretament, 8/2003, de 5 de maig, com si l'aplicació d'aquesta Llei estigués en aquests moments fent-la el Govern de la Generalitat.

Senyores i senyors diputats, qui està aplicant aquesta Llei, qui està donant les credencials als consellers comarcals són les juntes electorals provincials; la Junta Electoral Central, però les juntes electorals provincials són les que apliquen la Llei.

Com es pot confondre un acte de comunicació del Govern, que el fa en funció d'una consulta que s'ha fet prèviament a la Junta Electoral Central, a qui no?, si lògicament hi havia un conflicte de normes com el que hi havia aquí i s'havia de plantejar en tant que hi havia un decret de convocatòria que iniciava el procés d'una normativa determinada i una legislació posterior, que ara la comentaré, que semblava que podia donar-se una altra interpretació en aquest procés? A qui ho havia de preguntar el Govern per donar la informació, com dóna la informació habitual de les eleccions municipals? A qui? A la Junta Electoral Central, evidentment.

I el Govern comunica. Amb una funció de comunicació, no atorga res, no aplica res, sinó que comunica en funció del que diu la Junta Electoral Central. Qui aplica la Llei són les juntes electorals provincials, seguint també criteri de la Junta Electoral Central, que l'ha ratificat diverses vegades en el que va de mes, des del que fa un mes, justament, va agafar la primera de les declaracions que aquí estem comentant.

On ha estat aquí l'error, que nosaltres entenem, per part d'alguns dels grups que han intervingut, bé, dels grups que no han intervingut? És que estan... (*Veus de fons.*) L'error, sí. És que estan des d'un primer moment valorant aquest tema sobre una ficció, sobre la ficció que

estem davant de dos processos diferents, i la Junta Electoral Central, interpretant la Llei, aplicant la Llei. Perquè, senyores i senyors diputats, el Parlament legisla, però qui aplica les lleis vostès saben que són els tribunals, i en els processos especialitzats com el que estem en aquest moment, en procés electoral, els òrgans especialitzats que tenen la responsabilitat d'aplicar-lo, les juntes electorals centrals, aquests són els organismes i les institucions que apliquen la legislació que els parlaments legislen. I la interpreten en funció de què? En funció de l'objectivitat de la norma i en funció dels principis general del dret.

I, concretament, la Junta Electoral Central diu: «Escolti, jo aplico aquesta Llei.» Per tant, primera consideració a tenir present aquí, no és cert que aquesta Llei no s'està aplicant, està aplicant-se la Llei, la disposició transitòria de la Llei que estableix que aquest mecanisme s'aplicarà en un altre procés electoral, perquè diu la Junta Electoral Central, diu: «Escolti, jo entenc que quan aquí es parla de subsegüent s'està parlant no de l'actual procés, perquè no puc entendre que en l'actual procés es vulgui aplicar aquesta normativa, perquè l'actual procés s'ha iniciat amb un decret de convocatòria, amb una normativa concreta, i aquesta normativa concreta fa referència a la Llei de l'any 87. Per tant, aquesta disposició transitòria m'està recollint el Decret de convocatòria i m'està fent bo tot el procés referenciat a la Llei del 87.» Això és el que interpreta, en aquest cas la jurisdicció, en aquest cas l'òrgan especialitzat, que ha d'interpretar i aplicar la Llei, i, per tant, aplicant la Llei, aquesta concretament que estan vostès aquí ara qüestionant que si s'aplica o no s'aplica, la Junta Electoral fa aquest pronunciament.

I, en aquest sentit, com deia abans, la ficció està a pensar, en tot aquest procés, que hi han dos processos diferents, quan, com deia abans, hi ha un sol procés que s'inicia en el moment del Decret de convocatòria i finalitza el darrer dia que hagi produït efectes, tot això.

Primera conseqüència de les eleccions municipals: l'elecció de regidors, una elecció directa de regidors. Segona conseqüència: l'elecció indirecta d'alcalde. Tercera conseqüència: l'elecció directa de diputats provincials. Quarta conseqüència: l'elecció indirecta de consellers comarcals. Tot això són conseqüències d'un procés electoral que s'inicia en el moment de la convocatòria i acaba el dia, com deia abans, final de tot aquest procés.

En aquest sentit, senyores i senyors diputats, el Govern de la Generalitat no està, com s'ha volgut dir aquí, obstructiu res, sinó que tan sols està respectant el que els òrgans especialitzats diuen al respecte.

S'ha dit que si l'actitud del nostre Grup era una actitud, doncs, «farisaica» en aquest tema. Miri: és tan gratuït això com si jo ara els digués que l'actitud d'alguns grups, quan diuen que amb això defensen grans..., fan una gran defensa dels consells comarcals, és una actitud cínica. Diuen: cínica? Perquè, a alguns grups, nosaltres considerem que no els interessa gaire, això dels consells comarcals, els interessa el poder polític, els interessa els vots, els interessa això. (*Remor de veus.*) No els interessaven altres coses. I llavors ho emmascaren amb altres plantejaments. (*Forta remor de veus.*) Escol-

ti, tan estrident..., tan estrident, això que acabo de dir jo ara, com el que han dit vostès de «farisaica», tan estrident –tan estrident. (*Persisteix la remor de veus.*)

Primera qüestió. Parlar d'«irresponsabilitat», parlar de «manca de seguretat jurídica», escolti, tan gratuït com si jo els parlés ara a vostès que quan han fet això també han actuat amb irresponsabilitat o inseguretat jurídica, com varen defensar uns vots del Dictamen del Consell Consultiu, com també defensa la Junta Electoral Central; seria igual de gratuït. No enganyem la gent, diguem que aquí hi ha un conflicte de normes –que hi ha un conflicte de normes–, que aquest conflicte de normes s'ha de resoldre d'una forma harmonitzada amb el conjunt dels drets que estan establerts, i, en aquest sentit, doncs, la norma actual permet perfectament resoldre-ho.

I, per tant, senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari, una vegada més, considera que aquest procés –que ha estat un procés llarg en el temps, perquè algú es podria pensar, havent escoltat el que s'ha dit, que només s'ha legislat sobre el tema de consells comarcals; s'ha legislat sobre temes municipals, s'ha legislat sobre altres temes– ha estat un procés, doncs, laboriós, que també en algun moment ha estat trencat per una majoria del Parlament. Recordo el juny del 2002, va haver-hi quatre iniciatives que van ser portades aquí, a debatre al Ple del Parlament, al marge de la Ponència, i vam quedar, el nostre Grup, també en minoria.

I, per tant, hi ha hagut una voluntat d'una sèrie de grups parlamentaris..., no en el conjunt del tema dels consells comarcals, que sí que hem coincidit amb moltes coses; en el tema electoral, nosaltres no hi hem coincidit. I això no és cap sorpresa per part de ningú. I, per altra banda, no treu, això, que el nostre Grup Parlamentari, el dia que pugui, aquest tema, lògicament el tornarà a plantejar, perquè entenem que està molt mal resolt, com ho demostren els fets.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Camp.

Anem a cridar a votació.

(*Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Senyores i senyors diputats, posem a votació el punt vintè de l'ordre del dia.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 78 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Designació d'un membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 284-00024/06)

El dinovè punt de l'ordre del dia és la designació d'un membre del Consell de l'Audiovisual. D'acord amb l'article 4.1 de la Llei 2/2000, del Consell de l'Audi-

ovisual de Catalunya, i atès el traspàs del senyor Carlos de Alfonso i Pinazo, s'ha de procedir a l'elecció d'un nou membre del Consell.

Per a l'elecció dels membres del Consell cal la majoria de dos terços dels diputats de la cambra.

Prego al secretari que doni lectura al nom proposat pel Grup de Convergència i Unió... (*Veus de fons.*) Pels cinc grups, sí.

La secretària primera

«El grups parlamentaris sotasignats, de conformitat amb el previst en els articles 4, 5 i apartat segon de la disposició transitòria segona de la Llei 2/2000, del 4 de maig, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, eleven al Ple de la cambra la proposta d'elecció del senyor Antoni Bayona i Rocamora com a membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

»Signat: Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari Popular, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds.»

El president

Moltes gràcies. Senyor Camp, té la paraula.

El Sr. Camp i Batalla

Senyor president, tot i que aquesta és una proposta signada per tot el conjunt de grups de la cambra, sí que voldríem fer una consideració al respecte. Vostè ha anunciat que aquest punt de votació era motivat pel traspàs, doncs, de l'amic i de la persona coneguda per tots nosaltres, el senyor Carles de Alfonso, que no tan sols va ser lletrat d'aquesta cambra, sinó que va ser membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, escollit per la cambra.

Això ha motivat que aquesta institució a hores d'ara quedés sense un dels seus membres, i, per tant, que no es pugui considerar una institució completa, que es garanteixi el funcionament ordinari d'aquesta, que dista molt d'altres institucions que en aquests moments també tenim pendents, aquí, de nomenament, a la cambra, que sí que tenen titulars, però que no es produeix aquesta substitució entre altres coses perquè la pròrroga en el seu mandat, el fet d'actuar en funcions, permet el funcionament ordinari d'aquestes institucions.

Això li dóna un fet excepcional, a aquesta designació, un fet excepcional que, per altra banda, el nostre Grup Parlamentari vol deixar constància que no pretén estendre a cap altra proposta de nomenament que a aquesta, concretament, pel que resta de legislatura. Com també puc, en nom del Govern, dir que tampoc és intenció, per part del Govern, produir cap altre nomenament pel que queda de legislatura respecte, des de la data del dia d'avui, a llocs com el que estem ara, en aquests moments, comentant i a institucions d'aquestes a què fèiem referència.

Volíem que en quedés constància als efectes oportuns, per tal de donar-li l'excepcionalitat que mereix aquesta designació.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Segons l'article 81.1 del Reglament, la votació es pot per assentiment o electrònic i secreta. Proposo a la cambra si pot ser assentiment. (*Pausa.*)

Moltes gràcies. Així és i així constarà l'elecció del candidat proposat.

Proposició no de llei sobre la defensa de la competència del Parlament de Catalunya en matèria de dret civil
(tram. 250-03514/06)

El punt següent de l'ordre del dia és el vint-i-unè (*pau-sa*), que és el debat i votació de la Proposició no de llei sobre la defensa de la competència del Parlament de Catalunya en matèria de dret civil.

Per presentar-la tenen la paraula els signants de l'esmentada proposta; en primer lloc, en nom de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Camps.

(*Veus de fons.*)

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, siguin les primeres paraules per excusar la presència de la consellera de Justícia i Interior en aquest punt de l'ordre del dia. Un desgraciat accident que ha costat la vida a dos bombers de la Generalitat de Catalunya en un foc al Solsonès ha estat la causa que no pugui ser present. I des d'aquí volem donar el condol a les famílies d'aquests esforçats bombers, que han mort en acte de servei per la defensa del nostre país.

El dret civil és el nervi de la nació i, sens dubte, una de les traces identitàries de Catalunya. Ni tan sols el franquisme es va atrevir a anorrear-lo i va permetre, amb el gloriós esforç d'eminents juristes com Roca Sastre, la compilació del dret civil de Catalunya de 1960, que recollia les nostres principals institucions jurídiques, entroncades amb el dret romà.

La Constitució de 1978 declara la nostra competència exclusiva en matèria de dret civil català, tant pel que fa a la seva conservació com a la seva modificació i sobre tot per al seu desenvolupament, atès que el dret és un cos viu que cal adaptar a les realitats canviants del context sociològic que ha de regir.

Els diferents consellers de Justícia de la Generalitat de Catalunya, des de l'enyorat Ignasi de Gispert, pare que fou de l'actual consellera Núria de Gispert, juntament amb l'Agustí Bassols, en Joaquim Xicoy, l'Antoni Isac i el meu company de curs en Josep Delfí Guàrdia, han anat impulsant decisivament l'elaboració de noves lleis especials per al desenvolupament del dret català. Des de la reforma de 1984 que va adaptar als principis constitucionals la compilació, el Parlament de Catalunya ha aprovat més d'una trentena de lleis civils, de les quals voldria destacar el Codi de successions, de 1991, i el Codi de família, de 1998, així com les lleis, pioneres a tota l'Europa del sud, com la Llei d'unions estables de

parella, que regula les relacions entre parelles de fet, tant homosexuals com heterossexuals, i la que regula els drets d'informació concernent a la salut i l'autonomia del pacient i la documentació clínica, més coneguda com la Llei del testament vital. Val a dir que tota aquesta enorme tasca legislativa, i això és molt important, amb un enorme consens de totes les forces parlamentàries.

La Llei de 30 de setembre de 2002 promulga la llei primera del Codi civil, n'estableix l'estructura, el contingut i el procediment de tramitació. El nou Codi civil de Catalunya és un codi obert de formació successiva amb la finalitat de possibilitar el procés de canvi dinàmic que es derivi de les noves necessitats de regulació permetent-ne la incorporació, en forma de noves lleis o modificació de les ja existents, sense que se'n ressenti la sistemàtica.

Lamentablement,enguany s'ha esmicolat aquell consens de què els parlava. En efecte, el Govern de l'Estat, en una mostra més del procés d'involució autonòmica derivat de la seva prepotent majoria absoluta, ha trencat la treva que havia viscut el desenvolupament harmònic del dret civil català. Per dir-ho en termes cinegètics, s'ha aixecat la veda i ja ens han plantejat recursos d'inconstitucionalitat contra les tres últimes lleis civils aprovades, com la de l'accessió i l'ocupació, la de drets reals de garantia i el Codi civil de Catalunya.

De fet, el que no poden pair a Madrid és que hi pugui haver un codi civil català a més de l'espanyol. En el fons, reviu de nou aquella *unidad de códigos* que consagrava la Constitució de 1812. La Pepa proclamava que «el Código civil i criminal y el de comercio serán unos mismos para toda la monarquía», i ara, malgrat trobar-nos en un estat plurinacional, pluricultural, plurilingüe i, per tant, plurilegislatiu, volen la uniformitat jacobina, enyoren la codificació napoleònica, volen, en definitiva, un dret català encotillat en la Compilació de 1960, considerant que el nostre dret civil és un simple subsistema de l'ordenament jurídic global espanyol.

Avui aprovarem per majoria àmplia una proposició no de llei ratificant en declaració solemne la competència exclusiva de Catalunya en dret civil català i la coherent petició al Govern de l'Estat perquè retiri els recursos d'inconstitucionalitat presentats contra les tres lleis abans esmentades i, especialment, contra la llei primera del Codi civil de Catalunya.

Caldrà fer front –i acabo amb això, senyor president– a aquesta nova agressió del Govern del PP amb una actitud ferma en defensa del nostre dret, que impliqui no tan sols els operadors jurídics i, per tant, entre d'altres, els respectius col·legis d'advocats, notaris, procuradors, registradors, sinó tota la societat civil catalana, així com els ajuntaments del nostre país, que haurien d'expressar en acords de ple el mateix capteniment proclamat pel Parlament de Catalunya.

He volgut, senyores i senyors diputats, en contra del que és la meva habitud, llegir la intervenció, aprofitant un article que vaig publicar diumenge a l'*Avui*. Espero que m'ho puguin perdonar, però ha estat una contribució –no pas sovint en la meua persona– a la bona correcció del *Diari de Sessions*.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Vallès. *(Pausa.)* No ens llegirà un article, no? *(Pausa.)* Molt bé.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, breument, per donar suport a la Proposició no de llei que hem subscrit amb altres grups de la cambra. Les raons del nostre suport són les mateixes que hem donat cada cop que hem hagut d'intervenir en debat sobre lleis de dret civil. És clar per a tots nosaltres que el dret civil és un dels elements del patrimoni col·lectiu de Catalunya que Catalunya ha volgut i ha pogut, sortosament, conservar durant la seva història. És un signe d'identitat, d'identitat nacional, però és també un signe d'eficiència social. Ho entenem com un símbol, efectivament, com un símbol de la nostra nació, però sobretot el tenim també com una eina al servei dels interessos dels catalans i de les catalanes.

No protegim el dret civil com un monument del passat ni com una relíquia arqueològica. L'impulsem perquè creiem que pot ser, com deia, una eina útil per regular situacions i relacions familiars i patrimonials entre els ciutadans i les ciutadanes del segle XXI, relacions que no són, òbviament, les del temps de Ramon de Penyafort, de Fontanella o de Duran i Bas, i fins i tot tampoc són les de l'any 60, quan es va aprovar la Compilació. El nostre dret, tant el públic –per exemple, l'Estatut– com el privat, és una eina que ha d'adaptar-se a les necessitats d'una societat que canvia, no és un fòssil que conservem en un museu, no és un pergami que guardem en una biblioteca.

Avui debatem aquesta Proposició no de llei quan la premsa del dia ens porta la notícia de Josep Puig Brutau, jurista eminent, professor, advocat, i –si em permeten una referència personal que feia també en un acte entorn del dret civil català fa uns dies– és l'autor d'un llibre que a un jove estudiant de dret, de ja fa bastants anys, li va descobrir que el dret civil és una eina civilitzada per a resoldre conflictes d'interessos, més enllà de sistemàtiques o de dogmàtiques professorals més o menys abstruses. I voldria retre, doncs, homenatge a la seva persona i a la seva obra, que és part de l'obra de tants professionals i estudiosos del dret civil que l'han preservat com a signe i com a eina.

Per això el meu Grup dona suport a una interpretació de les competències de la Generalitat en aquesta matèria que no sigui purament conservacionista, que sigui eficient per donar resposta a transformacions socials i econòmiques de cada moment històric, perquè, segons com es tractin aquestes transformacions, no solament se'n desprenen conseqüències per a les persones individualment considerades, sinó també pel grau de cohesió i solidaritat de la nostra comunitat nacional. I aquest és, per nosaltres, el fonament d'una interpretació àmplia de la competència de la Generalitat en matèria de dret civil: la possibilitat de fer avançar en un sentit progressista la legislació civil catalana.

En aquest moment, aquesta competència és impugnada d'una forma que comença a ser sistemàtica. Aquesta impugnació és expressió d'una concepció exacerbada d'un nacionalisme allèrgic a tota visió plural de la realitat espanyola en totes les seves dimensions, i també en la dimensió jurídica. Per tant, nosaltres no podem estar d'acord amb una interpretació de la competència de la Generalitat en matèria de dret civil que fos insignificant, que, utilitzant termes no cinegètics, sinó ecològics, convertiria el dret civil català en una espècie de reducte d'espècies jurídiques protegides.

Per nosaltres, la competència en dret civil català equival a capacitat d'innovació per donar solucions a situacions socials noves i per respondre a la transformació dels valors col·lectius que les inspiren. I en tenim exemples, com la Llei del testament vital o la dita «de les parelles de fet». Són institucions jurídiques que poden ser copiades, que són dignes de ser exportades, amb la mateixa legitimitat amb què nosaltres hem de poder copiar, si cal, solucions d'altres contextos socials que ens semblin adequats per als nostres problemes.

En matèria legal, l'originalitat no és la regla, ni tampoc és un mèrit. No és la regla perquè, en general, les institucions jurídiques, tant les públiques com les privades, són tributàries d'altres experiències. Poques normes poden ser considerades com a totalment originals; potser els Deu Manaments que Moisès va rebre al Sinaí, i alguns diuen que ni tan sols això. Però tampoc és cap mèrit ser original si l'instrument que fabriquem no és un instrument útil per a resoldre un problema específic al qual s'ha d'aplicar.

És aquesta la concepció del dret civil que nosaltres defensem i propugnem, perquè tenim el deure, com dic, d'aplicar-lo als canvis socials i a les noves situacions de desigualtat que la vida econòmica, social i familiar va creant. Un dret civil que, per la seva eficàcia, sigui efectivament un símbol viu que la identitat de la nostra comunitat nacional es fonamenta de manera efectiva en el respecte als valors de la llibertat, de la igualtat i de la justícia social. I això és el que ens ha portat a subscriure aquesta Proposició no de llei i, com és lògic, a recomanar-ne el vot favorable a tots els grups i membres d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com ja s'ha dit, si estem ara i aquí discutint aquesta Proposició no de llei conjunta de quatre grups és perquè fa molts pocs dies el Govern del Partit Popular ha impugnat, ha portat al Tribunal Constitucional la llei primera del Codi civil, una llei que val a dir que no és qualsevol llei, perquè si, com es deia fa un instant, el dret civil de Catalunya és un dels elements constitutius de la nostra comunitat nacional –que no «el nervi de la

nació», perquè això el president Pujol sempre ho relaciona amb la llengua; bé, en tot cas, sí que és un element fonamental de Catalunya—, la llei primera del Codi Civil és el pòrtic o el preàmbul, en aquest cas, del sistema normatiu civil català, perquè incorpora les disposicions que caracteritzen, en aquest cas, el nostre Codi civil com a dret comú a Catalunya.

Aquest ha estat un pas fonamental, l'aprovació d'aquesta llei primera del Codi civil, un pas fonamental en el procés que se n'ha dit «d'actualització del nostre dret civil», iniciat ja un llunyà 1984, amb l'aprovació del Text refós de la Compilació de dret civil de Catalunya, en ús de la competència que avui volem refermar en matèria de conservació, modificació i desenvolupament del dret civil. I, de fet, en aplicació d'aquesta mateixa competència, vull recordar que aquest Parlament ha aprovat una trentena llarga de lleis civils que han comportat, d'una banda, la revitalització de les atàviques institucions, o les més anacròniques, en matèria successòria, de família o de dret patrimonial, del dret històric de Catalunya, però també ha comportat, com algú ha dit també, incorporar en el nostre sistema jurídic civil solucions noves per a noves demandes socials; per exemple, la Llei d'unions estables de parella, o la solució donada a la situació dels cònjuges vidus, o fins i tot la mal denominada «autotutela». I tot això ho ha fet aquest Parlament en diferents conjuntures polítiques a nivell d'Estat, unes més favorables que altres, val a dir.

Curiosament, o potser no tan curiosament, quan no han existit majories absolutes a Espanya, de diferent signe o de diferent color polític, el dret civil ha prosperat més i el legislador català ha tingut més receptivitat per part del Tribunal Constitucional i, evidentment, també per part dels governs de l'Estat, que han entès la necessitat del creixement orgànic del nostre dret civil. Quan hi ha hagut majories absolutes..., vull recordar els primers anys vuitanta: la Llei d'afiliacions, la Llei de successió intestada, l'any 87, va ser portada al Tribunal Constitucional. I, per tant, estem en una situació que podríem dir que té algun paral·lelisme i algun punt de contacte amb la situació que es va produir els anys vuitanta, però, evidentment, no estem en un context —com s'ha dit ja fa un moment— en què s'ha imposat de forma descarada la visió més rabiosament centralista i jacobina de l'Estat; s'ha dubtat sovint de la constitucionalitat de les lleis d'aquest Parlament; s'ha invocat la unitat jurídica; s'ha parlat del dret civil com a subsistema, amb una irritació gairebé, diria, sense precedents, que ens remunta, que ens recorda la *unidad de códigos* de l'Estat liberal espanyol del segle XIX. En aquests moments, la situació és tan lamentable que tres lleis civils recents aprovades per aquest Parlament —la Llei d'accessió i ocupació, la Llei de drets reals de garantia, i també aquesta llei primera del Codi civil— en aquests moments estan pendents de ser substanciades per l'alt Tribunal i, a més, suspesa la seva aplicació cautelament.

És obvi que la voluntat del nostre dret civil ha de ser disposar d'un sistema complet, d'un sistema exhaustiu, amb una voluntat també d'una certa immutabilitat i alhora, també, d'una certa cohesió interna, però alhora també amb una voluntat de fer compatible aquesta exigència amb una certa modernitat i amb una voluntat de

progrés i en la línia d'acostar-nos a les legislacions civils dels estats més avançats del món. El cas del Quebec o el cas holandès són paradigmes tot sovint citats en aquesta cambra.

I aquesta voluntat crec que portarà problemes en el futur, crec que comportarà una creixent litigiositat si no canvien les conjuntures i les actuals majories polítiques a l'Estat espanyol. I consti que, d'entrada, no em vinc a referir únicament a un problema de voluntat política o de majories polítiques; senzillament, crec que no hi ha cap raó per tenir dubtes sobre la constitucionalitat ni de la llei primera ni de les lleis que han estat impugnades. Jo crec que la competència estatutària en matèria de conservació, modificació i desenvolupament del nostre dret civil és diàfana, és molt clara, i que coherentment, doncs, el Parlament de Catalunya, a través d'aquesta llei primera, tenia l'atribució, la capacitat de fixar i determinar les fonts del nostre dret, com per cert ja han fet altres comunitats sense rebre l'hostilitat del Govern central, com és el cas de l'Aragó i de Navarra.

Acabo dient que és per això que aquesta Proposició no de llei el que fa és, d'entrada, reafirmar la nostra competència exclusiva en matèria de dret civil, perquè no estem defensant únicament la llei primera, estem defensant la competència, perquè el que ha fet l'Estat, o l'advocat de l'Estat en el seu nom en aquest darrer recurs, és negar la mateixa competència d'aquest Parlament i de la Generalitat, i, per tant, demanem solemnement avui la retirada d'aquests recursos interposats pel Govern del Partit Popular, perquè aquesta és avui una exigència àmplia i majoritària dels grups d'aquesta cambra, però també una demanda molt sentida per part de la comunitat jurídica catalana.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. És la segona Proposició no de llei que es veu aquesta tarda en aquest hemicle en defensa d'una llei del Parlament. El que passa és que ara canviaran les majories a l'hora d'aprovar aquesta Proposició no de llei, abans ha estat amb el vot contrari de Convergència i Unió i ara m'imagino que serà amb el vot contrari del Grup Popular.

Jo comparteixo les argumentacions que han fet servir els meus companys en defensa del text i lamento que el senyor Jaume Camps no s'hagi deixat anar, en la seva paraula, més enllà de l'escrit, perquè és molt més brillant, i segur que ho hauria explicat amb molta més profunditat, així i tot respecto la literalitat per al *Diari de Sessions*.

L'Estatut d'autonomia de Catalunya, al nostre entendre, deixa claríssim el que és el dret civil com a competència, i el nostre retret, fins ara, en aquesta matèria havia estat que el Govern de Catalunya exercia la competència d'una forma excessivament dispersa, legislant sobre

qüestions una mica engrunades. La Llei del Codi civil, la primera Llei del Codi civil tenia i té l'avantatge de començar a ordenar la temàtica. Deia, a la taula rodona que vàrem fer els ponents al Palau de la Generalitat fa pocs dies, que què lluny estem d'aquella concepció de les tropes de Napoleó, quan sortosament, les tropes de Napoleó, sortosament, expandien dret civil i codi de comerç a les seves motxilles per tot Europa, anant enderrocant el feudalisme que quedava, l'absolutisme que quedava i entrant en el liberalisme, i s'havia de codificar! Els codis avui tenen tot un altre sentit, i el Codi que nosaltres hem legislat és una nova sistemàtica, una nova enumeració, és mirar cap a Europa, és acostar-se a la societat. Si a mi em demanen què és el cor de l'autogovern de Catalunya a l'Estatut, respondria: la llengua i el dret civil. Curiosament, totes dues coses posades en dubte ara pel Govern del PP. No fa gaires dies que la senyora Pilar del Castillo ens ha anunciat que hi hauran més hores d'ensenyament en castellà. I jo continuo creient que aquesta és una matèria que ens pertany exclusivament a nosaltres i que el model d'immersió lingüística que ha passat per nombrosos sedassos del Tribunal Constitucional, sempre amb bon resultat, és un gran model per fer avançar, si més no a nivell escolar, el que és la política lingüística.

I ara també posen en dubte el dret civil, o sigui, aquelles dues matèries que són el cor de l'autogovern es posen en dubte des del Govern central. Com diu l'Espriu: «Guaita de nits pastor al prim son del ramat», desvetllem-nos tots, que no és broma, que va seriosament, i que pot ser l'anunci d'una etapa on serà molt difícil afirmar l'autogovern. És en aquest sentit que em sembla absolutament justificada la Proposició no de llei. Ho seria per si sola la Llei i molt solemne; la primera Llei del Codi civil, però ho és també la Proposició no de llei. I ho dic avui per tercera vegada, amb tota l'estimació que puc cap al Partit Popular a Catalunya i cap a la Dolors Nadal, si us plau, siguin Partit Popular de Catalunya i afegeixi's al clam que hi ha a Catalunya en la professió jurídica, en el món parlamentari, en la realitat social, i facin una votació favorable a la retirada d'aquest recurs. Facin costat als que volen, des d'ideologies molt diferents, mantenir quelcom, en aquest cas, sí que mil·lenari, que és que continuem tenint la plena i absoluta competència de regular el nostre dret civil, la base fonamental de l'edifici de la convivència.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Nadal, en nom del Grup Parlamentari Popular.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el primer que vull fer és anunciar el vot favorable del Grup Popular al punt primer d'aquesta Proposició no de llei. El punt primer, els el lleigeixo, diu, literalment: «El Parlament de Catalunya declara solemnement que té competència exclusiva en la matèria de dret civil català, tal com ve clarament determinada per l'article 9.2. de l'Estatut de 1979.»

Anuncio, en canvi, el vot en contra de punt 2 d'aquesta Proposició no de llei, perquè, a més a més de demanar la retirada d'uns recursos d'inconstitucionalitat, que si em permeten els argumentaré el perquè del vot en contra a una part de la llei primera del Codi civil, i per tant, entenem perfectament la interposició d'aquests recursos, perquè si es fixen en la redacció del punt 2, al que es refereix és a quelcom de ben diferent. El punt 2 d'aquesta Proposició no de llei diu: «El Parlament de Catalunya manifesta la conveniència que el Govern de l'Estat respecti la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de dret civil.», ja no dret civil català; català, no, en matèria de dret civil; en matèria de dret civil de l'univers, món, de tot el dret civil.

Per tant, jo crec que vostès mateixos han posat en aquest punt 2 una..., han caigut en un parany, no?, han posat el que és una voluntat d'expansió, que es recull també en la llei primera del Codi civil. Perquè, certament, hem sabut anar actualitzant el nostre –el nostre– dret foral, l'hem sabut fer, realment, un dret especial, que dóna resposta a les necessitats, a les inquietuds, a les vivències d'una societat canviant, com és la societat catalana. I és cert, també, que no han mancat interpretacions limitatives de quina és la nostra competència en matèria de dret civil. Però també és cert que, justament qui les ha resolt, i les ha resolt favorablement a Catalunya, ha estat el Tribunal Constitucional. El Tribunal Constitucional ha rebutjat les tesis més restrictives al desenvolupament del dret civil propi, de tal manera que ha permès, no només una actualització, sinó també un desenvolupament a través institucions connexes. Això ens ha permès no només aprovar en aquest Parlament aquestes lleis a les quals s'han referit abans, la Llei del testament vital, la Llei de parelles, sinó altres qüestions molt novedoses com, per exemple, la fecundació assistida, que no formava part de la nostra tradició, o qüestions tan exòtiques, que, per cert, el més feliç dels mortals n'ha vist constituir una, com és el règim de participació en els guanys, completament aliè al nostre sistema, però, en definitiva, aquesta tècnica d'anar copiant coses del Codi civil ens ha portat a fer coses com aquesta. I, en definitiva, s'han pogut fer.

I això vol dir, aquesta capacitat de desenvolupar el nostre dret, que el nostre dret es pot estendre, es pot impulsar en qualsevol direcció i pot recaure sobre qualsevol objecte? No. Això és el que diu el punt 2 de la Proposició no de llei. I, certament, es pot actualitzar, es pot conservar i, naturalment, que es pot desenvolupar. I aquest desenvolupament ampli no té necessàriament que eliminar l'altre dret civil, que també és vigent a Catalunya.

Ha estat, sens dubte, la recuperació de les nostres institucions d'autogovern el que ha permès el desenvolupament d'aquesta trentena llarga de lleis al Parlament. I els vull recordar que el Partit Popular sempre, tret d'un parell d'excepcions, ha votat les lleis civils. Però ja vam manifestar, a més a més, que no estàvem d'acord amb el canvi de tècnica legislativa per aprovar, amb tota pressa, un codi civil virtual, un codi civil en què tota omissió s'ha d'entendre com a provisional, que altera el sistema de normes establert en el nostre model constitucional i estatutari, que instaura un sistema de fonts basat en el principi d'autointegració més radical, en el

sentit que trenca el principi de coexistència d'ordenaments civils, que en cap cas es defineix per oposició ni per exclusió ni per negació. Es defineix, justament, per coexistència pacífica de normes.

Quan s'ha referit abans el senyor Jaume Camps al nostre model d'Estat, s'ha oblidat afegir-hi que també és un estat plurilegislatiu, no només és un estat pluricultural, plurilingüístic, també és un estat plurilegislatiu. I el que no es pot fer és tancar, tancar anant a uns ambigus principis generals, la possibilitat d'aplicar el dret civil comú o les lleis especials a Catalunya, perquè, en definitiva, a més a més, això trenca completament el que havia estat el desenvolupament del nostre dret civil.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, només vull recordar el suport que sempre ha donat al nostre dret civil el Partit Popular. Vull recordar, senyores i senyors diputats, que si avui Catalunya té una comissió de codificació és perquè la va impulsar el Partit Popular, i, concretament, aquesta diputada que els parla. Que en un estat compost els conflictes competencials els resol el Tribunal Constitucional, i això no s'ha de viure com a cap agressió. És una peculiaritat d'un estat compost com el nostre, són estats que fan soroll, és una forma d'organització que resol els conflictes a través del Tribunal Constitucional. Per tant, senyores i senyors diputats, no confonguin involució, no vulguin imputar involució, no confonguin una inexistent involució amb una no-evolució pròpia de no saber innovar, ni tan sols en els retrets que es fan als altres.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. (*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) Sí?, té la paraula, senyor Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Cosa excepcional, ho portava escrit, perquè és un article publicat diumenge a l'*Avui*, que diu: «El código civil, criminal y de comercio seran unos mismos para toda la monarquía.» Això ho deia la Pepa, l'any 1812, i ara, malgrat trobar-nos en un estat plurinacional, pluricultural, plurilingüe i, per tant, plurilegislatiu volen la uniformitat jacobina. Enyoren la codificació napoleònica. Volen, en definitiva, un dret català encotillat en la compilació de 1960.

Això és el que he dit.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Cridem ara si... (*La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.*) No? Senyora Nadal, és superior a les seves forces.

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, no només he anunciat el vot favorable del Partit Popular al punt 1 de la Proposició no de llei, que jo crec que és el punt més importat, és a dir, declarar solemnement la competència exclusiva d'aquest Parlament en matèria de dret civil català –hi insisteixo–, en matèria de dret civil català, però no en matèries de

dret civil de l'univers, món. O sigui, no la tenim. La competència en dret civil de l'univers, món, senzillament no la tenim, senyor president. Tenim la competència exclusiva en dret civil català, i, per tant, això és el que ha portat, justament, el Partit Popular a votar pràcticament totes les lleis civils que ha aprovat aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. (*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) Senyor Camps? (*Remor de veus.*) Molt bé.

El Sr. Camps i Rovira

Sap quin és, senyor president, el problema? És que no suporten un codi civil que no sigui el Codi civil espanyol. És aquest el problema, cap altre. No hi poden haver dos codis civils. I nosaltres, sap, senyor president, volem ser un país normal fins i tot jurídicament. Volem tenir un codi civil, com tots els pobles sobirans. (*Remor de veus.*)

El president

Gràcies. (*La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.*) Mig minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

No, això de tenir..., això de tenir la cantarella preparada el porta a fer aquestes coses. És a dir, el Partit Popular no només vol un codi civil, sinó que si aquest país té una comissió de codificació és perquè la va impulsar el Partit Popular, senyor Camps, perquè la va impulsar el Partit Popular. Per tant, ningú pot posar en dubte la nostra voluntat que Catalunya tingui un codi civil, el que no pot ser és carregar-se completament el sistema de fonts i pensar que aquest Parlament, hi insisteixo, pot legislar sobre qualsevol dret civil, també el de La Rioja, senyor Camps.

El president

Senyora... Gràcies, senyora diputada.

Anem a trucar a votació.

(*Pausa llarga.*)

Sotmetem a votació, en primer lloc, el punt primer de la Proposició no de llei que hem debatut.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

A continuació, sotmetem a votació el punt segon.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'organització i el funcionament dels serveis jurídics de la Generalitat (tram. 300-01147/06)

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia –el tractarem juntament amb el vint-i-tresè, el vint-i-quatrè i el vint-i-cinquè– és la Interpellació al Consell Executiu sobre l'organització i el funcionament dels serveis jurídics de la Generalitat. Té la paraula, en primer lloc, per exposar-la, la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

(Remor de veus.)

Prego silenci i agilitat als qui han de deixar l'hemicicle.

(Remor de veus.)

Senyores i senyors diputats, de nou prego silenci.

(Pausa.)

Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el 27 de maig, senyor conseller, vostè va respondre unes preguntes...

(Veus de fons.)

El president

Esperi's un segon, senyora diputada, esperi's un segon...

(Pausa.)

Pot continuar.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Li deia, honorable conseller, que el passat 27 de maig vostè va respondre unes preguntes que li va dirigir aquesta diputada, sobre l'organització dels serveis jurídics de la Generalitat. En aquelles respostes, vostè sostenia, honorable conseller, que l'article 76 de la Llei d'acompanyament, de la Llei de mesures fiscals i administratives que preveia el procediment de provisió de places dels serveis jurídics de la Generalitat, admetia més d'una interpretació. I va ser justament aquest criteri el que va servir al Govern per justificar que la interpretació literal de la norma no era aplicable en aquest cas de provisió de places.

El Govern obvia que la Llei 31/2002 s'ha de posar en relació amb la Llei 7/96, d'organització dels serveis jurídics de la Generalitat, on s'estableix un seguit de requisits, objectius i objectivables, per tal que un conjunt de funcionaris, precisament els que reuneixin aquests requisits, puguin incorporar-se directament al cos d'advocats de la Generalitat.

El Govern, a través de la Resolució 677/2003, el que fa és canviar completament el sistema de selecció que preveu la Llei. D'això en resulta, senyor conseller, que, mentre la Llei preveu un sistema d'integració directa que no té caràcter selectiu, amb aquesta interpretació es va a un procediment de promoció interna amb caràcter selectiu. Vostè considera que s'ha complert la Llei, senyor conseller, canviant completament el sistema de selecció?

Una altra qüestió. Quan l'article 76 de la Llei diu que «s'aplicarà el procediment corresponent», això, senyor conseller, no vol dir que es pot aplicar el procediment que millor li sembli, el procediment que vulgui el Govern. Vol dir que s'ha d'aplicar justament aquell procediment que li deia que està recollit a la Llei del 96.

Però, conseller, en les seves respostes, fa una consideració que ultrapassa el que són les competències i les funcions d'un conseller de la Generalitat. En les seves respostes ens diu que l'article 76 de la Llei vulnera els principis constitucionals d'igualtat, mèrit i capacitat en l'accés dels ciutadans a la funció pública, donat que la integració directa suposa beneficiar funcionaris destinataris d'anteriors procediments de promoció interna amb proves selectives que, o bé havien suspès, o bé no s'havien presentat a passar l'examen, no?

Jo, senyor conseller, li he de dir que tots compartim el seu interès de cercar l'excel·lència en el cos d'advocats de la Generalitat, però, senyor conseller, cercar l'excel·lència en el cos d'advocats de la Generalitat ha de ser perfectament compatible amb el compliment de la Llei, si més no, estaria bé que el Govern de la Generalitat complís la Llei i assolís aquesta vocació d'excel·lència.

Perquè aquest plantejament que ens fa, senyor conseller, és un plantejament demagògic, atès que la integració directa, és que ja l'havien fet, ja ho havien practicat, ho havien fet en un altre moment, ho havien fet en un primer moment. Què és el que fa canviar de plantejament en aquest moment i no abans? És que abans no es vulneraven els principis d'igualtat de mèrit i de capacitat? O és que s'han d'entendre vulnerats en funció dels noms i cognoms de les persones que s'han d'integrar al cos, honorable conseller?

Una altra qüestió és tot l'*iter*, tot el camí seguit pel Govern per efectuar la convocatòria de places del cos d'advocats de la Generalitat. Jo li diré sincerament, senyor conseller, que, si més no, el camí seguit és un autèntic despropòsit. La Llei 31/2002 es va aprovar amb posterioritat a l'acord de 24 de desembre de 2002. O dit en termes jurídics més estrictes, senyor conseller, va entrar en vigor amb posterioritat a l'acord del Govern. Però, en la seva resposta, senyor conseller, vostè em contesta quelcom d'inèdit, o és completament inèdit en una resposta d'un conseller de la Generalitat. Ens diu: «El motiu de poder fer aquesta Resolució...» Diu: «És que la previsió normativa ja no és secreta i, com que ja no és secreta, aleshores és identificable, i encara que sigui únicament exigible a partir de la seva entrada en vigor...», és a dir, vostè ja ho diu, només és exigible a partir de la seva entrada en vigor «...res no impedeix que el Govern, per tal de donar puntual compliment al mandat de celeritat que li imposava aquesta norma, adopti els acords que cregui necessaris, com és el cas de la decisió del procediment d'accés.»

És a dir, un conseller de la Generalitat justifica que un acord del Govern, que depèn jeràrquicament d'un mandat legal, pugui adoptar-se abans de l'entrada en vigor del mandat legal que l'autoritza justament a prendre l'acord. Això, honorable conseller, és, se'n diu, en la meua opinió és un acord il·legal, i que jo sàpiga els acords il·legals són nuls de ple dret.

Però el més exòtic de les seves respostes, honorable conseller, és com ho justifica això. Diu: «Ull, la Llei ja no és secreta...», encara que no s'havia publicat en el DOGC, i per tant, com que ja no és secreta, vostè diu: «Com que no és secreta, es pot dictar sense cap problema la Resolució.» És que això vulnera el principi de seguretat jurídica de l'article 9.3 de la Constitució Espanyola, perquè les lleis són eficaces des de la seva publicació en el DOGC. Per tant, les disposicions que pegen d'una llei que no ha entrat en vigor –perquè aquesta Llei no havia entrat en vigor– són, honorable conseller, nul·les de ple dret.

Finalment, el conseller vol justificar la necessitat imperiosa d'un acord per tal de donar compliment al principi de celeritat. Vol dir-me, senyor conseller, a quin article de la Constitució? A quin article de l'Estatut? A quin article de la Llei d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat? A quin article de la Llei de mesures fiscals i administratives d'acompanyament que aprova l'article 76 es troba aquest principi de celeritat? Em pot dir d'on ha tret aquest principi de celeritat? Perquè li ho agrairé. Jo no l'he sabut trobar en cap d'aquestes matèries, i fonamentalment no hi és a la Llei de mesures fiscals i administratives, la Llei d'acompanyament.

I a més a més sorprèn la forma en què el Govern vol donar un valor tan important a un informe de l'exdirector del Gabinet Jurídic, en el qual s'afirmen, amb tota tranquil·litat i com si res, coses com aquestes. Es diu: «Podria arribar a considerar-se que infringeix el principi constitucional d'igualtat d'accés als càrrecs públics». O bé, diu: «Fem una interpretació que permeti conjugar la voluntat del legislador...», diu, «...per més que expressada amb poca qualitat tècnica».

Bé, l'Informe, primer, emet un judici de constitucionalitat de la Llei, és a dir, fa una espècie de sentència interpretativa. Que jo sàpiga, senyor conseller, les lleis només les interpreten els tribunals de justícia i el Tribunal Constitucional. Per una altra banda, fa una valoració de la tasca d'aquest Parlament, que jo crec sincerament que és fruit d'un menysteniment de les institucions polítiques de Catalunya, i més concretament de la que és la primera institució de Catalunya, que precisament per venir del mateix Govern de la Generalitat, d'un govern de la Generalitat que, per cert, recordo que va votar la Llei. Recordo que el mateix president de la Generalitat, el mateix Govern de la Generalitat que dicta una resolució en contra d'una llei, és el mateix Govern que assegut en aquests bancs va aprovar aquesta Llei. Miri, això, com a mínim és insòlit –això com a mínim és insòlit.

Jo, honorable conseller, l'interès del nostre Grup Parlamentari no estava a forçar cap dimissió. Vostè ho sap, vostè ho sap amb el debat que vam tenir a la Comissió primera, la darrera setmana. L'interès d'aquest Grup no és demanar dimissions per tenir presència en els mitjans de comunicació. El que interessa a aquest Grup, senyor conseller, és que ens respongui una pregunta: té previst el Govern revocar la Resolució de forma urgent, immediata, i complir les lleis del Parlament de Catalunya? Té previst revocar aquesta Resolució? A més a més, senyor conseller, tingui en compte que el Tribunal

Superior de Justícia de Catalunya ja l'ha obligat cautelarment a reservar les trenta places previstes per la Llei aprovada per aquest Parlament.

Respongui aquestes preguntes que li he plantejat, honorable conseller, i tindrem ocasió de seguir debatent en el segon torn.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política dels seus serveis jurídics (tram. 300-01148/06)

Ara, la segona interpellació la presenta l'illustre diputat senyor Rafael Ribó, que té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyor conseller, jo també vaig rebre les seves respostes per escrit, i també semblants, perquè vaig ser el primer que li vaig formular sobre aquesta matèria.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Aquesta tarda hem parlat ja de l'artífex jurídic d'anar a la Junta Electoral amb el tema de les comarques, i imagino que és un invent que surt de l'assessorament jurídic dels serveis de la Generalitat. Li recordo que –a més, vostè i jo estàvem en una mateixa ciutat del continent nord-americà quan succeïa el que li recordaré– hi va haver un robatori en les dependències dels serveis jurídics, del qual, segons l'autoritat governativa, no se sap quina és la llista documental que es va sostreure.

I, en tercer lloc, dels mateixos serveis jurídics surt la –aquí no es pot dir «peregrina»– interpretació de la Llei d'acompanyament pel que fa al concurs. He de dir que la resposta per escrit que jo rebo en aquest tema és de manual, és per portar-la a casos pràctics. Comença amb una lliçó molt senzilla, elemental, per als que som ignorants, sobre la separació de poders –i agraeixo aquesta lliçó, perquè sempre va bé aprendre–, i aleshores ve a dir que el Govern és el Tribunal Constitucional; o sigui, com que la interpretació literal pot vulnerar la Constitució, no s'aplica. Jo sé molt poc de drets, no he estat mai en uns serveis jurídics, però li puc dir que la base legal d'aquesta argumentació sona, si més no, estrafolària.

Però li diré que això segurament és la distracció del tema de fons. A diferència del senyor Nadal, li avanço que a mi m'importa molt poc la polèmica corporativa –en el sentit més noble de la paraula– sobre l'accés o no al cos, i m'interessa molt més quins interessos s'han estat defensant des dels serveis jurídics centrals.

Vostè, com a conseller, ha de saber, o hauria de saber..., i, senyor Pelegrí, li reitero abans de res el que vostè ja coneix, el meu respecte per la seva persona i pel seu càrrec, però, ja que l'ocupa i ja que firma les respostes,

ja que porta aquesta matèria, que és la seva responsabilitat, ha de saber o hauria de saber que el director va ser al seu dia cessat quan, com a subdirector, defensava parts contràries a la Generalitat de Catalunya. Ja és un senyal d'alerta molt important que un subdirector de la Generalitat estigués a l'altra banda pledejant amb la Generalitat de Catalunya. I era tan d'alerta que, aleshores, l'autoritat de torn, amb molt bon criteri, el va apartar d'aquella responsabilitat. I vostè ho havia de saber.

Vostè havia de saber que hi han hagut casos on aquell director general, sent ja director, va propiciar que la Generalitat no recorregués a instàncies superiors en defensa dels interessos de la Generalitat de Catalunya, que són els de tots, no els d'una majoria. I no va passar res. O sí que va passar: que hi va haver canvis en les responsabilitats de segon nivell dels que propugnaven acudir a tribunals superiors per defensar la Generalitat.

I vostè ha de saber que hi ha hagut casos d'intents de forçar la Comissió Jurídica Assessora en benefici de parts contràries. I això ho lligo amb la resposta final que vostè em dona a les meves preguntes, quan em diu que el Govern té coneixement que el director era soci d'un despatx del qual va quedar excedent. Els mateixos que donen lliçons tan senzilles de la separació de poders li haurien de donar lliçons senzilles que un soci no queda en excedència; queda en excedència un professional, no un soci. La possessió d'unes accions de qual-sevol entitat continua mentre un no se les ven. Això és tan senzill com el sistema liberal capitalista.

Per què dic això? Perquè, si resulta que des de l'aparell més important que té la Generalitat de Catalunya hi ha al davant un responsable que, al mateix temps, pot sortir beneficiat d'una institució privada que legítimament pledeja amb la Generalitat, com n'hem de dir, d'això? Com qualificarem la situació d'una persona que està encarregada, sota la seva responsabilitat, de la màxima defensa de la Generalitat i que es beneficia de les defenses que faci la part contrària, com dic, contrari als interessos de la Generalitat? És una situació flagrantment aberrant en un sistema democràtic.

Agafi vostè la història de les ITV i de les ECA i busqui en els documents que té –molt més desenvolupats que nosaltres mateixos– sobre la Comissió Jurídica Assessora, que s'han pronunciat ja dues vegades en contra, amb informes desfavorables, de l'allargassament de les concessions més enllà del 2006; que han recordat que fins i tot estem amb normativa europea i espanyola per la liberalització dels sectors, per passar d'un règim de concessió a un règim d'autorització; que han argumentat de forma molt senzilla que no s'hi val, a dir que hi ha un rescabament econòmic per raons de seu social o d'acreditació o d'equipaments, temes que no s'aguanten per l'operació normal i quotidiana d'unes entitats que avui, a diferència del moment de la concessió, són pràcticament monopoli a Catalunya i poden bellugar de l'ordre de 100.000 milions de pessetes amb l'allargassament de la concessió. I, que se sàpiga, no hi ha hagut per part del Govern cap expedient ni cap actuació davant d'aquests fets.

Miri, si l'any 95 el que aleshores era subdirector va ser cessat per incompatibilitat en la defensa d'un tema, per què després se li encarrega tota l'estructura jurídica de la Generalitat? Fins i tot, una persona que l'any 2002,

ocupant ja el càrrec que va ocupar, va fer un recurs contra la mateixa Generalitat perquè no havia estat admès... Encara més divertit –molt menor, però ben flagrant–: recorria ell mateix contra ell mateix. Imagini's! I se'l manté en el càrrec. O sigui, el director general no és admès al cos de lletrats; fa el recurs d'una qüestió que ha de resoldre ell. I, quan argumenta que retira el recurs, ho argumenta perquè se li ha informat que aviat serà incorporat. Com en direm, d'això? Com en direm, de la pràctica d'un govern que ha permès que la defensa de la Generalitat al màxim nivell estigui en aquestes mans?

Senyor conseller, vostè ha de tenir informació molt més puntual que aquest Grup Parlamentari dels lligams d'aquest director amb interessos privats. És tan fàcil com ha fet aquest Grup Parlamentari demanar la informació als registres públics d'interessos privats. I si no ho han fet, senyor conseller, pitjor encara. Si no ho han fet, pitjor encara, perquè vol dir que, o per connivència o per negligència, encobreixen responsabilitats.

Senyor conseller, sé que vostè em pot dir, com m'ha dit molt amablement, que aquest director general ja no ho és. Jo lamento molt que fos cessat en un òrgan de govern en què vostè no era present. I ho lamento molt perquè vol dir que continua no assumint aquesta responsabilitat, d'un tema tan important com aquest, i que, per tant, això, en termes molt senzills, vol dir que se li'n va de les mans. I, si se li'n va de les mans, també té respostes polítiques. És per això que hem presentat la interpellació.

Jo li demano, primer, quina és l'opinió del màxim responsable del Govern, mentre no es demostrï el contrari, que és vostè en aquestes temàtiques, sobre els tres afers dissortats –un d'ells pot ser una distracció, eh?; jo no hi he entrat gens, però són dissortats–: el de les comarques de què hem parlat, el del robatori i el de la Llei d'acompanyament? Segona, quina és la seva opinió sobre l'ús i abús del càrrec en benefici d'interessos privats? I com és que, coneixent que predecessors seus van actuar de forma tan dràstica, contundent i exemplar, vostès el varen mantenir, i quan el varen cessar tampoc era responsabilitat de vostè?

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ribó.

Interpellació al Consell Executiu sobre el funcionament dels serveis jurídics de la Generalitat (tram. 300-01139/06)

També per substanciar en el punt 24 de l'ordre del dia la interpellació al Consell Executiu sobre el funcionament dels serveis jurídics de la Generalitat, presentada per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquestes interpellacions, com s'ha dit, vénen precedi-

des per una decisió, diguem-ne que una mica tardana, no per això oportuna, com és la..., no sé si finalment dimissió o cessament encobert del senyor Albert Raventós, però, en qualsevol cas, una decisió si més no balsàmica, perquè l'honorable conseller –al qual, per cert, jo li vaig suggerir que, en tot cas, accelerés els tràmits necessaris perquè el senyor Raventós no continués en el seu càrrec–, doncs, avui es presenta a aquest Parlament, suposo, amb una altra intenció, que és d'afrontar aquestes interpellacions sense la càrrega o sense les urgències que determinaven en aquest cas la continuïtat d'aquest ja exalt càrrec, no?

Bé, però, si oportuna era la dimissió o cessament del senyor Raventós, jo crec que continuen sent oportunes totes les interpellacions que avui estem substanciant, no?, perquè encara avui hi ha molts interrogants que m'agradaria que el senyor Pelegrí, doncs, pogués desvetllar.

El primer, sobretot a la vista de les explicacions que va donar la setmana passada en aquest Parlament, a preguntes d'aquest mateix diputat..., voldríem saber en primer lloc quina eficàcia i quina vigència tenen, avui per avui, tots els dictàmens i tota l'enginyeria i tota l'estratègia jurídica dissenyada per Raventós, pel dimissionari, evidentment, tot allò relatiu als consells comarcals, i especialment també a la problemàtica suscitada per l'accés dels advocats al cos d'advocats de la Generalitat, no?

En segon lloc, volfem saber, ja que tothom avui ha llançat preguntes i interrogants sobre la taula, per què el Govern –potser no el conseller, però en tot cas el Govern del qual és membre i del qual és solidari en totes les seves decisions– ha blindat fins ara el senyor Raventós si, com deia el mateix Raventós –i ho ha dit en alguna ocasió públicament–, ja tenia previst de plegar del seu càrrec d'aquí a pocs mesos, i, per tant, amb tot el que ha plogut no entenem –i m'agradaria, en tot cas, que pogués llançar una mica de llum sobre aquest particular– per què el Govern l'ha mantingut fins que, precisament, quatre grups d'aquesta cambra van anunciar la presentació de sengles interpellacions, no?

I també m'agradaria saber si el senyor Pelegrí, particularment ell, manté el seu, diguem-ne, desafiament –per dir-ho d'alguna forma– a aquest Parlament i les lleis aprovades per aquesta cambra.

Per què dic això? Perquè, miri, d'entrada nosaltres ens volem ratificar en el que li vam dir la setmana passada, no? A vostè no li va agradar l'expressió que vaig utilitzar de «decisió arbitrària i prepotent». Em sembla que tampoc, pel que és habitual i pel que és acostumat en aquesta cambra, no era una expressió, diguem, gruixuda, però, si de cas, la puc canviar i puc ratificar-me en el fet que el Govern, i vostè particularment al capdavant, ha incomplert sistemàticament i conscientment lleis del Parlament i, verbigràcia, l'incompliment flagrant de l'article 76 de la Llei d'acompanyament, que, com s'ha dit repetidament, permetia d'integrar directament al cos de lletrats els funcionaris amb dotze o més anys d'antiguitat en les diferents assessories jurídiques dels departaments de la Generalitat. Es pot dubtar de la bondat i de l'oportunitat d'una llei, fins i tot de la seva legalitat o de la seva constitucionalitat; però el Govern,

el que no pot fer mai, i encara menys un membre del Govern, i encara menys jeràrquicament un membre del cos de lletrats, és fer el possible perquè no es compleixi la norma.

També ens volem ratificar en el fet que el fins ara director general del Gabinet Jurídic, amb la cobertura, amb la comprensió del Govern –es pot dir com es vulgui–, va desautoritzar amb els seus actes, però també amb les seves paraules, aquest Parlament, aquesta cambra. Sí, sí. I li diré per què. Perquè, demostrant una pobríssima opinió sobre aquest Parlament, que per cert és una patologia que comparteixen molts dels càrrecs de l'Administració de la Generalitat –i això no ho dic jo: ho diu un informe del professor Jordi Matas, que va entrevistar tots els alts càrrecs de l'Administració, i la majoria aclaparadora tenien una pobríssima opinió del Parlament, fins al punt que consideraven que es podien vulnerar els mandats i acords d'aquesta cambra–, però no només amb una pobra opinió, sinó a més amb una deliberada ignorància i, a més a més, amb una gravetat absoluta, va qüestionar el funcionament ordinari de les institucions de Catalunya, i també el principi de separació de poders. És a dir, no és que el senyor Montesquieu hagués mort, com deia el senyor Alfonso Guerra, sinó que l'havien, no només mort, sinó enterrat i ben sepultat. Francament, això és el que el senyor Raventós, en més d'una ocasió, havia dit.

Perquè, vol més desautorització que a través, en aquest cas, d'unes declaracions en un mitjà de comunicació, doncs, s'hagués permès el luxe de dir que aquest Parlament emparava els «chollos»?

Vol més desautorització cap a aquest Parlament que, en un mitjà de comunicació, concretament en el diari *El País*, contraposar la Resolució del Govern signada per vostè a aquesta Llei aprovada pel Parlament, la Llei d'acompanyament, dient que la Resolució era la garantia última de la igualtat, del sentit democràtic i del fet que no hi hauria «chollos» emparats per una llei del Parlament? Això ho va dir el senyor Raventós públicament, eh?

Vol més desautorització i vol més signe claríssim de menyspreu cap a aquest Parlament que, en resposta a un recurs que vostè formalment signa, però que, de fet, qui elabora és el propi Raventós, adduir que les lleis del Parlament, en opinió del mateix Raventós, havien de ser generals, abstractes i descontextualitzades?

És a dir, tots sabem que les lleis del Parlament són com són. I crec que el Parlament fa el que ha de fer i, en tot cas, fa el que creu que ha de fer en tot moment. Hi ha lleis més generals, altres no tant, altres que s'assemblen a reglaments; hi ha lleis que tenen una més acurada o més bona tècnica legislativa, altres que no tant, i hi ha lleis bones i hi ha lleis dolentes. Però les lleis són lleis i s'han de complir.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, crec que totes les lleis tenen un denominador comú, almenys les lleis que aprova aquesta cambra, perquè la Generalitat pertany a un estat de dret, i també a una democràcia, i és que totes elles tenen la legitimitat democràtica dels únics dipositaris de la sobirania del poble, que és aquest Parlament de Catalunya. I els únics jutges de constitucionalitat de

les normes i de les lleis que emanen d'aquest Parlament, per tant, de totes les normes amb rang de llei, és el Tribunal Constitucional –és el Tribunal Constitucional.

Per tant, si vostès tenien dubtes sobre l'interès, la bondat, l'oportunitat de la norma que va aprovar aquest Parlament, primer, no haurien abonat l'esmena transaccional que es va aprovar entre diferents grups d'aquesta cambra; vostès van tenir prou temps per fer les seves consultes. I, en segon lloc, si una vegada aprovada i promulgada la Llei creien que no es podia aplicar, l'haurien hagut d'impugnar o haurien portat la seva modificació, també, a aquest Parlament. Però el que el Gabinet Jurídic no pot fer, no només el Gabinet Jurídic, sinó el Govern no pot fer, és fer un judici interpretatiu que no li correspon, perquè li correspon, en aquest cas, no ja a la justícia ordinària, sinó al mateix Tribunal Constitucional.

Però, a mi, no em preocupa tant l'opinió més o menys infundada del senyor Raventós, sinó si vostè avui, i això és el que m'interessa particularment, perquè jo ja vaig tenir oportunitat de tenir un debat amb vostè particularment l'altre dia en Comissió, es ratifica en tots els seus arguments esgrimits per justificar l'injustificable.

I va utilitzar tres arguments. El primer: «El Gabinet Jurídic ens mereix tota credibilitat i actua amb el màxim rigor jurídic», va dir. D'acord. Només faltaria. Però això no treu que sigui constitutivament, per llei, perquè així ho diu la Llei de l'any 96, sigui purament i simplement un òrgan *assessor* i no un tribunal de Justícia.

En segon lloc, ens va dir: «El principi de primàcia constitucional ha de prevaldre per damunt de tot.» Només faltaria! Però vostè i en aquest cas el Gabinet Jurídic no són qui per a anular, *de facto*, les normes que aprova aquest Parlament. I, per tant, des d'aquest punt de vista, hi insisteixo, si vostès tenien algun dubte, doncs, haurien pogut impugnar la norma o intentar-la modificar posteriorment.

De fet, a vostès els haurien d'haver entrat dubtes seriosíssims quan una interlocutòria del mateix Tribunal Superior, de la sala del contenciós, valida la norma aprovada en aquest Parlament i obliga cautelàriament el Govern a mantenir o a reservar les places que determinava la Llei del Parlament. I, a més a més, dubtes seriosíssims, perquè el mateix Govern, en dos anteriors ocasions, per tant, en dos precedents, ja havia procedit a la integració directa en el cos d'advocats de la Generalitat d'alguns lletrats al servei de la Generalitat.

I, finalment, vostè va dir: «La Llei 7/96, dels serveis jurídics, empara l'actuació del Gabinet Jurídic.» Jo tinc aquí la Llei 7/96. Vol que li digui exactament –jo crec que vostè ho coneix perfectament– quines atribucions i quines funcions té el Gabinet Jurídic? Perquè l'article 1 diu: «L'assessorament en dret del Govern de la Generalitat de Catalunya i l'Administració d'aquesta és exercit pels advocats que integren el cos creat per aquesta Llei.» Assessorament –assessorament.

Dos. L'article dos, apartat segon: «Corresponen als advocats de la Generalitat les funcions de representació, defensa i assessorament en dret del Govern.» Per tant, de defensa processal, d'assessorament jurídic, etcètera.

I finalment: «Correspon als advocats de la Generalitat l'assessorament en dret sobre diferents matèries, entre les quals hi ha els projectes i els avantprojectes de disposició de caràcter general.» Fins i tot no fa referència, no fa menció, en aquest cas, de quin és el criteri interpretatiu que ha de tenir el Govern en funció de les lleis que ja ha aprovat i que ha tirat endavant aquest Parlament.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao.

Interpellació al Consell Executiu sobre la situació del Gabinet Jurídic de la Generalitat (tram. 300-01140/06)

El vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la situació del Gabinet Jurídic de la Generalitat. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i per a la seva exposició té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, ja s'ha dit que algú podria pensar que aquesta interpellació no té sentit ni justificació un cop desaparegut de l'escena el director del Gabinet Jurídic per decisió del Govern d'aquest mateix dilluns. Potser és això el que el Govern pensava, variant de sobte la posició que havia expressat el conseller fa molt pocs dies en què ratificava la seva confiança en aquesta persona i en el seu equip; una confiança que sembla haver-se dissipat de manera fulminant en unes hores en acceptar-li ara una dimissió que ja tenia presentada, segons diuen, des de fa mesos.

Però el que nosaltres volem plantejar aquí no és solament una qüestió de persones, és també una qüestió de conceptes i de principis. El nostre Grup i sectors autoritzats de l'opinió han manifestat des de fa temps una profunda inquietud per la situació d'aquesta peça clau d'una administració, que són els seus serveis jurídics.

I això porta, ha portat el nostre Grup i altres grups de la cambra, a formular preguntes al conseller i també, hem de dir-ho, a la seva predecessora, perquè la història ve de lluny, preguntes que han obtingut respostes limitades, insatisfactòries o, per ara, inexistents.

Per què inquietud i per què alarma? No haig de ponderar un cop més aquí la importància d'aquest Gabinet i de les assessories jurídiques dels departaments. Vivim en un estat de dret i, quan estan en joc els interessos de la comunitat i quan estan en joc els drets dels individus, aquests instruments han de comptar, com a mínim, amb una competència tècnica sòlida, amb un indiscutible esperit de servei públic i finalment amb una independència total i reconeguda d'interessos privats, de partit o de grup.

Malauradament, les informacions disponibles i les dades que ens arriben han anat cobrint d'ombres, de dubtes, el prestigi, la reputació d'aquest servei i especialment de la seva direcció. I per això volem conèixer l'opinió del conseller responsable, segons l'estructura

formal del Govern, respecte de la situació d'aquests serveis.

Són molts els incidents o els episodis que podem comentar, i per la brevetat del temps disponible, els vull agrupar en tres grans capítols.

En primer lloc, el reclutament dels membres del cos d'advocats de la Generalitat. El cos havia estat concebut, potser en una decisió tardana, setze anys després de la posta en marxa del règim autonòmic, com un cos especial d'alt nivell, proveït per concurs oposició, salvant, com es produeix amb freqüència a les administracions, algunes situacions acreditades pels serveis prestats.

La Llei del 96 intentava crear un cos prestigiós comparable al que signifiquen a l'Estat espanyol els lletrats de l'Estat, els antics advocats de l'Estat, o a França els consellers adscrits al Consell d'Estat. Però aquest intent inicial ha anat perdent definició, ha anat perdent solidesa, quan s'han produït règims transitoris molt prolongats o procediments especials de reclutament incorporats a les lleis d'acompanyament de pressupostos. Una de les modificacions aprovada l'any 2001, amb els vots de la majoria Convergència - PP en aquesta legislatura, va ser la que permetia la integració directa al cos de persones que ocupaven càrrecs polítics sense haver tingut, però, experiència efectiva en tasques d'assessorament jurídic.

Aquesta disposició, el nostre Grup va intentar esmenar-la, diríem, sense èxit, perquè no comptàvem amb la majoria. Semblava feta a la mida d'alguns responsables polítics que albiraven, potser, la pèrdua de la majoria governamental i es preparaven un blindatge professional, però –però– era una disposició que desmoralitzava els membres del cos i constituïa un greuge comparatiu per als que aspiraven legítimament a ser-ne membres.

Més sorprenents han estat les vicissituds d'aquesta disposició: es dilata la convocatòria, finalment es convoca, no es publiquen els noms de les persones que concorren a aquesta convocatòria, circulen rumors sobre la presència en aquesta convocatòria de persones amb altes responsabilitats polítiques. Finalment, no sabem què passa: el Govern no resol?, ajorna la resolució?, deixa sense efecte la convocatòria? No ho acabem de saber i ens agradaria saber-ho per no trobar-nos amb sorpreses d'aquí a unes setmanes.

Hi ha hagut, també, una altra convocatòria a què s'han referit ja abans els altres diputats i diputades sobre la qual no m'estendré, una convocatòria que presenta importants deficiències i que planteja molts dubtes sobre la qualitat de l'assessorament jurídic que rep la Conselleria: o no tenia bon assessorament jurídic quan el conseller va signar aquesta resolució que convocava el recurs o no tenia bon assessorament jurídic quan va donar suport parlamentari al text legal en què es fonamentava aquesta resolució. I, per més ironia, diríem, aquesta contradicció en l'assessorament jurídic es produeix en un assumpte que afecta precisament els propis serveis jurídics de defensa i assessorament de la Generalitat.

Com no podia ser d'altra manera, i ja s'ha dit aquí, la Resolució que comentem ha generat la protesta, la im-

pugnació, dels qui consideren que vulnera els seus drets, i té la seva corresponent expressió contenciosa amb recursos pendents en els tribunals.

Ens entristeix, hem de dir-ho així, l'espectacle que dóna l'Administració de la Generalitat quan els seus propis lletrats es veuen obligats a recórrer les seves disposicions en alguna cosa que els concerneix directament.

Un segon capítol de qüestions és el que fa referència a l'organització del serveis jurídics centrals i de les assessories dels departaments. Les informacions disponibles denoten desconcert i desmoralització en el personal d'aquestes assessories. S'atribueix aquesta reacció a una deriva centralitzadora engegada des de la direcció del servei del Gabinet Jurídic. I volem saber com valora el Govern, i, en particular, el conseller, aquest procés. Volem saber si avala aquesta dinàmica centralitzadora que sembla impregnar un avantprojecte de decret que l'accelera i la intensifica, i com la justifica davant les queixes i les resistències que ha provocat; resistències que semblen haver-se expressat al nivell més alt del mateix Govern, fins i tot, segons algunes informacions, per part dels secretaris generals dels departaments que haurien manifestat la seva desconfiança o la seva clara oposició a aquesta reorganització.

Tots els sistemes són bons, poden ser defensats..., o, més ben dit, més que bons, poden ser defensats, però el que cal assegurar és que l'opció que es prengui ho sigui en benefici contrastat del rendiment i de l'eficiència final del servei que es vol prestar i no al servei de no sabem quins interessos.

I, finalment, un tercer capítol de qüestions afecta la direcció i gestió mateixa del Gabinet Jurídic central. Va sorprendre molt, ja s'ha dit aquí, en el seu moment, la sobtada designació del ara cessat o dimitit director del Gabinet, que ha seguit apareixent, com també s'ha dit públicament, durant tot aquest temps, com a soci d'un conegut bufet d'advocats, i que, en una etapa anterior, i s'ha dit també aquí, havia deixat el Gabinet per raons poc explicades o poc explicables.

Sota la seva direcció, a més a més, han sovintejat les substitucions i les interinitats en les direccions generals que en depenen. Aquests canvis i aquestes interinitats no són bona cosa, no són un bon indicatiu, no són un bon senyal; denoten, si més no, incapacitat per donar consistència, per donar continuïtat, per donar solidesa a un equip responsable de funcions tan essencials, tan sensibles com les que comentem.

Igualment preocupants, també, són altres decisions respecte d'altres càrrecs directius en l'organització dels serveis jurídics, que fins i tot han donat lloc a denúncies contra el ja dimitit o cessat responsable del Gabinet. I no puc entrar en això, perquè és una qüestió sobre la qual s'haurà de pronunciar la jurisdicció competent. O sobre la qual es podria haver actuat fent la inspecció prevista en la regulació de la funció pública.

De tot aquest conjunt d'indicis, se'n pot desprendre una conclusió: ens trobem davant d'una organització amb símptomes greus de mala gestió dels seus recursos humans, i sabem que els recursos humans són el principal actiu de l'Administració pública, en aquest cas.

El Govern ha pres ara la decisió de substituir el director. A la vista del que acabo de comentar, no em puc queixar d'aquesta decisió, però sí que ens podem queixar que s'hagi fet massa tard, quan la situació havia arribat, segurament, a un punt insostenible.

Sigui com sigui, i arribats a aquest punt, en aquest moment, diguem-ne, ens interessa saber, senyor conseller, quines mesures, a més de les referents als concursos esmentats i sobre les quals ja li han preguntat els meus companys, ens interessa saber quines mesures ha pres vostè, si ja n'ha pres alguna, a més del cessament i del nou nomenament, per tal que escampi aquest clima enrarit i tan perjudicial que sembla respirar-se al Gabinet i a les assessories jurídiques, i, en particular, ens agradaria conèixer quines instruccions ha donat a la nova directora sobre aquest particular per redreçar la situació.

Fins ara, sembla, diguem-ne, per tots els indicis, que no ho han fet bé —que no ho han fet bé—, i no els queda, també cal dir-ho, no els queda massa temps per corregir-ho, però sí que seria imprescindible, si més no, que no empitjessin la situació, que no la deixessin en condicions tals que els que hagin de substituir-los en el govern no es trobin encara amb més dificultats per redreçar una situació que per tots els indicis és una situació negativa.

Els demanem, per tant, esperit de col·laboració i un cert sentit d'estat, perquè no estem tractant de qüestions que afectin un o altre partit, que afectin els interessos d'un o altre partit, diguem-ne, estem tractant de qüestions que afecten el moll de l'os de l'Administració en un estat de dret, qüestions sobre les quals un autèntic sentit patriòtic no es deixaria endur per interessos de partit, no es deixaria endur per clientelismes o per bàndols, perquè acabarien perjudicant, o acaben perjudicant, la necessària legitimitat de la Generalitat, no de la Generalitat d'un partit o d'un altre, sinó la legitimitat de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vallès. És el torn, ara, de la resposta a les quatre interpellacions per part del conseller de Governació i Relacions Institucionals, senyor Josep Maria Pelegrí.

El conseller de Governació i Relacions Institucionals (Sr. Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Senyor president, senyores i senyors diputats, vull agrair el to diferent de la interpellació d'avui en relació amb les preguntes que se'm van formular a la Comissió la setmana passada, i espero estar a l'altura també de les respostes que he de donar en aquest Parlament, en aquesta cambra, a la qual tinc el màxim respecte.

Miri, el senyor Raventós va ser nomenat el 29 de maig de l'any 2001 —29 de maig del 2001. El compromís del seu nomenament va ser per romandre en el càrrec durant dos anys —dos anys—, exactament dos anys. Aquest va ser el compromís del senyor Raventós i aquest va ser el compromís del Govern de la Generalitat de Catalu-

nya. Per tant, el cessament del senyor Raventós del passat dia 23 obeeix al compromís del Govern i al compromís del senyor Raventós quan va ser nomenat ara fa una mica més dos anys, és veritat, fa una mica més de dos anys. Per tant, hi havia un compromís per les dues parts per fer això.

Quin va ser l'objectiu del nomenament?, perquè es va nomenar per alguna cosa. L'objectiu del nomenament va ser exclusivament, o especialment, no exclusivament, sinó especialment, per a la modernització i la millora de l'assessorament i la defensa dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat. I, evidentment, volem que hi hagi un manteniment actual de la mateixa línia de modernització i de millora d'aquest assessorament.

Vull fer un advertiment, també, que vostès el saben, el que passa és que l'han amagat, o no l'han dit, o no en són conscients, i és que tot procés de millora, tot procés de canvi, la gestió del canvi, comporta, implica, necessàriament un canvi de la situació inicial de partida de determinades estructures, de determinades inèrcies de gestió i també de persones, per la confiança, perquè les persones són de lliure designació, i, per tant, la confiança també és un element a tenir molt en compte en aquestes situacions.

Quina era la situació de partida? Doncs un sistema d'organització del Gabinet Jurídic basat en el repartiment rotatori d'assumptes en funció del nombre de litigis que s'assignava a cada advocat; no hi havia cap distinció o prioritització per raó de la matèria o de la transcendència de la qüestió litigiosa; no existia una autèntica especialització per matèries, i tampoc hi havia una gestió comuna de coneixements ni de criteris jurídics.

Quines mesures van ser aplicades a partir del nomenament del senyor Raventós? Doncs, en primer lloc, la implementació de l'especialització per matèries jurídiques com un sistema més eficaç, com el sistema més eficaç, per garantir aquesta millor defensa i, també, sobretot, millor formació dels advocats i lletrats de la Generalitat de Catalunya; segon, prioritització dels assumptes litigiosos en funció de la major o menor transcendència per l'acció de govern i de la seva administració; tercer, plantejament de les pautes de defensa sota el prisma de la prosperabilitat jurídica; quart, establiment del procediment de valoració de sentències desfavorables per tal d'analitzar la seva correcció jurídica i també la viabilitat de les eventuais impugnacions, i, cinquè, disseny i implementació de les noves eines informàtiques, de les noves tecnologies, amb un doble objectiu: primer, per obtenir una major agilitat en el desenvolupament de les tasques contencioses, i, en segon lloc, també, per poder disposar d'una font de gestió del coneixement de manera comuna al servei de tots els advocats de la Generalitat de Catalunya, del Gabinet Jurídic.

He de constatar, per tant, que la introducció d'aquestes millores s'ha traduït en la millora dels resultats obtinguts en l'àmbit contenciós, que és la voluntat del Govern, que va ser la voluntat del Govern, i que també va ser la voluntat del Parlament de Catalunya quan va aprovar la Llei de l'any 1996. Per tant, aquestes consi-

deracions avalen aquests bons resultats, avalen la bondat de les millors introduïdes.

El Parlament de Catalunya va aprovar aquesta Llei l'any 96, del 5 de juliol, la 7/96, que dota d'autonomia funcional, en garantia de la seva independència de criteri, ho repeteixo, ho diu la Llei del Parlament, en garantia de la seva independència de criteri, el Gabinet Jurídic de la Generalitat, al qual confia l'assessorament en dret del Govern, com ha dit el senyor Ridaó, l'assessorament en dret del Govern, en el seu ampli concepte, en la seva àmplia accepció. Els informes jurídics que emet el Gabinet Jurídic els fa en exercici de les seves funcions assessores, d'acord amb aquest manament de la Llei que va aprovar, ho repeteixo, el Parlament de Catalunya.

Aquesta mateixa Llei..., va optar també, el Parlament, per organitzar el Gabinet Jurídic, per estructurar-lo, en dos vessants, perdó..., no com una agència amb una personalitat jurídica pròpia, amb contingut propi, sinó com un òrgan sense personalitat jurídica pròpia però dotat d'autonomia funcional per complir les funcions d'assessorament del Govern. I, d'acord amb aquesta Llei del Parlament de Catalunya, la 7/96, la funció, les funcions, si em permeten, del director del Gabinet Jurídic són: primer, la direcció unitària –direcció unitària; en segon lloc, la coordinació jurídica, i, en tercer lloc, la unificació de criteris dels serveis jurídics.

Penso que la independència funcional, com així és, i aquesta independència funcional porta també aquest criteri jurídic davant dels òrgans de l'Administració activa, és la garantia del rigor i de la qualitat de l'assessorament jurídic que rep el Govern per part del Gabinet Jurídic de l'Administració de la Generalitat.

Amb relació a l'informe jurídic, que s'han fet referències sobre la seva validesa, al Govern insisteixo que li mereix la credibilitat, per tot això que he dit ara –per tot això que he dit ara–, per la funció pròpia que es va encomanar al Gabinet Jurídic, i, per tant, en conseqüència, hem assumit el seu contingut, és evident, hem assumit el seu contingut. Però també hi ha altres raons, no només aquestes, sinó també pel principi de primacia de la Constitució, per aquests paràmetres d'interpretació prefixats pel Tribunal Constitucional. Per tant, nosaltres no interpretem res, simplement apliquem la Constitució i apliquem la interpretació de la doctrina constitucional sobre aquestes matèries. I també, òbviament, com no podria ser d'una altra manera, per la Llei 7/1996, de 5 de juliol, de creació del Gabinet Jurídic de la Generalitat de Catalunya, que vostès van aprovar i es va votar en aquest Parlament, amb aquest respecte que he dit abans i que continuo mantenint pel Parlament de Catalunya, en el seu esperit, en el seu contingut i en la seva voluntat d'aquesta Llei.

L'informe del Gabinet Jurídic no emet un judici de legalitat, no emet un judici de constitucionalitat de la Llei, no l'emeta, no ho fa, ni ho busca. Simplement, hi insisteixo, aplica la Constitució i aplica també aquests criteris prefixats pel Tribunal Constitucional en aquesta matèria. I, en qualsevol cas, hi ha principis d'interpretació conforme a la Constitució que, d'acord també amb la doctrina constitucional, no amb la interpretació de Gabinet Jurídic, sinó amb la doctrina del Tribunal

Constitucional, són d'obligatori compliment per a tots els poders públics –per a tots els poder públics: l'executiu, el judicial i el legislatiu.

Aquest informe no el signa tampoc només el director del Gabinet Jurídic –si fos així, podria ser qüestionat, però, en qualsevol cas, no necessita, el director del Gabinet Jurídic, l'opinió de cap altre lletrat, perquè la Llei que va aprovar el Parlament de Catalunya li encomana i li permet aquesta possibilitat–, sinó que també està subscrit pel director general d'Assumptes Contenciosos i pel director general de Serveis Consultius i de Coordinació Jurídica.

Jo, davant de les afirmacions que s'han fet, i amb tot el respecte, pregunto: quin ha de ser l'òrgan que ha de merèixer més confiança al Govern que el que el mateix Parlament de Catalunya va crear per a aquesta funció? Quin ha de ser aquest òrgan? Per quina raó –i també amb tot el respecte, i amb el màxim respecte i amb la màxima cordialitat–, per quina raó vostès han de tenir millor criteri jurídic que el que té el Gabinet Jurídic? Jo no els discuteixo que vostès tinguin un criteri jurídic, no els ho discuteixo, i valoro positivament les crítiques constructives que entenc que s'han fet, però no dic el meu criteri jurídic, sinó el criteri del Gabinet Jurídic. Per què dubten d'aquest contingut del criteri del Gabinet Jurídic? El Govern, hi insisteixo, utilitza l'eina que li ha donat el Parlament per exercir la funció jurídica, la funció de l'assessorament jurídic.

Ho vaig preguntar l'altre dia i avui també ho vull tornar a preguntar, no? Nosaltres, crec que els interessos que defensem són el de la Constitució, el de les lleis, el de l'harmonia, el d'intentar compaginar, doncs, les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya amb l'aplicabilitat de la Llei, però ho deixo en l'aire: pot ser que algú defensi algun interès particular o algun interès no declarat en aquesta cambra.

Per tant, també dic: vostès estan negant validesa jurídica a un informe del Gabinet Jurídic? No els mereix cap respecte aquest informe del cos més prestigiats de l'advocacia de la Generalitat, aquest cos, que, hi insisteixo, vostès van aprovar i van configurar l'any 1996? Vostès tenen, i els ho reconec i els ho respecto, tota la legitimitat per controlar el Govern, i també, des del punt de vista polític i partidista, volen o poden perseguir desgastar el Govern, i ho entenc, però, en qualsevol cas, vostès, si volen governar, s'han de fiar també de les persones, dels funcionaris, de l'alta qualificació del personal al servei de l'Administració de la Generalitat de Catalunya en tots els seus àmbits. Jo en faig una defensa, de totes les persones que treballen per a la Generalitat de Catalunya, jo en faig una defensa, perquè me'n fio de la feina que fan, perquè és la meva obligació, per complir la Llei del Parlament, però també perquè crec que el seu raonament jurídic en la seva funció assessora així m'ho fa fer.

Ho vull repetir: la Constitució a tots els ciutadans els atribueix el dret fonamental d'accedir en condicions d'igualtat a aquestes funcions públiques –la Constitució, l'article 23.2–, i, també, perquè l'article de la Constitució espanyola ho diu, l'accés a la funció pública s'ha de garantir a través dels principis de mèrit i capacitat, i la normativa bàsica de funció pública i aquesta juris-

prudència reiterada del Tribunal Constitucional determinen, hi insisteixo, que les convocatòries de selecció de personal han de ser, per regla general, obertes o lliures, i no ho dic jo, no ho interpreta el Govern, no ho interpreta el Gabinet Jurídic, ho diu la reiterada jurisprudència constitucional. I, en canvi, no existeix cap dret fonamental dels funcionaris perquè puguin accedir a un altre cos funcional, i tampoc es pot considerar l'antiguitat com un mèrit i una capacitat demostrada per a aquesta accessibilitat.

Torno a insistir que el Tribunal Constitucional, no el Govern, no Gabinet Jurídic, el Tribunal Constitucional, la seva reiterada doctrina, excepcionalment admet aquesta possibilitat d'establir condicions restringides d'integració en els cossos funcionaris de nova creació, com va ser així en la Llei del 96, però també ha considerat, no el Govern, no el Gabinet Jurídic, la inconstitucionalitat en els casos en què després de fixar-se unes condicions restringides d'accés, com, hi insisteixo, van ser en aquesta Llei, s'estableixen posteriors ampliacions dels supòsits, ja que llavors es limiten desmesuradament principis constitucionals que jo no vull vulnerar, que el Govern no vol vulnerar i que el Gabinet Jurídic assessora que no s'han de vulnerar, com són els d'igualtat, els de mèrit i els de capacitat en l'accés a la funció pública.

També aquesta jurisprudència constitucional va manifestar, amb relació a les proves restringides per a l'accés a la funció pública, que, d'entrada, no es podien excloure en determinats casos excepcionals, com passaria en els processos únics i no repetibles de creació d'una nova forma d'organització de les administracions públiques. També –insisteixo en més doctrina constitucional– va precisar que les proves restringides, i llegeixo en castellà, «en modo alguno ha de resultar generalizable o extensible a otros supuestos». Insisteixo que en aquesta Llei, en aquest cos, ja es va fer aquesta excepcionalitat, atès, hi insisteix el Tribunal Constitucional, aquest caràcter excepcional d'aquest sistema d'accés.

El Tribunal Constitucional, hi insisteixo, ha dit clarament que de totes les interpretacions –el Tribunal Constitucional, no el Gabinet Jurídic, no el Govern–, de totes les interpretacions possibles que admeti una llei s'ha d'aplicar la que més s'acomodi a la Constitució i, si és el cas, rebutjar la interpretació literal contrària a la Constitució i fer una interpretació conforme al text constitucional. I això ho diu el Tribunal Constitucional, hi insisteixo, no em cansaré de repetir-ho, no ho diu el Govern, no ho diu el Gabinet Jurídic.

El Tribunal Constitucional va declarar inconstitucional l'originari article, com a exemple, 22.2 de la Llei estatal bàsica 30/94, d'accés a la funció pública. Precisament, perquè permetia la possibilitat que el Govern acordés –el Govern– acordés la integració de funcionaris en altres escales del mateix grup, sense exigir-los la superació d'un procés selectiu.

Actualment, després d'aquesta sentència constitucional, l'article 22.2 d'aquesta Llei 30/84, perdó, no preveu cap procés d'integració directa, sinó un procés de promoció interna amb proves selectives.

Amb relació a la convocatòria de les places, vull deixar ben clar que la voluntat del Govern de la Generalitat de

Catalunya no ha estat, no ha estat –i ho repeteixo tres vegades–, no ha estat, com alguns volen fer pensar, com alguns diuen o com alguns volen fer creure a l'opinió pública, ni per activa ni per passiva, l'incompliment d'una llei emanada del Parlament de Catalunya. I reitero aquesta voluntat i aquesta disposició del Govern de la Generalitat. Tot al contrari: el seu objectiu ha estat sempre comptar amb l'assessorament jurídic necessari, funció encomanada per aquest Parlament al Gabinet Jurídic per a l'elecció de la via més adequada per aplicar les disposicions contingudes, en aquest cas, en la Llei 31/2002, amb el màxim respecte a la voluntat legislativa d'aquest Parlament de Catalunya, i també, evidentment dels seus diputats i de les seves diputades.

Per tant, entenem que el Govern està aplicant aquesta Llei del Parlament. El Govern està aplicant aquesta Llei del Parlament. Per què? Perquè, entre altres coses, aquesta Llei del Parlament, la Llei de mesures del 31/2002, no desplaça, no deroga, no modifica la normativa general sobre l'accés a la funció pública, no ho fa.

Vull centrar-me en un aspecte molt concret al qual ningú ha fet referència i crec que és important, i l'altre dia tampoc vaig poder fer-ho en la Comissió, però que és important: és l'origen de l'article 76 d'aquesta Llei 31/2002. L'origen van ser unes esmenes d'addició, presentades pels grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya Verds i per Esquerra Republicana de Catalunya, que regulaven, que volien regular, la integració directa de determinats funcionaris en el cos de l'advocacia de la Generalitat de Catalunya.

Aquesta esmena d'addició es va negociar amb aquests grups parlamentaris la seva modificació. Precisament per dos motius: per innovar el seu contingut normatiu i per eliminar l'automaticisme. Dos característiques que no s'han anomenat fins ara: per innovar el seu contingut normatiu i per eliminar el seu automaticisme. I per això, el redactat final d'aquesta esmena suprimeix tota referència a l'apartat 4 de la disposició transitòria segona, de la Llei 7/1996, deixant al Govern, al nostre criteri, al criteri assessorat del Gabinet Jurídic, l'elecció del corresponent procediment per fer efectiu el cobriment d'aquestes places.

El Govern no comparteix, d'acord també amb el criteri del Gabinet Jurídic, que l'article 76 d'aquesta Llei 31/2002 només tingui, o només pugui admetre una interpretació. Una interpretació literal implicaria, segons, no el criteri del Govern, no el criteri del Gabinet Jurídic, sinó el criteri i la reiterada doctrina constitucional, postergar aquests principis constitucionals d'igualtat, de mèrit i de capacitat en l'accés dels ciutadans i ciutadanes a la funció pública, en tant que suposaria la integració directa en un cos funcional de personal funcionari que havien estat els destinataris d'anteriors procediments d'aprovació interna, havien estat, aquestes persones, destinataris d'anteriors procediments d'aprovació interna, amb proves selectives a les quals, o bé no s'hi havien presentat, o bé no l'havien superat. Per tant, aquests principis constitucionals de mèrit, de capacitat i d'igualtat es trencarien amb aquesta interpretació, d'acord amb el Tribunal Constitucional, no d'acord amb un criteri del Govern ni d'acord amb un criteri del Gabinet Jurídic.

Tot això també després d'haver transcorregut gairebé set anys de la creació d'aquest cos de l'advocacia de la Generalitat que, a partir de l'any 2002, la Llei ja hauria tancat totes les vies d'accés al cos, diferent a l'oposició lliure, amb una generosa oferta de places per a la promoció interna de funcionaris.

De fet, els 101 funcionaris que integren aquest cos, 97 són per promoció interna –97–, i 4 per al torn de promoció lliure.

El Govern va tenir molt present l'origen d'aquesta norma, amb aquesta discussió a la qual els he fet referència, que van ser aquestes esmenes d'addició, presentades, insisteixo, per Iniciativa per Catalunya Verds i per Esquerra Republicana, el text de les quals contenien aquesta esmena, una diferència fonamental respecte de la que finalment es va aprovar. Les esmenes d'Esquerra i d'Iniciativa tenien aquesta integració directa. I es va eliminar tota referència al procediment regulat en l'article 4 de la disposició transitòria segona de la Llei 7/96 que regulava la integració directa. Això va ser així, i vostès, més que jo ho saben, perquè vostès van ser partícips de la negociació de les esmenes.

L'esmena d'iniciativa i d'Esquerra Republicana contenia aquesta disposició d'integració directa, i en la negociació es va eliminar aquesta referència, i es va afegir que correspondria al Govern endegar el procés corresponent. Això és el que va passar, i vostès ho saben més que jo perquè vostès hi eren. Jo no hi era en aquesta negociació, però vostès sí.

La qüestió és essencial, entenc, per part del Govern; per tant, l'apartat 4 de la disposició transitòria segona estableix, ho vull recordar, que els casos d'integració directa, el procediment que havia d'obrir el Govern s'havia de limitar a comprovar que els aspirants a la integració reunien els requisits exigits, i res més. I aquesta referència es va eliminar en l'esmena aprovada al final pel Parlament de Catalunya.

En la redacció d'aquest article 76, finalment, es va suprimir aquest incís final de l'apartat 2, en l'esmena d'Iniciativa per Catalunya era el segon de l'apartat 2, que remetia a aquest apartat 4 de la disposició transitòria segona de la Llei 7/96. Es preveia, en canvi, hi insisteixo, que el Govern hauria d'obrir el procediment corresponent. Per tant, s'elimina una referència expressa a la manera com s'hauria de fer la integració directa, i s'habilita que el Govern ha d'obrir el procediment corresponent.

Tenint en compte que el text finalment aprovat va ser fruit d'aquesta transacció, queda clar que, tot i que potser l'esmena inicialment presentada preveia un sistema d'integració directa, sense haver de superar cap prova, no pot existir cap dubte que un cop eliminada aquesta referència en l'apartat 4 de la disposició transitòria segona, corresponia al Govern establir el procediment per accedir al cos de l'advocacia i, en ús d'aquesta habilitació, l'acord de Govern de 24 de desembre del 2002, va habilitar, no va fer res en compliment de la Llei, sinó que va habilitar el conseller de Governació per convocar el procediment de la prova selectiva, cosa que no es va fer l'any 2002, sinó que es va fer, com vostès saben, l'any 2003.

Malgrat una lectura aïllada d'aquest apartat 1.a de l'article 76, es podria despendre que ens trobem davant un nou procés d'integració directa, interpretació que el Govern, insisteixo, no comparteix, per aquesta jurisprudència reiterada del Tribunal Constitucional, no perquè el Govern vulgui o no perquè ho assessori així el Gabinet Jurídic, la interpretació conjunta amb l'apartat 1.b permet constatar que la integració queda supeditada a l'obertura d'un procediment el contingut del qual ha de ser determinat en ús de les seves potestats discrecionals per part del Govern de la Generalitat.

No és defensable que el procediment que ha d'establir el Govern de la Generalitat s'hagi de limitar exclusivament a constatar aquesta concurrència d'uns requisits d'antiguitat i acordar automàticament la integració, perquè la redacció de l'apartat 1.b en la seva redacció original continguda en les esmenes presentades –hi insisteixo– va ser modificada durant la tramitació parlamentària suprimint el seu incís final, per evitar, precisament, que es pogués arribar a aquesta conclusió.

Però, a més, ho impedeixen, com a mínim, aquestes tres següents consideracions. Primer: el caràcter indisponible dels principis constitucionals d'igualtat, de mèrit i de capacitat per a l'accés a la funció pública, que ja m'hi he referit abans; el caràcter excepcional i, per tant, necessàriament restrictiu dels supòsits en què es pot admetre la integració directa, com ja ho he dit abans, i d'acord també amb la interpretació del Tribunal Constitucional, no del Govern, no del Gabinet Jurídic. I, tercer, la tramitació parlamentària de la disposició i el text finalment aprovat.

Per tant, també crec que aquestes tres consideracions avalen aquesta decisió presa pel Govern.

El Govern, per tant, va escollir el sistema i el procediment que permetia conjugar el mandat de la Llei amb el dret fonamental dels ciutadans a accedir a les funcions públiques en aquestes condicions d'igualtat, mèrit i capacitat.

Per tant, i en conseqüència, el procediment selectiu establert per cobrir aquestes trenta places del cos de l'advocacia és l'exponent de la primacia de la Constitució i de la submissió plena de l'Administració al conjunt de l'ordenament jurídic –la submissió plena de l'Administració pública, del Govern de la Generalitat a l'ordenament jurídic.

Amb relació a una referència que s'ha fet a la nul·litat de la resolució per la qual es convoca el procés selectiu, insisteixo que l'aprovació de la Llei es va fer en aquest Parlament el dia 19 de desembre. Cap norma posterior va modificar el seu contingut, i cap... –ho podia haver fer, ho podia haver fer–, i, en qualsevol cas, res impedeix que el Govern, coneixent el contingut de la Llei, comenci a treballar. No va aplicar la norma abans de la seva entrada en vigor. La seva entrada en vigor es produeix l'1 de gener del 2003, i el Govern comença a treballar, però no aplica la norma fins després del 2003..., perdó, fins després de l'1 de gener del 2003, que és quan hi ha la convocatòria. Per tant, no crec que hi hagi cap il·legalitat ni cap incoherència amb el fet que el Govern, coneixent quin és el contingut de la Llei aprovada pel Parlament de Catalunya, comenci a treballar, comenci a donar passes per a la seva aplica-

ció després de l'1 de gener del 2003, que és quan entra en vigor aquesta Llei aprovada, insisteixo, el 19 de desembre. Per tant, aquest acord del 24 suposa començar a treballar, i res impedeix que ho faci el Govern.

Caldrà, en conseqüència, sobre tot aquest procés, estudiar les propostes, en tot cas, que es puguin fer, amb posterioritat, però en qualsevol cas, el procés que s'ha fet, nosaltres el donem per bo i hi donem suport.

Amb relació al recurs presentat, al qual també s'ha fet alguna referència, jo crec –estic convençut i estic segur– que els recurrents han demanat en la seva demanda que hi hagi una suspensió del procediment. Així és, així és, s'ha demanat la suspensió del procediment. Si és tan greu el que hem fet el Govern, si és tan flagrant el que ha fet el Govern, si és tan abusiva la interpretació que ha fet el Govern, si ha estat tan deslleial l'actuació del Govern amb relació al compliment d'una llei del Parlament de Catalunya, entenc que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya hauria d'haver suspès el procediment, i això no ho ha fet –això no ho ha fet. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha fet, com fa habitualment, no de manera excepcional, sinó com fa habitualment, una suspensió cautelar, una reserva habitual de places per no vulnerar el dret que poguessin tenir, en el seu cas, si el recurrents guanyessin el recurs. Però, en qualsevol cas, vull deixar clar que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, màxim òrgan jurisdiccional que ha de dirimir aquestes qüestions, no ha suspès el procediment. I, per tant, si fos tan greu aquest incompliment de la Llei per part del Govern, entenc que la capacitat i el respecte i la professionalitat del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya hauria portat a terme una declaració de la suspensió del procediment, que no ha fet.

I, per tant i en conseqüència, vull reiterar, que no hi ha cap sentència contra el Govern de la Generalitat ni contra cap de les seves actuacions. No hi ha cap sentència contra el Govern de la Generalitat. El que hi ha és interlocutori, com ha dit el senyor Ridao, que..., per cautela, que és un mecanisme habitual per preservar els drets dels recurrents i el que fa és fer aquesta reserva de places, hi insisteixo, per no vulnerar aquest dret, que el tenen, que el Govern no els nega de poder recórrer i de poder guanyar el plet en el seu dia i en el seu cas ja es veurà. Per tant, però vull insistir-hi: no hi ha una sentència contra el Govern, no hi ha una suspensió del procediment que vostès imputen al Govern.

En relació amb algunes manifestacions que s'han fet amb relació a la incompatibilitat del senyor Raventós, vostès ho saben i vostès ho coneixen: el senyor Raventós, a l'inici del seu nomenament, de la seva incorporació al Gabinet Jurídic com a director, va sol·licitar dues compatibilitats. Una, per exercir funcions en un segon lloc en el sector públic, com a membre de la Comissió Jurídica Assessora, i dos, per fer una gestió del seu patrimoni personal. Tots ells, supòsits i casos establerts i contemplats en la normativa sobre la Llei d'incompatibilitats.

Aquests extrems van ser contestats, com vostès saben i vostès coneixen, en resposta a preguntes a respondre per escrit en les dates 9 d'octubre i 7 de març de l'any 2002. Actualment, no consta cap situació d'incompa-

tibilitat del senyor Raventós. Actualment, no consta cap situació d'incompatibilitat del senyor Raventós, i si existís, i si algú la posa de manifest o la posa en coneixement del Govern, òbviament, s'estudiarà i, evidentment, s'actuarà en conseqüència.

Per tant, i en conseqüència i en conclusió, no estem parlant de cap illegalitat. Estem parlant de situacions personals, però, en qualsevol cas, de cap illegalitat. Si hi hagués hagut alguna illegalitat, el Govern hauria actuat en conseqüència. Però no hi ha, insisteixo, no hi ha cap illegalitat. Pot ser un joc d'excuses que poden atacar la credibilitat del com del quan, però no hi ha, insisteixo, cap illegalitat. I, per tant, si no és així, demano, doncs, que la seva crítica sigui constructiva, legítima del control del Govern, però, en qualsevol cas, no desqualificadora.

I amb relació finalment a alguna referència que s'ha fet amb relació al robatori al Gabinet Jurídic. Vostès saben que això està *sub judice*, que està en procés judicial obert per les investigacions que es van fer sobre aquesta matèria, no hi ha resultats definitius de les investigacions; hi ha l'informe de l'àrea tècnica de seguretat ciutadana, dels Mossos d'Esquadra, que es va fer, que, en qualsevol cas, no ens aporten massa més llum, i, insisteixo, també, no s'han identificat, com també, ja s'ha dit, les persones, l'autor o els autors d'aquests fets esmentats, si bé em consta que continuen les investigacions per intentar esbrinar la seva identitat. Amb això espero haver contestat, també totes les interpellacions, totes les preguntes. Més ben dit, aquestes interpellacions que m'han precedit, amb aquesta voluntat, doncs, de donar transparència a l'actuació del Govern, una transparència que obeeix bàsicament a aquesta voluntat de complir la Llei, amb aquesta voluntat de respecte exquisit al Parlament de Catalunya, d'aquest respecte exquisit a la potestat legislativa, al poder legislatiu del Parlament de Catalunya, de tots els seus diputats i de totes les seves diputades, i espero que aquest sigui un episodi més que es contempli en la història, evidentment, que hi ha de ser, però, en qualsevol cas, vostès, també, ajudin que el Gabinet Jurídic i el Govern de la Generalitat i Catalunya puguin tirar endavant, també des del punt de vista jurídic i des del punt de vista d'aquest assessorament, que, hi insisteixo, la Llei del Parlament de Catalunya diu com ha de ser, va establir com havia de ser. I el que fa el Govern no és interpretar ni fer de Tribunal Constitucional, sinó simplement aplicar la Constitució espanyola, la doctrina, la jurisprudència reiterada del Tribunal Constitucional i les lleis que aprova aquest Parlament de Catalunya amb tot i el màxim respecte possible.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

A vostè, senyor conseller. Té ara la paraula, en segon torn, la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, senyor Ribó, vull recordar que l'esmena que va motivar la in-

clusió en la Llei d'acompanyament va ser una esmena presentada per Iniciativa, i jo no he fet planejar damunt de la cambra que vostè tingués cap mena d'interès corporatiu. Li ben asseguro que a aquesta diputada la mou, en presentar aquesta interpellació, fer que el Govern compleixi... (*Veus de fons.*) Sí, al principi de la seva intervenció ho ha dit: fer que el Govern compleixi amb les lleis d'aquest Parlament.

Fet això, senyor conseller, vostè ens ha llegit sentències del Tribunal Constitucional, ens ha llegit lleis, ha estat molt interessant, des del punt de vista intel·lectual, ha representat millorar la meua formació jurídica i jo de veritat que li ho agraeixo. Ha estat una estona ben distreta i ben entretinguda. Però, clar, no ens ha contestat res del que li hem plantejat, almenys del que li ha plantejat el meu Grup, i que, a més a més, li ha plantejat de forma ben clara.

Vostè, senyor conseller, diu que no interpreta la Constitució, perquè vostè diu: «No, no, jo no interpreto la Constitució» –diu–, «perquè jo el que interpreto és la Constitució i les sentències del Tribunal Constitucional.» Bé, vostè està interpretant la Constitució, vostè està fent una determinada interpretació, perquè aquesta interpretació l'hauria d'haver fet abans, perquè és que ja han aplicat abans aquest procediment. I vostè diu: «A veure, vostès poden tenir la mateixa formació jurídica que els membres del Gabinet Jurídic, però també facin confiança al Gabinet Jurídic Central, perquè, si no, jo en qui he de confiar?» Molt senzill, honorable conseller, és que hi ha un òrgan que interpreta quines lleis són constitucionals o no, i és un òrgan creat per aquest Parlament i és de desenvolupament estatutari, que és, senzillament, el Consell Consultiu, honorable conseller. Si vostè té un dubte de constitucionalitat, una llei s'agafa i s'envia al Consell Consultiu i no s'interpreta per part del Govern.

En qualsevol cas, hi ha una altra cosa que vostè ha dit, honorable conseller, que, si m'ho permet, li llegiré literalment les seves paraules. Vostè diu: «Una cosa és que com hom tingui coneixement de la Llei i aleshores, doncs, vagi avançant feina, vagi treballant i vagi preparant les coses, no?» Literalment el que vostè em contesta, honorable conseller: «La previsió normativa que ja no és secreta és perfectament identificable i encara que sigui únicament exigible a partir de la seva entrada en vigor», és a dir, ens posem la vena abans de la ferida, perquè ja sabem el que anem a fer, «res impedeix que el Govern, per tal de donar puntual compliment al mandat de celeritat que li imposava aquesta norma, adopti els acords», o sigui, no que treballi, que prepari: que adopti l'acord. I un acord adoptat quan una llei no ha entrat en vigor, senyor conseller, és senzillament un acord nul, perquè aquesta és una resposta signada per vostè, «adopti l'acord que cregui necessari», com és el cas de la decisió del procediment d'ingrés. Per tant, no ballem dades d'entrades en vigor, senyor conseller, perquè això és una resposta enviada a aquesta diputada al Parlament.

I en qualsevol cas, jo no puc deixar de referir-me al que ha estat la trajectòria de l'exdirector del Gabinet Jurídic, que si més no és curiosa, no?, si més no, és una trajectòria molt moguda, d'anada i tornada a la Gene-

ralitat. S'ha dit abans, però, bé, un repàs ràpid, no? Havia estat subdirector d'assumptes contenciosos de quan encara era al Gabinet Jurídic Central, a finals de l'any 80, fins a mitjan de l'any 90; després de tot un seguit de vicissituds, que ja s'han comentat, va passar al sector privat, estant en situació d'excedència a l'Administració de la Generalitat. Però, curiosament, després d'aquest parèntesi al sector privat, reingressa a l'Administració de la Generalitat amb el càrrec de director del Gabinet Jurídic, amb rang de secretari general, i justament es posa al capdavant del cos de lletrats de la Generalitat, i per tant, reorganitza –vostè ho ha explicat molt bé– amb aquesta vocació, doncs, de reorganització i de cercar l'excel·lència dels serveis jurídics de l'Administració catalana.

Jo li faria unes preguntes. Es va controlar l'aplicació de l'article 11, lletra c, de la Llei d'incompatibilitats que impedeix durant dos anys portar assumptes o processos contra l'Administració a la qual va prestar serveis? Es va controlar, honorable conseller? Quan retorna a l'Administració per fer-se càrrec del Gabinet Jurídic, va refusar qualsevol participació en assumptes que podia haver portat mentre estava en el sector privat...?

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

...i que després portava quan estava en el sector públic?

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

Li plantejo aquestes preguntes –acabo molt ràpidament, senyor president–, però, en qualsevol cas, no és això l'únic que li volia preguntar, sinó: el senyor Raventós és membre de la Comissió Jurídica Assessora, jo li pregunto, honorable conseller, de la mateixa manera que *el director de lo contencioso* és membre del Consejo de Estado, en funció del seu càrrec, jo suposo que el nomenament del senyor Raventós a la Comissió Jurídica Assessora es deuria fer, justament, per ser director del Gabinet Jurídic Central. Té previst que deixi la Comissió Jurídica Assessora, honorable conseller?

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor conseller, jo havia tingut l'amabilitat de parlar d'acumulació d'interpellacions, i ara ho lamento, jo demanaria l'empara del president, perquè el que jo li he plantejat, no hi ha entrat en absolut.

Però abans, permeti'm que li faci tres preguntes sobre això que ens ha defensat tan abrindadament. Firma

aquest Informe el responsable d'afers constitucionals de la Generalitat? Sí o no? El responsable d'afers constitucionals de la Generalitat signa aquest Informe de tanta constitucionalitat? Sí o no? Si ho pot contestar, perquè seria ben curiós, com ens consta, que no el signés per desacord amb el que es deia.

Jo li pregunto, ens pot dir per què es van convocar concursos, en els quals va participar també el senyor Raventós, coneixent aquesta sentència del Constitucional, que vostè argumenta avui en contra d'una llei del Parlament de Catalunya? Segona pregunta.

Es van convocar o no concursos anteriors que ja es conegués aquesta sentència constitucional que ara invalida, segons vostès, la Llei del Parlament de Catalunya?

A part, ja li vaig dir, quan ens va donar una explicació idèntica a la que ha donat avui, que imaginem un govern que cada llei que aprova aquest Parlament s'eri-geix en intèrpret de com aplicar la llei.

Però, anem a la matèria que no m'ha contestat en absolut. Senyor conseller, hi ha un conflicte claríssim d'interessos que tu, no només a les preguntes que ha fet la senyora Nadal, sinó que tu a què la seva antecessora, una de les seves antecessores en el càrrec, aparta el senyor Raventós per conflicte d'interessos privats, que entren en clar conflicte amb la Llei de règim jurídic de transmissions públiques i fins i tot amb actuacions de tràfic d'influències. I no tinc temps amb els meus cinc minuts de llegir-los els articles corresponents. Però, contesti'm, per exemple, coincideixen o no en el temps la defensa per part d'un gabinet jurídic privat, del qual és soci el senyor Cuatrecasas, d'interessos importants que abans ha desxifrat fins i tot en quantitat, en contra de la Generalitat, i el senyor Raventós soci d'aquest despatx, essent membre important i després director dels serveis jurídics? Coincideixen o no?

Contesti'm si és veritat o no que el senyor Raventós, que vostè ha dit que se li va donar la incompatibilitat, com és possible que se'l torni a nomenar quan ha estat apartat i quan l'any 92, l'any 96, el 97, 98, 99, el 2001 i el 2002 acudeix a les ampliacions de capital d'aquesta societat privada. Està en excedència, sí, com a professional, però acudeix a les ampliacions de capital d'aquesta societat privada que està..., i constantment litigant legítimament amb la Generalitat sobre temes que ha d'informar i ha d'assessorar a la Generalitat el propi soci d'aquella entitat. Com en diem d'això? Vostè no m'ho ha contestat.

Coneix vostè, com coneix aquest diputat, els casos de contenciosos que ha plantejat el senyor Raventós en nom de les seves societats mercantils contra resolucions de la mateixa Generalitat? Li sembla correcte que com a soci, ja no d'aquest gabinet, d'altres entitats de les quals és absolutament majoritari, litigui mentre és director contra la mateixa Generalitat? Li sembla correcte que presenti un recurs contra la seva no-admissió al cos de lletrats, quan és ell el que ha d'informar sobre aquest recurs? Jo li he preguntat això, i no em correspon. O sigui, la meua pregunta és: per què em nomenem i em mantenem al front dels serveis jurídics una persona que porta al darrere tot aquest conflicte d'interessos? Sap com ho ha despatxat vostè, al final? Es va demanar la compatibilitat. Doncs, m'agradaria que em contestés

qui va informar sobre la compatibilitat. I que em contestés primer, qui va signar aquest famós informe, i si el va firmar el responsable constitucional.

Senyor conseller, ens trobem en un cas claríssim, que està viu, perquè el senyor Raventós, com s'acaba de dir, no ha estat cessat de la Comissió Jurídica Assessora, que està justament ara analitzant conflictes importants, que jo li he citat amb noms i cognoms de societats, que vostè ni ha esmentat. Continua essent membre d'aquesta Comissió Jurídica Assessora, que rep com a informes de la contrapart dictàmens fets per aquella societat privada de la qual és soci? Passa això ara, sí o no, senyor conseller? I si passa, quina opinió li mereix com a governant? No m'ha entès? Li ho repeteixo. En aquests moments la Comissió jurídica assessora està o no analitzant, havent rebutjat ja dos informes, materials que demanen contra normativa europea, contra normativa espanyola, en favor de la liberalització aquestes dues normatives, un privilegi d'extensió i de concessió, amb un negoci importantíssim de sectors poderosos de Catalunya, que estan defensats pel gabinet del qual ell n'és soci? Creu vostè que hi ha un respecte, respecte a..., són els seus informes? Coneix un sol cas que el senyor Raventós hagi demanat abstenció i s'hagi apartat d'aquest reguitzell de moments en què han arribat a les seves mans interessos privats en què ell, si guanyen, se'n beneficia?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

Com ho qualifica com a governant? Jo no li ho puc demanar de més maneres, li he demanat per activa, passiva i perifràstica. Primer, li he demanat si ho coneix, si joestic mentint o és cert el que estic dient i com ho qualifica, i per què s'ha mantingut durant dos anys.

I a més, li torno a fer la pregunta, la més precisa, ja que vostè s'ha volgut fer tan fort en l'argument «firma el director d'afers constitucionals de la Generalitat», que vostè ha presumit que ha firmat el senyor Raventós i molts altres responsables, tota una argumentació constitucional. El màxim responsable dels afers constitucionals firma aquest Informe? No, no, jo li demano si el firma o no el firma. No li demano l'Informe. L'Informe, senyor conseller, ens el va explicar, el va explicar el senyor Raventós. Vostè ha explicat una..., ha donat idènticament, quasi paraula per paraula, les mateixes preguntes.

Hi ha una darrera pregunta que vostè no l'entoma, i que aquesta sí que, com a demòcrata, em sap greu que no l'entomi. Per què cessa el senyor Raventós en un consell executiu on vostè no hi és present?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Il·lustre diputat senyor Joan Ridao, en nom d'Esquerra Republicana...

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, la seva intervenció d'avui és tributària de tot aquest muntatge

que han hagut de fer per justificar l'injustificable. Perquè, si fins ara, l'argument central que vostè ha exhibit, durant setmanes i setmanes, era que el Govern i el Gabinet Jurídic podien deixar sense efecte un article d'una llei aprovada per aquest Parlament, perquè vulnerava principis constitucionals, igualtat de mèrit, de capacitat, avui fins i tot hi afegeix un altre argument, una novetat autèntica com és el fet que fent una lectura de banda ampla d'aquell article de la Llei que es va aprovar per aquest Parlament, amb una esmena transaccional d'Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Republicana, diu que «en cap cas no emparava en origen l'accés directe de cap lletrat al cos d'advocats de la Generalitat». Bé, jo crec que això incorpora una autèntica novetat que fins ara no coneixia.

Anem a pams, en primer lloc vostè ens diu: «El senyor Raventós va ser nomenat el maig del 2001 amb un compromís que durés en el seu càrrec dos anys.» No ho dubtem. El que qüestionem és la idoneïtat del seu nomenament, ja li vaig dir l'altre dia. Un personatge, amb el degut respecte, amb una llarga trajectòria d'advocat amb relacions amb la Generalitat, no precisament des de dintre la Generalitat, sinó litigant i en diferents contenciosos contra la Generalitat, que l'any 95 per presumptes despeses demostrades i incompatibilitats va haver de cessar com a adjunt al subdirector del contenciós, que tornés al maig del 2001, francament, no ho entenem. Com no entenem que a la Guia judicial de l'any 2002 encara figurés, en aquest cas, com a advocat exercent, com a soci excedent del bufet Cuatrecasas, però això, si no és illegal i si no és incompatible, com a mínim, no és estètic. I que fins i tot fos, en aquest cas, membre de la Comissió Jurídica Assessora ja abans, no només ara, que és un fet que qüestionem, sinó que fos membre del Gabinet Jurídic i de la Comissió Jurídica Assessora, perquè entenem no es pot ser, en aquest cas, part de qui defensa els interessos directament de la Generalitat en un altre organisme que ha de dictaminar de forma imparcial. Per tant, fins i tot, qüestionàvem la compatibilitat de tots dos càrrecs, com, d'altra banda, no tenim la certesa que el senyor Raventós hagués exercit amb plenitud i amb plena dedicació el seu càrrec, perquè, de fet, tenim constància, i no hi puc entrar, que feia compatible l'exercici lliure i privat de la professió amb el seu càrrec de director general.

En segon lloc, l'objectiu del nomenament va ser la modernització i millora dels serveis jurídics. D'acord, l'especialització, l'aplicació de noves tecnologies, l'excel·lència, en aquest cas, del cos de lletrats. Hi podem estar d'acord i compartir aquest objectiu. El que no entenem és per què el senyor Raventós, amb tots els seus antecedents, estava ungit, i només ell ungit, per portar, en aquest cas, al cos de lletrats de la Generalitat aquesta excel·lència que vostè reclama. Segurament, seríem capaços tots plegats, i vostè mateix, de portar algun altre nom i cognom que hauria fet possible aquest objectiu.

En tercer lloc, ens parla de la credibilitat dels famosos informes fets pel senyor Raventós i elevats al Govern. Diu: «Per això, com eren creïbles, el Govern els va assumir i els va fer propis.» D'acord, però, seguidament, ens diu: «És que aquests dictàmens no emeten cap judici de legalitat i de constitucionalitat.» Home!, no em

digui això! —no em digui això!—, el que van fer no va ser qüestionar o fer un judici interpretatiu, no, no, el que van fer va ser esborrar d'un plomall un article de la Llei aprovada per aquest Parlament de Catalunya, l'article 76 de la Llei d'acompanyament. No és que fes un judici, no, no, és que vostès el van fulminar absolutament i el van fer desaparèixer de la capa de la terra.

I, finalment, diu: «Home!...», i això sí que m'ha sabut particularment greu, diu: «Per quins set sous el criteri jurídic dels diputats i diputades d'aquesta cambra i d'aquest Parlament ha de ser millor que el criteri jurídic fonamentat del Gabinet Jurídic de la Generalitat?» Jo crec que vostè no ho té ben entès això, i li ho dic amb el degut respecte. Potser tots plegats hauríem de fer un curset accelerat de dret polític amb el doctor Vallès i potser també amb el senyor Ribó, no?, perquè, és clar, vostè sap que un dels pilars de l'estat de dret és la separació de poders, no?, i, per tant, des d'aquest punt de vista, el que no pot irrogar, no ja un Govern, no, un gabinet jurídic i un director general, és la funció que correspon a un parlament.

Per tant, jo li demano —vostè ha parlat de respecte escrupolós a aquest Parlament—, jo li demano, ara, respecte a aquest Parlament, perquè hi a de tenir respecte tant si el Parlament s'equivoca, que pot ser molt bé, com si hi ha una majoria que aprova una llei del Parlament, per exemple la dels consells comarcals, que a vostè no li agrada, i, per tant, les lleis estan fetes per ser complides, i, si no, l'únic jutge de legalitat i de constitucionalitat és o bé el Tribunal Constitucional o bé la justícia ordinària, i aquest és l'abecé de la democràcia, aquest és l'abecé i el joc fonamental de la democràcia i el paper que tenen totes les institucions en l'estat de dret, i vostè això ho ha d'entendre. I, per tant, jo li demano que en aquest extrem, particularment, vostè rectifiqui i manifesti aquest respecte escrupolós que diu tenir per al paper d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, president. I, en primer lloc, aclarir que la meua situació d'incompatibilitat m'impedeix donar classes, perquè sóc funcionari en serveis especials, i no vull que hi hagi confusions.

La resposta del conseller, diríem, i li ho diré en to amable, m'ha semblat poc convincent, perquè em sembla que tenia poca convicció. I no m'entretindré, o no insistiré, en els elements referents als concursos convocats —li recordo que jo he parlat de dos, d'aquell sobre què s'ha centrat més l'atenció del debat, però n'hi havia un de previ, del qual no hem sabut mai més res i que també m'agradaria que ens digués en quina fase es troba—, sinó que insistiré en la referència a la situació professional del director cessat o dimitit.

Ens seguim interrogant, diguem-ne, malgrat el que s'ha dit aquí, sobre aquesta distinció subtil que hi pot haver entre el soci d'un bufet i el soci excedent. La categoria

d'excedència està ben regulada en la funció pública, però resulta bastant més difícil d'entendre en societats mercantils o similars. Significa que aquest soci en qüestió ha renunciat no solament a l'activitat professional, sinó als beneficis que li corresponen com a soci? Significa que el soci inactiu només ha renunciat a l'activitat però segueix obtenint una part dels beneficis de la firma? La resta de socis del bufet, i no solament el dit soci excedent, han pres la decisió d'inhibir-se en assumptes o litigis que afectin interessos de la Generalitat? Si no haguessin fet aquesta renúncia, seria encara menys comprensible, per dir-ho d'una forma delicada, aquesta condició de soci excedent i la seva relació amb l'entitat.

I en aquests moments, diguem-ne, per no comentar només el passat, diguem-ne, el passat d'abans del dia 25 de juny, en aquests moments, si el soci excedent torna a ser soci en actiu, com diu alguna informació de premsa, com s'han regulat les futures relacions professionals entre l'interessat i el bufet de què forma part i l'Administració? S'absté, aquest bufet, i no solament el soci reactivat, com hauria de ser obvi, d'intervenir en qüestions en què la Generalitat sigui part? Per quant de temps? Amb quin abast? Crec que són preguntes que mereixerien una resposta clara i contundent per dissipar dubtes inquietants i reforçar la confiança dels administrats en els qui han de defensar els nostres interessos col·lectius.

Massa interrogants, doncs, encara, a la seva resposta per poder esvaïr definitivament les nostres preocupacions, diguem-ne, que no neixen de la desconfiança en la qualitat i la competència del personal d'aquests serveis, sinó de l'impacte, com deia abans, desmoralitzador i de l'efecte desorganitzador que ha provocat una gestió maldestra, una direcció inadequada, una direcció incompetent, malgrat que fos ben intencionada, pel que ens deia abans el conseller respecte als seus objectius. Una direcció, en últim terme, que correspon al Govern en última instància.

Els serveis jurídics són, com he dit, una peça clau del sistema politicoadministratiu de la Generalitat, i que volem i que volem exemplar, diguem-ne, en funció del valor que donem al nostre Govern, aquest Govern que reivindicuem amb tant d'èmfasi o amb més èmfasi que el que prodiga el Govern de Convergència i Unió, però ens temem que, de la mateixa manera que la política de Convergència i Unió deixarà un passiu material considerable, també haurà afectat els seus actius immaterials tan valuosos, com són la seva funció pública, i en particular la que s'ocupa de l'assessorament i defensa legal de la Generalitat.

Per desgràcia, diguem-ne, potser això no ens hauria de sorprendre, perquè, com he dit a la primera part de la meua interpellació, hi ha, aquí, una qüestió de concepte, de dèficit de comprensió del que és l'Administració pública en un estat modern; poca comprensió, poca sensibilitat, respecte dels seus requisits essencials, diguem-ne, que són: una atenció preferent a la qualitat i a la motivació dels servidors públics; una clara separació entre l'interès general i els interessos privats, siguin mercantils, siguin de partit, siguin de clan, i un respecte escrupolós a l'imperi de la llei i als drets dels administrats.

Per fortuna, puc dir aquí que podem confiar en la bona disposició de la gran majoria dels professionals de l'Administració de la Generalitat en aquesta tasca necessària de restaurar un esperit de servei públic per iniciar una nova etapa, diguem-ne, una etapa que s'ha d'iniciar sense traumatismes innecessaris, però amb una determinació i amb una decisió indispensables perquè sigui possible a partir d'ara el que no hi ha hagut voluntat o no hi ha hagut capacitat de fer en aquests anys de govern de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, president; gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Governació i Relacions Institucionals

Senyor president, senyores i senyors diputats, molt breument, perquè crec que els arguments que s'han donat no han estat contradits. En qualsevol cas, matisaré algunes respostes que s'ha dit que no he donat, perquè hi hagi constància de la voluntat de contestar a tot lo que es pregunta, no?

Hi insisteixo, senyora Nadal: nosaltres, el Govern de la Generalitat, i el Gabinet Jurídic..., no ha interpretat la Constitució espanyola, l'aplica, en funció de la Constitució i de la doctrina del Tribunal Constitucional. No hem interpretat res. Jo no tinc dubtes de la constitucionalitat de la Llei, no n'hem tingut. Hem aplicat la Llei d'acord amb el seu contingut, d'acord amb la Constitució i d'acord amb els criteris de la doctrina del Tribunal Constitucional.

L'acord que va prendre el Govern el 24 de desembre no és un acord que aplica la Llei en vigor el 2003, és un acord previ, és un acord que hi ha en el contingut de la Llei, conegut, i que diu: «Escolti, senyor conseller de Governació, convoqui vostè aquest procés quan sigui necessari, convoqui vostè el procés corresponent.» Això és el que es diu en l'acord del Govern del 24 de desembre. No estem aplicant la Llei del 2003 el 24 de desembre. Simplement, diem: «Escolti, vostè comenci a treballar perquè es prepari el procés selectiu perquè després, l'1 de gener, pugui ser possible, això.»

I amb relació a les incompatibilitats, ho repetiré quatre vegades: no em consta cap anomalia ni cap irregularitat en el tema de les incompatibilitats, no em consta —no em consta. Per tant, jo he de dir el que sé i el que és: a mi no em consta. Per tant, els ho reitero i els ho repeteixo.

Membre de la Comissió Jurídica Assessora? El senyor Raventós ja ho era abans de ser nomenat director del Gabinet, ja ho era —ja ho era. Per tant, no es va nomenar, o no es va incorporar el senyor Raventós a la Comissió Jurídica Assessora, amb motiu del nomenament com a director del Gabinet Jurídic, sinó que ja ho era abans.

Senyor Ribó, lamento que haguéssim tingut una discrepància en l'acumulació d'interpellacions en fer-la

sol, no? Qui signa l'informe? Miri, el Gabinet Jurídic s'estructura amb un director, que té el càrrec de secretari general, que es diu senyor Albert Raventós, es deia, secretari general i director del Gabinet Jurídic de la Generalitat. I hi ha dues direccions generals: una, la Direcció General d'Assumptes Contenciosos –el senyor Josep Maria Macias i Castaño n'és el responsable–, i hi ha una altra direcció general, que és la Direcció General de Serveis Consultius i Coordinació Jurídica. Aquesta és l'estructura del Gabinet Jurídic. Per tant, totes les persones i totes les voluntats jurídiques que s'expressen al Gabinet van avalades per aquestes tres persones: el director i els dos directors generals. I això és el que hi ha, i van signar tots tres l'informe, i ho té per escrit, això. Per tant..., li he donat l'informe. Per tant, són les tres persones màximes responsables del Gabinet Jurídic, les màximes en tots els ordres i en tots els àmbits d'actuació, que són les que signen aquest informe, no?

Diu: «Es van fer excepcionalment.» Es van fer dues ampliacions de places, just després d'aprovar la Llei –just després d'aprovar la Llei–, però set anys després voler reprendre... (*Veus de fons.*) No, sí, sí, la jurisprudència del Tribunal Constitucional diu que excepcionalment es pot fer, i se'n van fer dues, i, per tant, la tercera, set anys després de l'aprovació de la Llei, perquè és inoportú..., d'acord amb el mateix criteri i la mateixa interpretació del Tribunal Constitucional.

Ho repeteixo per segona vegada: no em consta cap situació anòmala del senyor Raventós amb relació a la seva... De tota manera, jo prenc nota de les seves aportacions, les estudiaré, i, en qualsevol cas, si hi ha una incompatibilitat, a partir d'aquí s'actuarà en conseqüència, però ara, a mi, no em consta cap situació anòmala d'irregularitat del senyor Raventós, no?

El nomenament del senyor Raventós en l'Executiu? Escolti'm, l'Executiu és solidari, i li ho dic pel que ha dit abans i pel que ha dit després. Els acords de l'Executiu són solidaris. Per tant, els acords que pren el Consell Executiu estan presos de comú coneixement i de comú acord amb tot el Govern de la Generalitat. Per tant, no pretenc donar-li cap lliçó, no perquè estigui en excedència el senyor Vallès, sinó perquè no tinc cap ànim ni cap petulància de ser professor de ningú, sinó, simplement, escolti'm, és solidari. Per tant, que hi siga o que no hi siga és indiferent, perquè l'acord és solidari del Govern, i, per tant, està pres amb tota la consciència, i no és un cessament, és una renúncia, és una dimissió, del senyor Raventós, que consti, també.

I, en qualsevol cas, senyor Ribó, no ha fet cap referència a la referència que he fet jo en el meu parlament sobre el contingut de les esmenes d'Iniciativa per Catalunya Verdes i Esquerra Republicana amb relació a si era cert o no era cert que es va retirar l'esmena que deia exactament quina via és del procediment per integrar directament el cos d'advocats. No l'ha fet. Per tant, jo entenc que si no em diu res, accepta el que jo li he dit, que va ser un dels fonaments pels quals se va fer aquell procediment corresponent en funció que l'esmena presentada va quedar decapitada, per entendre'ns, en aquest apartat... (*Veus de fons.*) No, sí que és veritat, jo li puc demostrar a vostè l'esmena que va presentar i el resultat final de la Llei. Per tant, si es va treure expressament

aquesta referència a la disposicional de la Llei del 96, va ser per alguna cosa, i això s'ha de posar de manifest davant d'aquesta cambra.

Senyor Ridao, miri, jo entenc..., insisteixo que li respecto la legitimitat que té per parlar del control del Govern i la seva capacitat, doncs, inquisitiva de voler ferir i de voler desgastar el Govern, però, escolti'm, el passat és el passat, i el passat és el que va passar, i si hi ha alguna cosa que s'hagi de fer o s'hagi de dirimir del passat, podem fer-ho, si volen, podem fer-ho, però, en qualsevol cas, estem en el present, que és el que s'ha d'afrontar i que entenc jo que és el que hem de fer, no? Si el senyor Raventós surt a la *Guia judicial* del 2002 amb poder d'exercici? Escolti'm, demostrí'm vostè que estava exercint, aquest senyor, com a advocat. I, en qualsevol cas, si no és així, doncs, vagi a la *Guia judicial* del 2002 i «escolti, treguin aquest senyor, que aquest senyor no faci res en exercici».

Hi ha una altra cosa que també, home!, jo crec que és patètica. Escolti, vull dir..., «jo no ho dic, eh?, escolti, jo no ho dic», però, miri, tenen constància que exerceix l'advocacia. «Home!, jo no ho deia...» Doncs si en tenen constància, van i ho denuncien; diuen: «Aquest senyor ha fet aquest judici, aquest judici i aquest judici en ple exercici de la seva facultat possible des del punt de vista privat.» I si no en tenen, home!, jo demano respecte també per a les persones que no hi són i que no es poden defensar, perquè aquestes acusacions no es poden fer d'aquesta manera. Però, bé, si aquest senyor exerceix, vostè ho denuncia, però lo que no es pot dir és: «Escolti, miri, jo tinc constància, no ho aprofundiré, però, clar, aquest senyor exerceix l'advocacia.» Home!, o exerceix o no exerceix l'advocacia. Si l'exerceix, mal fet, perquè té incompatibilitat, no ho pot fer. I si no l'exerceix o no tenim proves que l'exerceix, jo crec que demano respecte perquè això no es faci, també, no?

I després, també, home, jo crec que he de defensar que... Hi insisteixo: no ens hem erigit en el Tribunal Constitucional –no ens hem erigit en el Tribunal Constitucional–; simplement fem l'aplicació de la Constitució i l'aplicació del Tribunal Constitucional, de la seva doctrina i de la seva jurisprudència.

Hi ha una expressió que –jo, si l'he dit, no n'he set conscient, per tant, no dic que la...– vostè m'ha atribuït a mi, diu: «Per quins set sous...?» Jo això no ho he dit. Per tant, si ho he dit, ho he dit inconscientment, per tant, demano disculpes, i, per tant, si no ho he dit, doncs, demano que no m'atribueixi coses que no he dit.

En qualsevol cas, jo no estic valorant ni estic dient que el Parlament s'hagi equivocat, ni estic judicant que el Parlament s'hagi equivocat. Al contrari: escolti'm, el Parlament va aprovar una llei, l'estem aplicant d'acord amb aquestes interpretacions. I en tot cas valoro i respecto el coneixement jurídic que tingui qualsevol diputat, però aquí estem fent reflexions polítiques sobre un tema, no reflexions jurídiques sobre aquest mateix tema. No hi ha cap informe que jo conegui... Jo no conec –jo no conec– cap informe jurídic del Parlament de Catalunya..., i, si hi és, doncs, demano disculpes per no conèixer-lo, però jo no conec cap informe del Parlament de Catalunya que posi de manifest aquesta qües-

tió. Si hi és, jo demanaria que se'm fes arribar, perquè jo no el conec. I no sé si existeix. Per tant, ho poso en dubte. No poso en dubte el contingut, sinó que existeixi aquest informe.

I jo sí que els dono, i els he fet arribar, l'informe del Gabinet Jurídic. Per tant, estem fent una discussió política sobre unes actuacions determinades. Jo no conec que hi hagi aquest informe jurídic del Parlament de Catalunya. Si hi és demano disculpes per la meua ignorància. En qualsevol cas, sí que demano a qualsevol diputat que el tingui que me'l faci arribar, que serà analitzat i serà interpretat, no?

Per tant, insisteixo que no poso en dubte la Llei, no poso en dubte tampoc les crítiques dels diputats –que vostès tenen la legitimitat de fer-ho–; el que sí que hi poso és l'aplicació de la normativa, d'acord, hi insisteixo, amb la Constitució i amb l'aplicació de la doctrina reiterada del Tribunal Constitucional.

Miri, senyor Vallès, també hi insisteixo, ho diré per quarta vegada... Bé, el senyor Ribó..., perdó, el senyor Ridao..., tampoc m'ha dit res de l'esmena a què faig referència, presentada per Iniciativa per Catalunya, sobre que es va retirar la part que feia referència expressament a quin havia de ser el procediment d'ingrés directe al cos d'advocats.

Per tant, si hi ha una esmena presentada amb aquest contingut i es retira exactament aquest paràgraf que fa referència a quina manera s'ha d'incorporar aquesta gent al cos d'advocats, entenc que decau. I si a més a més s'hi afegeix un paràgraf que diu que «el Govern endegarà el procediment corresponent», considero, es considera jurídicament, que hi ha un mandat de la Llei al Govern perquè faci aquestes lleis.

I vostè, hi insisteixo, tampoc m'ha contestat amb relació a aquestes afirmacions.

Insisteixo: no hi ha o no em consta cap irregularitat o cap anomalia en relació amb el règim de compatibilitat del senyor Raventós.

I ara, unes coses del senyor Vallès. Vostè parla d'actuacions de futur, diu: «Escolti'm, com quedarà la situació jurídica ara entre l'empresa, el senyor Raventós...» Escolti, jo la desconec, perquè no sóc del senyor Raventós. I perquè em sembla que un cop ha deixat de tenir relació amb l'Administració de la Generalitat no tinc per què entrar a conèixer quina és la seva relació professional amb un organisme, amb un despatx o amb una empresa.

I també estem judicant si ara el senyor Raventós produeix o fa o intervé en algun... Mirin, la Comissió Jurídica Assessora té el seu reglament. I em consta que s'aplica, doncs, amb tot el rigor i tota la professionalitat de tots plegats. Aleshores, si és així, si hi ha d'haver alguna irregularitat en la Comissió Jurídica Assessora, jo crec que s'hauria de denunciar. A mi no em consta.

I de la relació futura o de les actuacions futures del senyor Raventós, crec que judicar-les ara també és injust, perquè jo no puc ara aventurar-me a dir que el senyor Raventós no farà això o farà això altre, sinó que, de les actuacions futures del senyor Raventós, doncs, si n'hi ha alguna que no estigui d'acord amb la Llei, amb la

seva compatibilitat o amb el seu règim, òbviament jo seré el primer que ho denunciaré, i en qualsevol cas estaré al seu costat per poder denunciar-ho i per poder posar-ho de manifest perquè això no sigui així. Però és que ni les conec ni crec que tingui l'obligació ni el deure de conèixer-les. I també crec que judicar que el senyor Raventós demà tindrà una intervenció com a advocat en exercici, en el lliure exercici, que vagi en contra de la Generalitat o en contra del seu procediment és una mica arriscat, no?

Per tant, no li puc contestar perquè és que no ho sé, crec que no ho he de saber i, en tot cas, em remeto a les actuacions futures del senyor Raventós per poder resoldre-ho, no?

I, en tot cas, insisteixo, també, mereixen tota la confiança i tot el crèdit, tota la professionalitat, tota la solidesa i tota la capacitat dels serveis jurídics, signats aquests informes i les actuacions, insisteixo, pels màxims responsables, senyor Ribó, del Gabinet Jurídic, el seu director, i els seus directors generals, tant d'Assumptes Contenciosos com de Serveis Consultius i Coordinació Jurídica.

Espero i desitjo, si no, en qualsevol cas demano disculpes, que aquestes explicacions hagin estat suficients per contestar les preguntes que vostès m'ha formulat en aquesta interpellació.

Moltes gràcies.

(El Sr. Ribó i Massó, el Sr. Ridao i Martín i la Sra. Nadal i Aymerich demanen per parlar.)

El president

Senyores i senyors diputats, vostès saben la feina que ens queda per endavant i que les interpellacions tenen les intervencions taxades, eh?; ho saben, això. Malgrat això, doncs, mig minut. El senyor Ribó...

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, l'article 28 de la Llei de règim jurídic diu que les autoritats s'abstindran quan «tengan interés personal, administren una sociedad o estén interesadas y participan de la misma». Li passo el Registre mercantil on hi ha la participació del senyor Raventós des del 91 fins al 2002 en successives ampliacions de capital d'un gabinet que porta totes les temàtiques, continuades encara avui, d'affers molt importants.

I, per últim, el senyor Raventós, es va recórrer a ell mateix o no quan se li va negar l'accés al cos de lletrats? Tan senzill com això...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

...es va recórrer a ell mateix, sí o no?

El president

Gràcies. Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.) ...insistència del conseller a qüestionar en aquest cas el contingut exacte de l'esmena transaccional que va donar lloc a la redacció actual de l'article 76, ni que sigui per contradiccions, li diré que l'article 76 de la Llei d'acompanyament, que modificava la Llei 7/96, diu literalment: «Es modifiquen els supòsits especificats per la transitòria segona de la Llei 7/96», etcètera, en el sentit d'ampliar els seus supòsits. Molt bé.

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

Perdó, senyor president, ràpidament. Transitòria segona de la Llei 7/96: «El Govern ha d'integrar directament al cos d'advocats de la Generalitat els funcionaris de carrera», etcètera, etcètera, etcètera; per tant, taxa i estableix els supòsits d'integració *directa*. I el que fem amb la Llei 7/96...

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

...és ampliar els diferents supòsits. Per tant, senyor president... *(Veus de fons.)* Sí, sí. *(Veus de fons.)* No, no, escolti'm, no tinc temps de llegir-ho, entre altres coses perquè el senyor president no m'ho permet... *(Persisteixen les veus de fons.)*

El president

Exactament. I, sobretot, no dialoguin entre vostès...

El Sr. Ridao i Martín

Però queda claríssim –queda claríssim– en l'article 76...

El president

No dialoguin entre vostès i adrecin-se a la presidència.

El Sr. Ridao i Martín

Ho repeteixo, senyor president, dir que queda claríssim en l'apartat primer de l'article 76 que estem parlant dels diferents supòsits d'accés directe al cos de lletrats de la Generalitat.

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyora Nadal...

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. En qualsevol cas la intervenció del conseller, i li ho dic amb tot respecte, semblava allò de dir: «Bé, com que ja ha passat, doncs, *pelillos a la mar*, no?, i ja veurem què farem d'aquí endavant.»

Jo li vull recordar, senyor conseller, i li ho he dit abans i no m'ha contestat, quina aplicació s'ha fet de l'article 11, lletra c, de la Llei d'incompatibilitats, que impedeix durant dos anys portar assumptes o processos contra l'administració a la qual s'han prestat serveis.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

Vostè tampoc no ens ha contestat, senyor conseller.

El president

Gràcies. Senyor conseller, vol tenir un torn? *(Pausa.)* No cal. Molt bé, gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la salut pública, especialment pel que fa a la seguretat alimentària (tram. 300-00337/06)

Passem a la següent, que és el vint-i-sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre la salut pública, especialment pel que fa a la seguretat alimentària. En nom del grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, la presenta la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir, que té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, tots som conscients de la importància que té assegurar la qualitat i les condicions de consum dels productes alimentaris. Justament, no fa gaire temps en aquest Parlament vam aprovar la Llei de protecció de la salut i la creació de l'Agència de Protecció de la Salut, que ha de treballar en aquesta direcció.

En el cas dels productes alimentaris d'origen animal, que és al que em referiré en concret, hi ha hagut episodis recents, com és el cas de la febre aftosa o el cas de les «vaques boges», que posen de relleu la importància dels serveis que presten els veterinaris de Sanitat, que sovint és un tipus d'activitat que té poca ressonància, poc coneixement a nivell de la societat, poc coneixement a nivell de la ciutadania, però que d'ells depèn bona part de la salut de la població en la mesura que realitzen activitats que van adreçades a vetllar per la seguretat i innocuïtat dels aliments carnis i pel control de totes les malalties que poden transmetre els animals a les persones.

En aquest sentit, nosaltres, i per això plantejem aquesta interpel·lació, entenem que els mitjans materials i les condicions de treball dels veterinaris oficials, que treballen, per tant, per al Departament de Sanitat, no són els adients per garantir..., o no són suficients, per garantir la salut dels consumidors. I no són adients perquè hem d'entendre, a més a més, que la feina que realitzen es fa en unes condicions de vegades difícils; en ambients de vegades hostils, perquè no sempre tenen col·laboració de les empreses, i aquesta feina l'estan fent mancada de suport personal i professional per part del

Departament de Sanitat. Clar que hi ha un suport; vull assenyalar que, en tot cas, no és suficient.

I un dels arguments que assenyalaré com a argument polític, de què segurament discreparà el conseller de Sanitat, però que vull mostrar, és que els dispositius i organització actual estan més pensats per afavorir o per vetllar—diguem-ho així, per vetllar—pels interessos dels industrials que per vetllar pels interessos dels consumidors. I aquí..., això ens sembla greu.

Per què? Tres arguments; tres arguments, senyor conseller.

Un argument, que sembla en principi innocu però que no ho és gens: són les empreses les que imposen els horaris de sacrifici dels animals, de tal manera que Catalunya és l'única comunitat autònoma on no hi ha horari, on el sacrifici dels animals es pot fer a qualsevol hora del dia o de la nit; qualsevol dia, laborable o festiu. I això implica que molt sovint els sacrificis dels animals es fan en hores nocturnes i això, que té tota una sèrie de conseqüències a nivell laboral que no m'hi referiré, sí que implica una dificultat d'exercir la funció inspectora.

Per diverses raons. Els veterinaris molt sovint fan la seva funció en solitari, de vegades tenen algun auxiliar, i en hores nocturnes no tenen possibilitat de recórrer a la Delegació Territorial, no tenen possibilitat de poder recórrer a altres companys; només, això sí, al responsable dels serveis veterinaris d'escorxador, que té guàrdia vint-i-quatre hores.

Però fixem-nos, a més a més, que els veterinaris són dels pocs treballadors que no tenen ni horari ni calendari laboral. Torno a insistir: són els veterinaris que han d'adaptar-se a uns horaris irregulars que fixen els escorxadors i que tant pot ser que els toqui anar-hi un dia de dia o bé de nit, o bé de matinada, o bé en festiu, o bé laborable.

En preguntes formulades al Departament de Sanitat se'ns respon: «No hi ha raons d'interès públic que demanin intervenir en una regulació dels horaris de les empreses.» No són d'interès públic els interessos dels consumidors, que requereixen que el treball dels veterinaris, justament, es faci en condicions òptimes? No és això interès públic?

Hi ha un altre..., continua en la resposta dient: «L'interès respon més aviat a les demandes d'un determinat col·lectiu», referint-se als veterinaris d'escorxador. I jo li dic, senyor conseller: més aviat quan vostès no volen respondre als interessos de la demanda d'un determinat col·lectiu. Que no és una demanda corporativa, és una demanda que estic intentant explicar; té a veure amb el fet assegurar les condicions per poder realitzar en bones condicions l'activitat inspectora. No atenent aquests interessos, que al nostre entendre sí que són interessos *públics*, s'està atenent, en canvi, els interessos dels industrials, que són els que tenen interès específic, concret i ben determinat a fer la matança, a fer el sacrifici d'animals en hores que els permetin la màxima rendibilitat.

En aquest sentit és interessant contrastar els horaris que hi ha a Catalunya, és a dir, els no-horaris, amb els que

hi ha en altres comunitats autònomes, que sí que hi ha regulació d'horaris, precisament per poder determinar i delimitar ben bé quan es fan els sacrificis d'animals.

Segon argument: la manca de material de treball adequat. Els veterinaris, tant d'escorxador, però sobretot els de partit, no disposen del mínim material tècnic que actualment ha de tenir un inspector de salut pública en el segle XXI—en el segle XXI—, que és en el que estem. Em refereixo a termòmetres calibrats, a pH-metres, a equips de control del clor de les aigües, a equips de control microbiològic de superfícies, a neveres, a material de dissecció, ganivets, bosses, càmeres de foto i de vídeo, algun ordinador portàtil amb base de dades sobre la legislació alimentària i un telèfon obert per poder trucar més enllà del que ara és possible, que és només a la Delegació de Sanitat.

La qüestió no és menor; la qüestió aquesta no és menor. Una inspecció sense material homologat, per exemple, termòmetres calibrats, i sense els mitjans adequats, no prospera. I si hi ha hagut infracció i si no hi ha hagut les condicions adequades de realitzar els sacrificis animals, la posterior denúncia no prospera.

Per exemple, la carn calenta, la carn que surt de l'escorxador a temperatura més elevada de la permesa, cosa que no és infreqüent—hi insisteixo, no és infreqüent. Molts dels interessos dels escorxadors a fer els sacrificis a la nit és perquè la carn ja surti al dematí següent, i si surt cap a la venda, cap al consum, això és absolutament incorrecte. Per què? Per dues raons: perquè la carn calenta és un focus de transmissió d'infeccions i, per altra banda, perquè no arriba amb la qualitat adequada als consumidors, que la trobaran dura, justament, perquè no ha tingut el repòs i refrigeració suficients.

Per tant, resulta que la majoria de veterinaris del Departament de Sanitat no disposen de termòmetres calibrats, i si surt la carn calenta no poden fer la denúncia corresponent o, si la fan, no prospera. Fins fa ben poc, a tota la demarcació de Barcelona hi havia tres termòmetres calibrats per a tots els veterinaris. Arran que vam començar a fer preguntes sobre aquest tema al Departament de Sanitat, se n'han començat a comprar més, i ara es diu: «N'hi haurà un per comarca», és a dir, s'ho hauran de repartir; a les comarques en què hi ha dos veterinaris, potser una setmana cada un, o a les comarques que n'hi ha set, doncs, els tocarà amb més espaiament de temps, eh? Per tant, si en el moment de fer una inspecció no tenen un instrument homologat com aquest, el que trobem és que hi ha un tipus de situació que afavoreix, en tot cas, els industrials, en absolut els consumidors, des del punt de vista de garantia de salut pública i de qualitat alimentària.

I tercer argument: la situació dels auxiliars d'inspecció veterinària, que és un altre aspecte, van ser creats... És a dir, els veterinaris, dèiem: «Molts d'ells treballen sols», però en el cas dels que treballen en escorxadors poden tenir auxiliars d'inspecció. Van ser creats per part de la Generalitat, i es diu en el Decret que estan «sota el control directe del veterinari o veterinària oficial». Però jo pregunto: qui els paga? Ja sé la contesta: són contractats per la Federació d'Indústries Càrnies, és a dir, són contractats pels industrials, que els formen amb fons de la Unió Europea i del Departament de Sanitat. Vull re-

cordar que la Unió Europea recomana que siguin funcionaris dependents de l'Administració, justament per garantir la independència i objectivitat a l'hora de fer les inspeccions, però resulta que els veterinaris han de treballar amb uns auxiliars que són pagats pels industrials. Quina confiança, quina fiabilitat poden tenir respecte a la seva activitat?

Hi ha més coses, però que no em dóna temps d'exposar; més coses que fan referència a la manca d'equipament i infraestructura de treball adequada, i també l'incompliment de la Llei de prevenció de riscos laborals quan l'activitat dels veterinaris resulta que és d'alt risc de contaminació biològica. Acabo, en tot cas, assenyalant que aquests dos últims aspectes fan èmfasi en aquesta manca de mitjans, però els tres que he assenyalat són els que sostenen aquell argument que en la política del Departament de Sanitat s'afavoreixen més els interessos dels industrials que dels consumidors.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller de Sanitat i Seguretat Social.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyors diputats, bé, com que veig que vostè s'ha referit exclusivament al tema dels veterinaris, entenc que és el conflicte amb el col·lectiu de veterinaris adscrits al Departament de Sanitat que li fa presentar a vostè avui aquesta interpellació.

Com vostè sap, hi van haver-hi unes negociacions, durant l'any 2002, que van acabar que el Govern de la Generalitat, en sessió de 5 de novembre del 2002, va aprovar una proposta d'acord. El Departament de Sanitat ha efectuat despeses, en el marc d'aquest acord, per valor de 237.595.902 pessetes o, si vol, 1.427.980,13 d'euros per un col·lectiu de 350 veterinaris, dels quals es van destinar 383.027 euros a vestuaris diversos i equips de protecció individual; 737.077 euros a incrementar els complements específics per adequar-los a les condicions de cada lloc de treball, i, l'any 2003, 307.874 euros en *renting* per a cotxes. L'acord contempla els següents aspectes.

Prevenció de riscos laborals. El Departament havia lliurat ja un seguit de protocols de prevenció de riscos. El passat 2 de juny, ha lliurat al col·lectiu de veterinaris: procediment d'elecció i adquisició i lliurament d'equips de protecció individual, roba de treball; procediment en cas de situacions de violència en els veterinaris que desenvolupen tasques d'inspecció oficial; ús, neteja i descontaminació de la roba de treball; revisió del procediment de comunicació d'accidents i incidents. Pel que fa a la roba de treball i equips de protecció individual, el Departament havia de lliurar la roba de treball i els equips de protecció individual i determinar la periodicitat del seu lliurament; l'equipament ja ha estat lliurat als veterinaris.

Calendari laboral i horaris dels veterinaris d'escorxadors. Val a dir que el tema de l'horari –i si vol, en tot cas,

jo després, en els cinc minuts que em queden, li'n parlaré–, especialment la problemàtica d'haver de treballar en horari nocturn, és, sí, una de les principals reivindicacions del col·lectiu de funcionaris, i veterinaris en aquest cas, atès que s'ha de garantir la presència d'un veterinari en els escorxadors durant els sacrificis. En aquest sentit, li reitero que considerem que cal respectar la llibertat de les empreses a l'hora de decidir la forma com desenvolupen la seva activitat empresarial, en el marc –ho subratllo–, en el marc de la normativa laboral aplicable, i que, per tant, els horaris que desenvolupen no poden ser limitats en base a l'interès de l'Administració, que té l'obligació de prestar el servei públic adaptant-se a les particularitats de l'activitat sobre la qual ha d'exercir el control, i això ho continuarem defensant així, malgrat que vostè no hi estigui d'acord. Tot i així, hem procurat arbitrar solucions conciliadores, tot i la dificultat de conciliar un règim estricte funcional –els dels veterinaris dels departaments– amb els horaris d'activitat del sector productiu –els escorxadors.

Equipaments. La Comissió havia d'avaluar les necessitats d'equipaments, material i, com li deia, s'ha procedit ja a *renting* de cotxes, s'han lliurat a veterinaris els equips de protecció individual, i també telèfons mòbils.

Hi ha un formació continuada. Cal assenyalat que els veterinaris, a banda d'estar inclosos en el Pla de formació del Departament, han rebut formació específica per al col·lectiu. El Departament havia de destinar 737.077 euros a incrementar els complements específics de les nòmines. Això, aquest acord, també s'ha complert.

Una comissió de seguiment; comissió de seguiment que es va reunir el 15 de gener del 2003, el 25 de febrer del 2003, el 2 d'abril, el 6 de maig i, en la darrera reunió, celebrada el 23 de maig del 2003, és a dir, fa escassament un mes, es va procedir a la revisió de cadascun dels punts de l'acord signat, i, en aquest sentit, es va constatar que el Departament havia donat compliment als compromisos adquirits i que únicament –únicament– resten pendent les següents qüestions: sobre jornada i horari, presentat aquest mateix mes de juny, i sobre una avaluació d'una prova pilot d'assistència telefònica, que va finalitzar la setmana passada. La propera reunió de la comissió de seguiment tindrà lloc el proper 2 de juliol.

Per part del Departament de Sanitat, s'està treballant per la consecució dels pactes, i crec que ho està fent segons el compromís, tal com s'estableix en el pacte signat, de mantenir dins del possible un bon clima laboral, en què la bona fe, el diàleg i la confluència d'interessos entre les parts siguin l'element fonamental de relació respecte a les matèries regulades en l'acord. Aquest clima, de totes maneres, es veu interferit per actuacions dels representants dels veterinaris posteriors –ho subratllo–, posteriors a la signatura de l'acord, mitjançant denúncies, intervencions mediàtiques i accions a nivell intern, les quals entorpeixen el bon clima de la comissió de seguiment. També ha afectat negativament el procés de negociació el fet que els representants de la part sindical hagin anat variant molt freqüentment al llarg del procés.

Res més, senyor president, senyora diputada.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies. Senyor conseller, lamento que vostè hagi abordat aquesta interpellació des del punt de vista de les relacions, de la naturalesa que siguin, que vostès tenen com a Departament de Sanitat amb el col·lectiu de veterinaris. Jo l'he enfocat des del punt de vista de salut pública, i hi ha coses que no m'ha contestat, i altres que ha contestat que són ben significatives –ben significatives.

Hi torno a insistir: en el plantejament de la meua interpellació no ho he plantejat com un conflicte laboral dels veterinaris amb vostès; ho he plantejat com una qüestió relativa a salut pública. I, miri, els horaris dels escorxadors no és una cosa innòcua. Quan vostè diu: «Cal respectar la llibertat de les empreses», està, de fet, donant raó als arguments que jo li estava donant, quan li estava dient: «Vostès, des del Departament de Sanitat, estan vetllant més per la lògica dels industrials que per la protecció de la salut dels consumidors.» Vostè ho ha dit aquí mateix: «Cal respectar la llibertat de les empreses» –diu–, «no els interessos de l'Administració, que ha de posar els veterinaris a disposició a qualsevol hora i en qualsevol moment.» Doncs, fer les inspeccions a qualsevol hora i a qualsevol moment no és el mateix. No és el mateix fer-ho de dia, comptant amb més suport, comptant amb el suport d'altres veterinaris si cal demanar ajut, amb el suport de la mateixa Delegació Territorial, que..., quin horari té? Té horari nocturn, la Delegació Territorial? No el té, eh? Per tant, no és el mateix fer la tasca inspectora de dia que de nit; no és el mateix, en condicions que de vegades no són precisament amigables, en el marc d'algunes empreses.

Quan jo li deia que cal modernitzar o que cal dotar d'equipament els veterinaris, doncs, evidentment, els equips de protecció individual no s'han lliurat a tothom, i els que s'han lliurat, doncs, no s'han lliurat en condicions. S'han lliurat, per exemple, guants de làtex a tothom; molt bé. Després..., per cert, vostè ha dit l'any 2002 –ja ho ha dit correctament–, quan vam començar a fer preguntes al Departament de Sanitat sobre aquesta qüestió; abans no tenien ni guants. Després els han lliurat guants de malla. Ah!, però talla única, quan, ja em dirà!, i les persones són diferents, i a alguns els cauen. És a dir, no se'ls poden posar. Fem les coses bé, perquè han fet la despesa. Vostè ha parlat de diners. Clar que sí, que han gastat aquests diners, no ho dubto pas. Però gastin-los bé, i que siguin útils.

Hi torno a insistir, jo abans deia: «Els veterinaris haurien de tenir un suport des del punt de vista d'una base de dades, per exemple, de la legislació vigent.» Vostès em pregunten..., perquè vegem la distància que hi ha entre treballar en condicions i no, en una de les respostes a una pregunta parlamentària, em diu: «Els veterinaris del Departament de Sanitat i Seguretat Social reben al seu domicili, des de fa tretze anys, el *Butlletí per a la Veterinària de Salut Pública*, editat pel Departament de Sanitat, que és una publicació de divul-

gació científica en temes de seguretat alimentària i inclou, en un annex específic, el text íntegre de totes les normes comunitàries, estatals i autonòmiques relacionades amb les tasques dels veterinaris oficials.» Vostè creu que les més de sis mil normes que hi ha, més de sis mil normes que han emanat de la Unió Europea, de l'Estat, de les comunitats autònomes, que són moltíssimes, perquè cada setmana surt normativa nova en matèria de seguretat alimentària des del punt de vista dels animals..., vostè creu que això són condicions, anar mirant la revisteta? No hauria d'haver-hi una base de dades del mateix Departament a l'abast de tots els veterinaris per poder-les consultar a qualsevol moment?

Això és un conflicte laboral, senyor conseller. Jo li estic parlant de condicions de treball per poder exercir en condicions la tasca que fan els veterinaris. I, evidentment, vostè ho ha plantejat en un terreny que, hi insisteixo, és un terreny que és molt restringit, que no és el que jo he volgut portar, i, en tot cas, li agrairia, senyor conseller, que ho faci des de l'òptica de protecció de la salut, i de la salut pública, que és el que jo he volgut plantejar.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies, senyor president. Molt breument, senyora diputada; només dues coses. Cap comunitat autònoma de l'Estat espanyol ha regulat els horaris dels escorxadors –cap. A totes les comunitats autònomes adapten els seus horaris als de les empreses.

Castella i Lleó: els escorxadors de pollastres treballen de nit; els horaris són de tot tipus, inclosos dissabtes i diumenges. Galícia: no s'han regulat els horaris dels escorxadors. L'Aragó: la nocturnitat ni tan sols es cobra. Madrid: hi ha un acord sindical; els horaris s'adaptaran als dels escorxadors, eh? I això és fent una enquesta amb totes aquestes dallonses. (*Veus de fons.*) Li dic que no s'han regulat els horaris dels escorxadors enlloc. Una altra cosa és que els escorxadors del País Basc vulguin treballar de nit o no vulguin treballar de nit.

Per últim, per últim, senyora diputada. (*Veus de fons.*) Perdoni, senyor diputat... Senyora diputada, per últim, si realment a vostè el que la mou no és un conflicte sindical, si el que la mou a vostè, realment, és la salut pública, que el que no pot ser és que no s'adapti el tema aquest i el que s'ha de fer és regular això perquè els escorxadors no treballin de nit –que suposo que és el que vostè demana–, el primer que ha de fer és dir que Mercabarna no treballi de nit, i li diu a la senyora Imma Mayol que comenci a negociar-ho.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política contra incendis (tram. 300-00622/06)

Comencem el vint-i-setè punt de l'ordre del dia, que el presenta el Grup Popular, i en nom d'ell el senyor Josep Maria Fabregat, la interpellació sobre la política contra incendis, que té la paraula.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Honorable consellera, vagin les primeres paraules del Grup Parlamentari Popular –abans ja s'ha fet per part d'un altre diputat, l'illustre diputat senyor Jaume Camps, amb motiu d'un posicionament o d'una presentació que feia l'illustre diputat..., el condol del Grup Parlamentari Popular, i suposo que el condol, en definitiva, de tota la cambra, i que el traslladi vostè, i suposo que ho deu haver fet, perquè ens consta que s'hi ha traslladat, al pilot i al bomber que en l'accident a la població de Navès, a Lleida, al Solsonès, han tingut un accident i han mort tant el pilot com el bomber. És a dir, el nostre condol al Cos de Bombers i, a la vegada, també, el condol a les famílies de les dues persones que ens han deixat en l'exercici del seu càrrec i de les seves obligacions.

Honorable consellera, hem parlat en multitud d'ocasions en aquest Parlament, fins i tot hi ha hagut debats generals al respecte, amb motiu de fets desgraciats, com són l'any 94 i l'any 98, en incendis forestals. Em centraré, evidentment, perquè és més la seva tasca, en el tema de l'extinció dels incendis que no el tema de la prevenció, però hi hauré de fer, evidentment, alguna referència.

Temperatures com les d'aquest dies, d'aquest final de primavera, entrada d'estiu; humitats, de vegades, que a penes existeixen en alguns boscos de Catalunya; vents que a vegades estan per damunt dels cinquanta o els seixanta quilòmetres / hora, sens dubte fan un còctel, podríem dir, tan explosiu que és tan fàcil que succeeixi un incendi i que l'incendi pugui agafar una magnitud que nosaltres no obviarem pas totes aquestes dificultats i tots aquests aspectes d'inclemències dins del nostre clima mediterrani, i, a la vegada, també, com deia, dins de tots els aspectes que fan que això pugui ser realment una problemàtica, i és una problemàtica.

I això ja ho dèiem l'any 94, ho dèiem l'any 98 i ho tornem a repetir avui, com també dèiem en el seu moment que era bo, i també ho volem reconèixer, el grau que havien de tindre en aquell moment Departament d'Agricultura, Departament d'Interior –avui més Departament de Medi Ambient–, per al que és la coordinació pels aspectes de prevenció i pels aspectes d'extinció d'incendis.

I la veritat és que en el decurs de les últimes setmanes en aquest mateix Ple hi han hagut dos aspectes importants: un aspecte com és el tema de la Llei dels agents rurals, que, sens dubte, dins del tema legislatiu també s'ha de tindre en compte, i també el tema del que són les franges de protecció per a les urbanitzacions i tot el que s'ha de desenvolupar pel que és la protecció d'incendis forestals en totes les urbanitzacions, prop de mil urbanitzacions, en definitiva, que tenim a Catalunya.

Si tots aquests aspectes s'han de tindre en compte, consellera, com també, com deia, aquesta situació de final de primavera i entrada d'estiu, malgrat que l'hivern hagi sigut prou bo pel que ha estat el bosc dins a Catalunya, aquest cap de setmana passat hi han hagut prop de dos-cents incendis forestals, i aquests prop de dos-cents incendis forestals s'han resolt de forma, podríem dir-ho així, favorable. És a dir, els incendis no han anat més enllà d'algunes hectàrees; alguns, fins i tot, no han arribat als cent metres quadrats, amb la qual cosa la tasca del Cos de Bombers, de voluntaris, de les associacions de defensa forestal..., cal felicitar-los, i, a la vegada, s'ha de dir que la coordinació ha funcionat prou bé.

Nosaltres li reclamàvem en el debat de política general de l'any 2002 un pla director de bombers a Catalunya, la resolució, concretament, 1.489/6. Aquest mateix mes de juny vostès han presentat aquest Pla director de bombers. Hi ha alguns sindicats que ens han fet arribar als diferents grups parlamentaris, també al Grup Parlamentari Popular, les necessitats d'ampliar el Cos de Bombers, la plantilla del Cos de Bombers, i no ens deixa de sobtar després de les signatures que també em sembla que vostès han fet des del Govern de la Generalitat i, a la vegada, del mateix Pla director de la necessitat d'augmentar fins a quatre mil la plantilla de bombers a Catalunya durant els propers tres anys. I aquest és un dels aspectes a què voldria fer referència en aquesta interpellació.

A la vegada, també estant comentant, honorable consellera, alguns sindicats, el que és i el que fa referència a tots els materials i a tots els mitjans. Nosaltres els dèiem l'any 94, els ho tornàvem a repetir l'any 98: trobaran sempre, consellera, el Grup Parlamentari Popular en totes les necessitats econòmiques que siguin necessàries per preservar el 60% del territori de Catalunya, que és bosc. I és per això, honorable consellera, que ens agradaria que ens fes alguna referència, també, en la seva resposta pel que fa referència a com està el parc de tots els materials i tots els mitjans de què disposa el Cos de Bombers de Catalunya, però, també, a la vegada, com estan tots els mitjans de què els anys 99, 2000 i 2001, principalment, es van dotar les associacions de defensa forestal de Catalunya, perquè sabem que tots aquests materials tenen un alt grau de deteriorament, i és per això que no voldríem que després d'haver-se fet un esforç important, que aquest esforç tingui una coordinació –i un clar exemple n'ha estat aquest cap de setmana passat, com hi feia referència, amb més de cent vuitanta incendis–, que no caiguéssim en tot allò que ens va passar l'any 97 i 98, consellera: hi havia camions que, ho he de recordar, que no havien passat les revisions; hi havia molts defectes de materials; hi havia molts defectes de mitjans. I això, sens dubte, en un incendi de grans dimensions com és pot produir, i com som conscients que es pot produir, doncs, evidentment, fa que tingui una magnitud molt més àmplia.

La nostra interpellació, consellera, va més en l'aspecte de la prevenció, i entengui la paraula «prevenció», ara en aquest moment, com la prevenció del que pugui succeir, com la prevenció a dir-li que des del Grup Parlamentari Popular estem disposats a donar suport a tots els aspectes de necessitats que creguin des del Govern

de la Generalitat que, d'acord amb un pla director de bombers, que d'acord amb les associacions de defensa forestal, que d'acord amb els voluntaris, puguin tirar endavant aquesta tasca de coordinació.

Sabem que estem en un moment amb molta dificultat, i és per això que en aquesta interpellació –i acabo aquesta primera intervenció, senyor president–, que en aquesta interpellació li demanàvem que fes alguna de les referències que li hem demanat sobre el Pla director dels bombers, sobre les demandes dels sindicats, sobretot pel que fa referència a temes de mitjans i a temes de plantilla, i, a la vegada, ens poguéssim informar també de quin és el moment quant a la coordinació amb el Departament de Medi Ambient i quin és el moment actual sobre el risc d'incendis, que, d'altra manera, podem seguir, evidentment, entre d'altres, a la web de la Generalitat pel que fa referència al mapa de riscos, no? Però aquests serien els aspectes, sense oblidar, un cop més, i hi insisteixo, de donar el condol tant al Cos de Bombers com també a les famílies de l'accident que ha succeït avui al municipi de Navès, a la comarca del Solsonès.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable senyora consellera.

La consellera de Justícia i Interior (Sra. Núria de Gispert i Català)

Gràcies, molt honorable president. Senyors diputats, senyores diputades, jo li agraeixo el to de la interpellació, ja n'havíem parlat. I, a més, en un dia com el d'avui, en què hem patit, doncs, aquest accident mortal, li agraeixo les seves paraules de condol, i segur que la de tots els grups parlamentaris, per un fet que no és, per desgràcia, inusual en el Cos de Bombers. És una feina d'alt risc, això ho dic sempre quan em dirigeixo als bombers, i el dilluns proper prenen possessió del certificat de bomber, o com ells en diuen, 135 nous bombers a Catalunya, bombers de la Generalitat, i, lògicament, doncs, en parlaré, d'aquest accident, en parlaré, del risc de la feina del bomber, i de la característica tan especial que tenen els bombers de servei i de servei a un país. Li agraeixo, per tant, aquestes paraules.

Jo intentaré exposar molt ràpidament alguns dels aspectes que vostè ha demanat. De fet, vull recordar que el passat 11 d'abril, per primera vegada, vaig tenir l'oportunitat de presentar davant la Comissió corresponent el dispositiu que el Departament de Justícia i Interior ha preparat per a la campanya d'estiu 2003 i que s'engloba en el marc del pla Infocat.

Aquesta compareixença, i contesto ja a una de les preguntes que vostè ha fet, es va fer conjuntament amb el conseller de Medi Ambient. Normalment es feia, però l'any anterior no s'havia fet, i va donar lloc a pensar que no hi havia la coordinació que és absolutament necessària entre dos departaments on un té la responsabilitat de la prevenció i l'altre de l'extinció. Llavors, conjuntament vam presentar les línies d'actuació en matèria de prevenció que s'estan duent a terme pel

Departament de Medi Ambient, com les que corresponen al Departament de Justícia i Interior en la gestió de l'extinció dels incendis, i també preparar i presentar el dispositiu, mitjans, recursos humans, que es desplegaran durant la campanya.

Aquests recursos suposen un total de 5.405 persones, entre bombers professionals, voluntaris i auxiliars forestals, que són els que es contracten en l'etapa estival, als quals s'han d'afegir els agents del Cos d'Agents Rurals i efectius de les agrupacions de defensa forestal, que en aquest moment a Catalunya hi han 271 agrupacions de defensa forestal que agrupen 622 municipis, l'any 2002 es van constituir sis noves ADF en nou municipis i actualment estan en procés de constitució dues noves ADF.

Els equipaments, el material, la maquinària de prevenció de l'extinció..., la tinc aquí referida amb remolcs, kits de vehicle, cisternes d'aigua, desbrossadores, en un conjunt d'uns 2.000, 2.500 equips, entre vehicles, tractors, equips base, etcètera. La campanya, també a nivell de bombers i d'equipament de bombers..., tenim, disposem de 757 vehicles i 28 mitjans aeris del Departament de Justícia i Interior, sigui en propietat, sigui en mitjans de lloguer, i alguns d'aquests que es fan expressament per als mesos d'estiu.

La campanya Infocat es va iniciar oficialment el passat 15 de juny, començament que va coincidir amb una pujada important de temperatures, vostè ja ho ha recordat. Jo diria que han pujat molt les temperatures, tothom deia que mai hi havia hagut un mes de juny, o almenys durant trenta anys, no hi havia hagut un mes de juny tan calorós com aquest, però jo sempre dic: «Almenys no va haver-hi vent», i que, per tant, vam tenir una mica de sort, si bé vam tenir moltíssimes sortides; el mateix dia 15 es van produir quaranta nou incendis forestals i fins al dia 24 s'han produït 1.046 incendis, tot i que no es van cremar un gran nombre d'hectàrees. En conjunt, des del passat dia 15 de juny fins al dia 24 s'han produït 1.046 incendis. Els que més s'han de destacar és a Calders, a Massoteres, a Balaguer, a Vilademuls o a les Avellanes i Santa Linya, de Lleida. En total, 217 hectàrees cremades. I el que sí que aquí, en aquests dies, del 15 al 24, cal destacar la feina importantíssima que cada any tenen els Bombers de la Generalitat per la revetlla de Sant Joan. Aquest any les sortides van ser 823.

Durant aquests dies, per raó de les elevades temperatures, l'Infocat es va activar en fase d'alerta des del dia 21 a les deu de la nit i es va desactivar el dia 25 a dos quarts de deu del dematí. D'alguna manera, el que preteníem, perquè l'Infocat és un pla preventiu, era prevenir i demanar prudència a tothom per aquests dies per aquestes temperatures tan elevades, i també molt especialment per tot el que se celebra a la revetlla de Sant Joan. També en la revetlla de Sant Joan el telèfon d'emergències va sonar com mai: 3.687 trucades, i moltes, després, lògicament, van ser transferides a bombers, policia o sanitat, quasi un miler de trucades.

El Govern, de fet, i amb l'experiència de molts anys, el que ha fet és preocupar-se any rere any de millorar no només la gestió, sinó també tot el que fa referència a la prevenció i a l'extinció d'incendis. I, en aquest sentit,

vull recordar que en els darrers cinc anys, del 99 fins al 2003, el Departament de Justícia i Interior, abans Interior, va incrementar el seu pressupost en un 50,8%, tenint en compte personal, mitjans aeris, terrestres, infraestructures, etcètera.

El 12 de juny es van incorporar 36 nous vehicles, entre ambulàncies, autobombes rurals pesades, vehicles lleugers de transport i una autoescala; a principis del mes de juliol s'incorporaran 30 vehicles més, que faran 66 vehicles nous; de juliol del 2002 a juliol del 2003 hauran estat 100 els vehicles que s'hauran renovat d'aquest parc de 757, i el que estem fent cada any és mirar d'anar renovant els vehicles que són més antics i, per tant, posar-los més al dia.

En aquest sentit, doncs, també dir-li que en matèria de personal, doncs, els 5.405 bombers..., són 2.066 funcionaris, 2.132 voluntaris i 1.166 auxiliars forestals, que es contracten a l'estiu. Des del 99 estem fent convocatòries anuals d'uns 130-150 bombers, que són els que en principi tenim previst de fer; una cosa és el que demanen els sindicats, una altra cosa és les possibilitats.

Però vostè també m'ha parlat del Pla director, i en el Pla director, que és un estudi fet de vint-i-tres anys d'experiència de Bombers de la Generalitat, el que s'ha fet és una revisió de tot: una revisió dels mitjans necessaris per poder millorar, també millorar els vehicles per poder arribar en menys temps al lloc del foc, i, en conjunt, de les necessitats de parcs, d'infraestructures, etcètera.

En matèria de personal, en aquest Pla director, ve a sortir un miler de bombers més, necessaris, en funció de la situació de Catalunya, de les seves característiques i de les necessitats que aquesta experiència de vint-i-tres anys ha suposat. A part també suposa la creació de catorze o quinze parcs de bombers més, i, a més a més, doncs, millorar tota la flota de vehicles.

Però jo entenc que és un pla director que toca de peus a terra, que mira quines són les necessitats, que planteja unes necessitats a sis, set, vuit anys vista, i que, tenint en compte el que tenim avui, doncs, es plantegen uns increments raonables que permeten millorar molt la situació actual. Però no arribaran al que demanen el sindicats, si bé, amb els sindicats, vull també dir avui, en aquesta compareixença, que fa escassament una setmana vam arribar a un acord, l'acord de tres o quatre anys, acord sindical, i que en principi, doncs, em sembla que estem tots satisfets de la firma d'aquest acord.

I acabo, perquè ja...

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Amb molta brevetat, també agraïm el to a l'honorable consellera i les informacions que ens ha aportat.

Deixi'm, consellera, que li torni a fer un parell de breus referències. Una, evidentment, entre els mil bombers i els quatre mil que demanaven, nosaltres també som

conscients de les negociacions i de les demandes que s'ha de fer: a vegades per arribar als mil, se n'ha de demanar quatre mil, no?

En tot cas, no ens preocupa tant la negociació com les necessitats reals. És a dir, si des del Govern de la Generalitat, si amb el Pla director de bombers, creuen que aquest increment, en els anys successius, de mil efectius més és necessari, nosaltres no criticarem pas aquest acord i molt menys si s'ha fet, evidentment, amb els sindicats, amb els bombers, que són realment els experts i que saben les necessitats millor que ningú.

En tot cas sí que l'advertim, i l'advertim, com li deia abans, des d'un to constructiu i des d'una prevenció, en tots aquells temes necessaris en mitjans tant humans com materials.

Cada any, consellera, es cremen al conjunt de l'Estat espanyol 100 milions d'arbres; aquesta és una notícia que ha sortit fa pocs dies en un mitjà de comunicació: 100 milions d'arbres cada any, a l'Estat espanyol, no a Catalunya, al conjunt de l'Estat espanyol. Evidentment, Catalunya i tota la zona mediterrània, les diferents comunitats autònomes de la Mediterrània, i també Galícia, per uns altres motius, són les comunitats més afectades.

Creiem, consellera, que no s'ha de baixar la guàrdia. Per això li demanem que tot aquest Pla director –i aquest serà un dels punts de la Moció que presentarem– tingui les dotacions, que hi hagi el compromís, també, d'aquest Parlament, i a la vegada del Govern de la Generalitat per anar dotant financeraament aquest Pla director, que no es baixi la guàrdia.

I deixi'm que en nom del Grup Parlamentari Popular li faci també una petició. Les campanyes que, en aquest moment, dins dels diferents mitjans de comunicació, cada any el Govern de la Generalitat tira endavant pel que és la conscienciació del que són multitud d'incendis per causes de vegades desconegudes, però a la vegada per causes, moltíssimes d'elles, del factor humà, deixi'm que li faci, com deia, una petició en nom del Grup Parlamentari Popular i repensin aquestes campanyes.

Creiem que els falta agressivitat a la mateixa campanya. Creiem que ensenyar un joc d'escacs és molt maco, que dir que ens hi juguem molt a Catalunya és molt important. Però en tot cas veure imatges, com de vegades s'han vist, i com fan a molts altres indrets del món, potser allà on tenen més experiència, que són els australians i els americans, normalment ensenyen imatges, consellera, i no som nosaltres, tampoc, des del Grup Parlamentari Popular, que vulguem donar lliçons de tot això, però parlar d'un joc d'escacs i parlar que es cremin, per exemple, 100 milions d'arbres a tot l'Estat espanyol o veure els efectes que van produir els incendis a la Catalunya central o a la comarca del Solsonès, probablement tinguessin més efectivitat i consciències molt més la ciutadania de Catalunya, que prou ho necessitem.

I és per això que li formulo aquest prec; no serà un dels punts de la nostra Moció, sinó un prec en aquesta interpellació. I, com deia, en els punts de la Moció sí que insistirem en la dotació i en el compromís financer

d'aquest Pla director de bombers i en altres aspectes a què li he anat fent referència en aquesta interpellació.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Justícia i Interior

Només dos minuts per comentar el Pla director. El Pla director, com li he dit, el que ha fet és analitzar l'evolució de vint-i-tres anys d'experiència, i, a partir d'aquesta anàlisi, tenir un objectiu molt clar: millorar la prestació al ciutadà del servei d'emergències de la Generalitat.

Amb aquesta millora de la prestació el que es pretén és reduir el territori a què dona abast un parc de bombers, i, per tant, passar dels 450 quilòmetres quadrats als 370; reduir el volum de població, i, per tant, passar de 69.000 habitants a 57.000, i rebaixar la ràtio de bomber per habitant, de 2.500 a 1.700.

Aquest és un pla fet per la gent que entén, que ha treballat i que té una experiència en el camp de les emergències i de la protecció civil. El que intentarem, lògicament, és posar-lo en marxa i establir uns terminis. El Pla no estableix terminis. Diu que això seria el millor per tenir una prestació més ràpida, més eficaç, més segura.

Aquesta és la nostra intenció. I per això ens hem pres seriosament el Pla director i el Llibre blanc. I crec que és un bon document de treball que ens permetrà, suposat a pressupost, poder determinar quines necessitats en matèria de personal podem tenir –que aquí en surten un miler–, quines necessitats en matèria d'infraestructures, quines en matèria de mitjans.

I, per tant, aquesta és la nostra intenció: seguir treballant, procurar donar resposta immediata als focs que aquests dies i aquestes setmanes segur que tindrem a Catalunya i esperar que no faci ni tanta calor ni molt vent. Perquè és també el que necessitem: una mica de sort; els mitjans els tenim, la voluntat de servei també –avui ho he pogut comprovar personalment, *in situ*, en l'accident d'aquest dematí–, i crec que els Bombers de la Generalitat estan preparats per donar un bon servei, per donar una bona resposta, tenen els mitjans, jo crec, necessaris, però també necessiten una mica o molta sort, com avui.

Gràcies, també, pel consell que em diu respecte a les campanyes de sensibilització, però a vegades és difícil de determinar fins on has de ser més dur, o no. De totes maneres faré fer una reflexió en aquest sentit per si hem de pensar en algun altre tipus de campanya.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la violència de gènere (tram. 300-00173/06)

La següent interpellació, sobre violència de gènere, la formula la il·lustre diputada senyora Carme Valls, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que té la paraula.

La Sra. Valls i Llobet

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, jo també voldria donar el condol per la mort d'aquests dos bombers en acte de servei, en nom del nostre Grup, i demanar-li, també..., agrair-li, més que demanar-li, agrair-li, la seva presència aquí, donat que la meua interpellació està dirigida al Consell Executiu, sobre violència de gènere, i no és la responsabilitat directa de la seva Conselleria en aquest moment. Ja sé que hi està com a responsabilitat solidària de Govern, però seria al conseller Mas a qui li tocava estar en aquest moment en l'hemicicle, i, per tant, li demano d'entrada que entengui que la meua interpellació va a tot un seguit de problemes greus que s'estan produint a Catalunya lligats al tema de la violència de gènere i que, per tant, jo he de fer una reflexió sobre aquest problema, i li demano també, doncs, una reflexió com a membre del Govern.

Suposo que vostè i jo estarem d'acord que la violència contra les dones no és un assumpte privat encara que durant molts anys s'hi ha considerat. Però la violència de gènere ha sigut la forma en què l'home ha utilitzat un mecanisme de control i de submissió per perpetuar una mica una situació desigual en què la dona està sotmesa a les ordres de l'home. Ell ha pensat que així la podria controlar i utilitzar, i seria la primera forma d'agressió utilitzada pels éssers humans de forma sistemàtica per aconseguir objectius no relacionats amb necessitats instintives, com la caça o la defensa personal o la conquesta de territoris.

Per tant, si no és un assumpte privat és un assumpte públic, i si és un assumpte públic és un assumpte de Govern. I en aquest sentit volia fer-li una reflexió i donar-li unes dades. Des de gener del 2000 en què va ser assassinada la senyora Joaquina Casals Costa, de Girona, més de vint-i-cinc dones han estat assassinades a Catalunya. El cas més proper, l'Anna Maria, de Sant Andreu, que va ser apunyalada el 12 de juny del 2003 a la porta de casa seva, després d'haver denunciat el seu marit cinquanta-quatre vegades. L'any 2001 van ser setanta mortes a Espanya, el 2002 van ser noranta-una; en portem quaranta-quatre en aquest semestre, i deu han sigut a Catalunya, quasi la quarta part.

L'anàlisi estadística de la mortalitat de dones més grans de disset anys ja ens diu que hi ha una mortalitat d'una dona cada cent mil, i al mateix temps es constata una denúncia d'una dona cada dos-cents. La mortalitat més elevada és entre dones de trenta-dos a trenta-sis anys, seguides de trenta-set a quaranta-un anys. I Catalunya ha presentat un increment constant de les denúncies: el 1997 en teníem 2.483; el 2000, 3.562; el 2001, 4.263.

Després hi ha una altra variant. Vostès m'han contestat que hi ha dones ateses de maltractament pel Servei d'Atenció a la Víctima; va ser la primera pregunta que

jo li vaig dirigir com a diputada a vostè personalment. L'any 2000 eren 844; l'any 2001, 1.059. Les hem de sumar a les denunciades al Ministeri d'Interior o als Mossos? Són a part? De totes maneres, les xifres són esgarrifores.

A banda d'això tenim una felicitació a fer al servei sanitari, sobretot als serveis d'urgències. L'any 2000 es van atendre 603 dones als hospitals i se'ls va detectar problemes de violència de gènere; l'any 2001, 2.032 dones van ser ateses en els hospitals i diagnosticades. Abans, a aquestes dones se'ls deia que havien caigut per l'escala o que havien tingut un altre cop. En canvi, es va poder dirigir aquestes dones cap a una denúncia.

Nosaltres ja vam presentar una moció el 27 d'abril de l'any 2000, la Moció 15/VI, en què demanàvem una sèrie de mesures, sobretot un pla integral, per lluitar contra la violència perquè vèiem que ja era un problema creixent; la veritat és que en aquell moment no pensàvem que seria tan creixent i que aniríem a més en tan curt termini de temps. Però després de tres anys encara esperem que es presenti el Pla integral de prevenció, atenció i eradicació de la violència de gènere al Parlament de Catalunya. Aquesta era una primera queixa. No podem entendre ni una sola raó per la qual aquest Pla no ha estat presentat a aquesta cambra. I considerem un fet gravíssim que el Govern no presenti resultats aquí: per què no té pressupost, perquè només era una operació més aviat mediàtica..., per què no ha arribat aquest Pla aquí, al Parlament.

Però hi ha un segon problema. En l'últim informe d'Amnistia Internacional, presentat el novembre del 2002, titulat *No hay excusa*, es parla que Catalunya està a la cua de tots els serveis per acollir i per donar suport a dones maltractades. Les places necessàries calculades, segons la ràtio proposada per la Unió Europea, seria una plaça per cada 7.500 persones. Aquí, a Catalunya, estem a una plaça cada 75.513 persones. En aquest moment hi han vuitanta-quatre places d'acollida: cinquanta-quatre del Govern de la Generalitat i trenta de l'Ajuntament de Barcelona, en total vuitanta-quatre places –en total– per acollir dones maltractades, quan tenim en aquest moment més de 4.400 denúncies.

Per tant, en aquest moment falten a Catalunya places d'acollida però també places d'emergència. Perquè el moment d'emergència és el més greu. A vegades una dona pot tornar a casa després, però el moment en què té l'agressió més forta, en aquell moment, necessita alguna cosa, un pis pont. I els hotels s'ha demostrat que no estan anant bé; les dones se'ns escapen dels hotels perquè necessiten en aquell moment un suport psicològic, perquè és el moment en què hi ha més pressió.

Falten pressupostos per a això, perquè hi ha una diferència molt clara..., i això ja ho vam discutir en el debat dels pressupostos, però, miri, en aquest moment només li diré una dada: el Govern de la Generalitat inverteix –li ho diré en milions de pessetes– 317 milions de pessetes per als temes de violència i només set ajuntaments de l'entorn metropolità –l'Hospitalet de Llobregat, Badalona, Sabadell, Santa Coloma, Terrassa, Sant Boi i Barcelona– ja hi dediquen més: 370.800.000 pessetes.

Tenim un segon problema –breu–: la història del telèfon per atendre dones maltractades. Tampoc en aquest cas es va complir el mandat de tots els grups de la cambra. Un any i quatre mesos després de la Moció de què he parlat, no hi havia telèfon per atendre, només les organitzacions no governamentals ho podien fer. Després d'una denúncia pública d'aquesta mancança per part del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, es va posar en funcionament, a corre-cuita, el dia 25 de juliol del 2001, un telèfon, que segons es diu en la propaganda, atendrà vint-i-quatre hores, tres cents seixanta-cinc dies a l'any, un 012, que era una línia d'atenció a les dones en situació de violència, atesa per professionals i especialitzats en diferents àmbits, i amb una atenció immediata en cas d'emergència.

Bé, vaig preguntar quant havia costat la posada en marxa, la difusió d'aquest telèfon, eren uns 4 milions de pessetes, però el telèfon va ser bastant fracassat, primer, perquè no hi havia aquesta persona especialitzada, però el més greu és que el telèfon no era gratuït i no ho avisaven els fulletons, que encara en tinc un, que es van repartir. Quaranta mil fulletons dient que es telefonés el 012 i per cada minut queien cent pessetes, mentre la dona s'esperava amb els dos nens i les dues bosses, no era gratuït, no orientava, i, malgrat les queixes, encara es va passar un any més.

Una altra vegada vam haver de necessitar l'aliança dels mitjans de comunicació per despertar una mica de la somnolència d'alguna part del Govern, i així vam aconseguir l'única satisfacció que puc dir que es dona al mandat del Parlament de Catalunya. El dia 2 de maig del 2002 es va posar en funcionament un nou telèfon gratuït del qual es va fer molta menys difusió –de fet, la despesa per repartir-lo va ser només de la meitat de l'anterior: 1.813.000 pessetes–, i no se n'ha fet difusió del número, no sé si vostè el recorda, però és difícil i no s'ha difós de forma... De tal manera que, hi ha ajuntaments que encara, a hores d'ara, no saben que s'havia canviat el número i encara truquen al 012.

Malgrat no ser gratuït el telèfon, ja va posar de manifest que era una necessitat molt clara. Des de l'1 de setembre del 2001 fins al 30 de juny del 2002 es van rebre 3.224 trucades. Per tant, unes quatre centes trucades cada mes per consultar problemes socials, problemes jurídics, problemes psicològics al voltant de la violència. Per tant, me'n vaig d'aquesta legislatura amb un resultat absolutament modest per les perspectives que jo tenia el 27 d'abril de l'any 2000, però almenys hi ha un telèfon que existirà i que hem aconseguit després de vint-i-un anys. Ara sabem que hi ha un problema, que hi ha, entre les dones que denuncien i les que presenten..., i les que telefonen, hi ha una bossa de deu mil dones que han demanat ajuda des de l'any 2001 al 2002. Si això només és el 5% de la situació real, creu que hem de fer alguna cosa més? Es pot continuar fent propaganda a les pàgines web i no fer res per canviar la realitat?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Justícia i Interior

Moltes gràcies, molt honorable president, senyors i senyora diputada. Gràcies per endavant per les seves paraules de condol respecte als dos pilots que avui han mort en acte de servei. Gràcies per les paraules, en nom del seu Grup.

Tot el tema relacionat amb la violència de gènere és un tema transversal i multidisciplinar, i ho dic en el sentit que, des de l'any 98, en què aquest tema, que ja existia, que com vostè bé ha dit semblava que estava només en l'àmbit privat però que va sortir a la llum pública, es va considerar des del Govern de la Generalitat que s'havia d'iniciar un treball conjunt, i en aquest sentit els antecedents més immediats són de l'any 98, en què es va crear la Comissió d'Anàlisi dels Actes de Violència Domèstica i es va elaborar un protocol d'actuacions.

Més recentment, amb data 30 d'abril del 2002, es va elaborar el Pla integral de prevenció de la violència de gènere i d'atenció a les dones que la pateixen, un pla 2002-2004, d'acord amb una moció del Parlament, que a mi, sincerament, em sorprèn que no hagi tramès el Parlament, perquè el Pla integral està aquí, i, per tant, jo pensava que vostè tenia coneixement d'aquest Pla, un pla molt ambiciós, un pla que té uns costos molt importants, que jo costos totals no els hi puc dir, però sí parcials, molt més elevats dels que vostè ha comentat parlant d'algunes partides, però que és un pla en el qual la transversalitat i la multidisciplinari són l'element bàsic d'aquest Pla. Tant és que ho presentí o que contesti la interpellació un conseller o un altre, però sí que li puc dir que jo, com a consellera de Justícia i Interior, abans de Governació i abans de Justícia, el tema de la violència de gènere era un tema que em tocava molt per molts aspectes de la Conselleria, tant de la de Justícia com ara de la part d'Interior, per la relació directa que en aquest aspecte tenen els Mossos d'Esquadra, i també per tot el que és l'àmbit de la justícia. I en un primer moment, com vostè ha recordat, l'any 1996, quan vam crear el Servei d'Atenció a la Víctima, que es va crear a la víctima home o dona, però que la realitat és que ha estat un servei d'atenció majoritàriament en favor o en protecció de la dona.

L'objectiu general d'aquest Pla era establir un conjunt de mesures que afavoreixin la prevenció i l'eradicació de la violència, aportin una atenció a les dones i evitin la reincidència de les persones agressores, i tot això es fa seguint un conjunt de principis. Primer: tolerància zero. No hi ha justificació per a la persona agressora ni elements atenuants que justifiquin aquest tipus de violència. Segon, principi de visibilitat de la violència domèstica. No és un tema que s'ha de deixar en l'àmbit privat, sinó un tema que ha de sortir a l'àmbit públic i la solució ha d'estar en l'àmbit públic.

Principi de protecció total a la víctima. Que la víctima expressi públicament la seva situació, se li ha de garantir, quan fa això, una seguretat física, se li han de garantir els seus drets i vetllar perquè no tingui una segona victimització, que en molts casos l'han patida. Principi de polítiques actives per facilitar una inserció laboral i social d'aquesta persona, i principi de cooperació institucional, en el sentit d'aquella cooperació i col·laboració dins de la pròpia Administració de la Genera-

litat i entre les diferents administracions i entitats públiques.

El Pla integral de prevenció de la violència s'articula en base a vuitanta-nou mesures, que estan distribuïdes en cinc àmbits específics, i en els quals estan representats cada un dels departaments de la Generalitat, d'acord amb les seves competències pròpies. Mesures en matèria de prevenció, difusió i sensibilització. L'objectiu, d'alguna manera, és intervenir de manera àmplia a la societat, per tal de reforçar l'actitud de rebuig. Mesures en matèria d'educació i formació, que van dirigides, tant al Departament d'Ensenyament, i, per tant, als mestres, respecte dels nois i noies, sinó també a tots els departaments que tenen col·lectius, com el de Sanitat, com el de Justícia i Interior, jutges, fiscals, policies. Mesures en matèria de recursos socials –hi faré èmfasi en aquestes perquè són part de les que vostè ha comentat–, mesures en matèria de salut i de detecció i control estadístic.

De fet, la comissió permanent que es va crear per al seguiment d'aquest Pla recull les diferents activitats desenvolupades en aquests diferents àmbits durant l'any 2002, i també, jo tinc aquí recollides totes les actuacions fetes, en aquest sentit, seguint el Pla integral, i que són totes les que s'han fet durant l'any 2002 i en les quals jo tinc dades actualitzades del que s'ha fet en cada un d'aquests àmbits.

Aniré molt directament a l'àmbit que vostè ha tractat més, que són les mesures en matèria de recursos i serveis per a la prevenció i atenció a les dones que pateixen violència domèstica, i podríem parlar de tres àrees concretes: l'atenció a la situació en el moment en què es produeix; per tant, situacions d'urgència; els recursos jurídics i els recursos socials.

Les situacions d'emergència social, de qualsevol naturalesa, en primer lloc són ateses des de cada municipi, el qual, segons les competències que estableix la Llei de serveis socials, ha d'iniciar i ha de disposar d'algun recurs d'estada limitada. Actualment es duen a terme dues actuacions complementàries: el suport personal especialitzat i l'allotjament. Entre els diferents dispositius que donen cobertura a aquestes situacions, vull remarcar la línia d'atenció telefònica que vostè ha comentat. És un número 900 900 120, de l'Institut Català de la Dona, des del qual es deriven les dones que es troben en una situació de risc, els diferents recursos que ofereixen les diferents administracions, sigui un alberg municipal, sigui una casa d'acollida, sigui una atenció psicològica, o sigui la preparació, l'ajuda, la preparació de la corresponent denúncia.

De fet, les dades coincideixen bastant, per no dir pràcticament les que vostè diu. Jo tinc des de l'agost del 2001 fins al maig del 2003, hi ha hagut 9.351 trucades. Vénen a ser una mitjana mensual de 425. I el mes de maig passat van haver-hi 545 trucades, una mitjana truca- cada diària de 17,5.

En paral·lel, existeixen nombroses oficines i serveis d'informació, com són les cinc oficines de l'Institut Català de la Dona a Barcelona, Girona, Lleida, Tarragona i a Terres de l'Ebre, els setanta-dos serveis d'atenció a la família del Departament de Benestar i Família,

i les quatre oficines d'atenció a la víctima, o els centres d'atenció primària, o alguns altres que tinguin aquí.

Passo a l'Oficina d'Atenció a la Víctima. Va començar, com vostè sap, l'any 96. Dóna una atenció personalitzada a les persones perjudicades físicament, psíquicament o econòmicament, a conseqüència d'haver sofert una infracció penal. Quines han estat les dones ateses l'any 2002? 1.418, cada any pugen. Pugen perquè també es coneix el Servei, perquè també s'atreveixen més a anar a demanar informació i, lògicament, els pots donar una atenció, sigui jurídica, sigui psicològica, o derivar-la a algun dels serveis que pugui necessitar.

Recursos socials, cases d'acollida. Durant l'any 2002 s'han atès 321 persones. En principi, l'estada òptima es considera que sigui d'uns sis mesos. Els diferents centres són aquells titularitat de l'ICASS, que estan ubicats al Barcelonès, Vallès Oriental, Gironès, Segrià i Tarragonès, amb capacitat per a 24 dones i 57 fills.

Cases d'acollida d'entitats privades, amb les quals es té, des de l'ICASS un conveni de col·laboració, i són sis entitats que donen acollida. Casa d'acollida de l'Ajuntament de Barcelona, les dades que jo tinc són: per a 10 dones i 27 fills. Hi ha els pisos-pont, que faciliten la integració sociolaboral, tenen una capacitat de 48 persones, i l'any 2002 es van atendre 34 persones en els 7 pisos-pont de què es disposa.

En principi, per les dades que tenim, per l'experiència que es té, sembla que és suficient, no s'ocupen tots ni totes les places ni tots els pisos-pont, per tant, entenem que, en aquest cas, són suficients. En la rèplica faré esment d'actuacions molt concretes que des del Departament de Justícia i Interior s'estan fent i d'alguna experiència «novedosa», que tenim intenció de fer, precisament, arran de la mort de l'última dona a Sant Andreu.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Valls i Llobet

Gràcies, senyor president. Agraeixo que vostè hagi sigut la primera persona que ens hagi ensenyat per fora aquest Pla integral, i que ens l'ha portat fins aquí, aleshores si vostè diu que a sobre té algunes coses que ha efectuat, doncs, també ens agradarà veure-ho. De fet, en el Pla que havíem mirat, però a la pagina web, no mirat des del Parlament, havíem vist noranta-un objectius, però cap pressupost i cap objectiu concret, sempre eren idees de sensibilització, d'educació, com vostè ha dit, però per poder avaluar un pla s'ha de saber què vol aconseguir aquest Pla, quins resultats ha donat, sinó pot ser com una pila de paper mullat o com una pila de lleis que després tapen una realitat.

Quan estava preparant això pensava en una frase que potser vostè ja ha llegit, perquè vostè és advocadessa, de Cornelius Tacitus, que és..., la vaig trobar en llatí però la vaig traduir, que deia: *Corruptissima republica, plurimae leges*: «Els estats més corruptes són els que més lleis fan», i a vegades podem fer un paral·lelisme literal amb els governs que volen amagar el seu desgo-

vern i la seva desídia amagats sota una muntanya de papers, però un govern ha de presentar resultats i ha de prendre mesures per tallar les emergències que es presenten, i deu dones assassinades en sis mesos és un problema molt greu, i, per tant, és una emergència. Si fossin deu futbolistes o deu polítics, segur que aquí estaríem tots corrent fent pactes, però com que han sigut deu catalanes, doncs, mira, això passa com si fos desapercebut.

Per tant, jo crec que les lleis, els nous estatuts s'han de fer servir per governar millor i no per tapar els desgovernos i les desídies del que no s'ha fet. I, jo crec que, en aquest sentit, i ja sé..., i ja sap vostè –no em dirigeixo personalment a vostè sinó a la persona a qui hauria d'interpellar i que hauria d'estar aquí–, doncs, que no s'ha complert perquè no hi ha hagut un programa eficaç, i suposo que per aquesta raó no l'han volgut presentar, aquí, al Parlament, perquè quan l'haguessin presentat ja els ho hauríem dit.

I un petit incís, que no he pogut dir-li abans: el protocol sanitari. Miri, de protocol sanitari en necessitàvem un, per poder detectar els problemes de violència precoçment. L'any 99, el Col·legi de Metges ja en van fer un, i va tenir, doncs, l'habilitat de consultar una sèrie de persones, els experts d'aquest país que havien tractat més..., les associacions de dones que treballaven amb violència. Però sap què passa? Que n'han acabat fent un tan diluït, tan poc eficaç, que és molt millor el que hi havia l'any 99 que el que hi ha ara, de tal manera que els metges de primària se n'estan acabant fent un, com a Mataró, com a Sant Boi, per poder-ne fer la detecció precoç, perquè quan la violència encara només és psicològica es pot fer una certa prevenció de la mortalitat; quan ja és física, i ja se li estan trencant les cames o el cap, el que sigui, doncs, aleshores ja només s'ha de poder fer que curar i separar aquesta situació.

I aquí també ens ha passat una cosa que passa molt aquests últims anys, i que potser també és un balanç de legislatura, no?, que només han convocat uns determinats tipus d'experts, sempre els que els interessa. I jo crec que a les files de Convergència i Unió segur que hi ha gent molt valuosa, però no entenc aquesta obsessió de no cridar experts que no siguin del seu color polític.

Jo crec que ens hauria anat molt millor, a Catalunya, si a totes les àrees del pensament, des de la ciència, des de la cultura, no s'haguessin fet exclusions sistemàtiques de gent que no fos d'una determinada manera. Jo li prometo que a Catalunya hi ha vida intel·ligent fora de Convergència i Unió, i, per tant, també li agrairia –jo li ho demanaré, també, en la Moció– que sindicats, associacions de dones, es tinguin en compte, perquè elles també han treballat molt, són molt expertes a escoltar, també són intel·ligents, i jo penso que aquestes persones se les ha de cridar sempre per poder avaluar la situació d'aquest país. I, aleshores, jo penso que..., en fi, en el futur les coses poden ser una mica diferents, perquè els futurs governs que governin Catalunya no excloquin ningú i puguem fer un treball realment de prevenció i de govern de la violència, de prevenció de la violència de gènere.

Moltes gràcies, senyora consellera.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula la senyora consellera.

La consellera de Justícia i Interior

Gràcies, president. Senyora diputada, el Pla integral es va publicar. Ara m'envien el document. Està publicat. Per tant..., és públic, és notori i és conegut. I ja li he dit que és un pla que, a més, és de tres anys, 2002, 2003 i 2004, i que tot el que s'ha fet el 2002 és part del que jo li he dit en aquesta interpellació. Per tant, és públic i és notori.

Jo no comparteixo el que vostè ha dit en allò de les lleis. Jo crec més el que diu un catedràtic de dret administratiu –que no ho diu ell, sinó que diu que ho diuen molts catedràtics o juristes de prestigi de fora–: que un país també es coneix en positiu per les lleis que fa i per l'assessorament jurídic que presta. Llavors, jo entenc que les lleis que fa aquest Parlament de Catalunya, en principi, en el seu percentatge més alt, són positives i, per tant, no comparteixo el que vostè ha dit, però bé...

Respecte al que ha dit de sanitat. Actualment, com vostè ha dit, la majoria d'hospitals de la xarxa pública tenen protocols interns d'actuació, així com algunes àrees bàsiques de salut, però, a la vegada, s'està treballant en la revisió i actualització del document mèdic d'assistència a les víctimes de violència domèstica. I, per tant, entenc que en aquest moment això s'està fent; és una de les mesures que estableix el Pla integral de prevenció de la violència, i estic convençuda que en poc temps aquest document estarà actualitzat i estarà actualitzat convenientment.

Jo li deia abans que el Departament de Justícia i Interior, per les dos bandes, té molt a veure amb el tema de violència domèstica. Abans li he comentat el Servei d'Atenció a la Víctima, però ja només en l'àrea de Justícia o en l'àrea d'Interior, doncs, els Mossos d'Esquadra tenen oficines d'atenció a la víctima; hi dediquen vint-i-quatre efectius, en les oficines d'atenció a la víctima, que treballen específicament en el seguiment dels casos de les víctimes de violència domèstica, i en les oficines d'atenció al ciutadà hi han cent setanta efectius que estan especialitzats i formats a atendre víctimes de violència domèstica.

El nombre de denúncies que l'any 2001 van ser presentades per violència de gènere, en el territori de desplegament dels Mossos d'Esquadra, va ser 1.605 i l'any 2002, 2.575; del gener al mes de maig del 2003, 1.455.

També veiem –i ho veiem ara cada any– que allà on ens despleguem per primera vegada l'increment de les denúncies puja i després s'estanca. No vol dir que ja no denunciïn, sinó que vol dir que la gent, o les dones, a partir de les xerrades que donen els Mossos d'Esquadra en les oficines d'atenció a la víctima, s'animen més a explicar la seva vivència personal i, per tant, denuncien. Quan això ja ha sortit de l'àmbit privat, rebaixa, d'alguna manera, aquest increment important i torna a ser una situació normal, com són en altres llocs.

Ho dic perquè, simplement, en veure la xifra de gener a maig, de 1.455, com que el mes de gener vam despla-

gar-nos a Sant Adrià de Besòs i a Badalona, realment, un dels aspectes que més van notar els Mossos d'Esquadra en aquests dos municipis va ser l'increment de denúncies de violència de gènere, increment que va ser molt important els primers tres mesos i que, en canvi, després ha baixat.

I quant a l'àrea en l'àmbit de l'Administració de justícia, des de fa temps es va crear a la Fiscalia un programa informàtic anomenat Vido, «violència domèstica», que unifica el tractament de les dades de tots els processos en què està implicat el mateix agressor. Això ho dic perquè els mitjans de comunicació aquests dies –des del meu punt de vista– han barrejat algunes xifres i han barrejat alguna manera de treballar. A Catalunya, a través del programa Vido, tothom pot saber avui mateix si aquesta senyora que es diu d'aquesta manera ha tingut tantes denúncies i en quins jutjats les ha tingut. I, per tant, d'aquesta manera, pitjant l'aparell informàtic, qualsevol jutge ho pot tenir.

A part d'això –a part d'això– hi ha una instrucció del Consell General del Poder Judicial que ja, a partir de la implantació dels judicis ràpids, tindran un nou sistema informàtic i de registre, dins de cada partit judicial, en el qual es podran acumular, a cada jutge, a un jutge d'aquell partit judicial, tots els temes de violència domèstica.

També hem instal·lat la videoconferència, que serveix per a tothom, però també per a les dones víctimes de violència que no vulguin declarar o no vulguin anar al jutjat, i que ho puguin fer des d'un col·legi d'advocats o ho puguin fer des d'un altre jutjat o des del despatx d'un altre jutjat...

El president

Senyora consellera...

La consellera de Justícia i Interior

Res més.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre el foment de l'associacionisme a Catalunya (tram. 300-00981/06)

La següent interpellació, sobre el foment de l'associacionisme a Catalunya, la presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i l'exposa l'illustre diputat senyor Àlex Masllorens, que té la paraula.

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyor president, senyores i senyors diputats, sé que alguns voldrien que m'afanyés, però hauran de comprendre que aquesta és la meua intervenció d'aquest Ple i, per tant, la faré amb el temps que calgui.

I m'haurà de perdonar, també, senyora consellera, perquè jo comprenc que hi deu haver algunes coses que el Govern de Convergència i Unió ha fet bé en aquests

vint-i-tres anys en matèria d'associacionisme, però comprendrà que a mi em paguen sobretot perquè ressalti allò que no ha fet tan bé, i, a més a més, com que vostès ja tenen un bon pressupost de publicitat i propaganda, doncs, ja dono per fet que vostès ja han ressaltat allò que havien fet bé fins ara.

De fet, el Govern, en aquests vint-i-tres anys de mandat, en matèria d'associacionisme i de foment de l'associacionisme, ha anat utilitzant d'una manera recurrent aquesta qüestió. Tan recurrent com, podríem posar per cas, la família, per exemple, que vostè sap que ahir mateix parlàvem d'això: de quina manera se n'ha parlat molt i, des del nostre punt de vista, no s'ha fet altra cosa que encotillar-la. Vostès han anat per un cantó i el país i la família per un altre. Ho deia, per exemple, Groucho Marx, i és bo recordar-ho a aquesta hora, ja, després de tantes hores de sessió, referint-se al matrimoni, quan ell insistia: «És una gran institució; però, qui pot desitjar viure tota la vida en una institució?»

Doncs, probablement, podríem dir que, de les associacions, el tercer sector, el voluntariat, la famosa «societat civil», doncs, se n'han omplert la boca i n'han fet tota una institució, però en realitat, al nostre entendre, per encotillar-los i per controlar-los. Aquesta és la realitat, vint-i-tres anys després, d'un govern que ha presumit de liberal, però que ha estat un règim enormement intervencionista i gairebé, fins i tot, opressiu en aquesta matèria. Han controlat, han intervingut allò que, per definició, hauria hagut de ser precisament lliure i volar per poder donar el màxim de fruits, que és el sector no lucratiu. Han fet tot el que han pogut per tenir un sector acrític i submís.

Clar que, a vegades, precisament, feta la llei, feta la trampa, perquè allà on han fet veure que creien en la participació —i no dic «codecisió», perquè això em sembla que no saben gaire ni què vol dir—, la participació, se l'han saltat a la torera.

El cas més emblemàtic és el del Consell Català d'Associacions, el gran òrgan de participació de les associacions que es van inventar vostès mateixos. S'ha reunit una sola vegada des que el Govern va aprovar el Decret 207/99, de 27 de juliol. I saben, senyores i senyors diputats que omplen aquest hemicicle, quin era l'ordre del dia d'aquesta única reunió del Consell Català de les Associacions en tres anys? «Punt 1, presentació dels membres del Consell; punt 2, torn obert de paraules.» Aquest és el gran model de participació que el Govern exerceix, exercita, a través del magnífic Consell Català d'Associacions. Dos punts: presentació dels membres —està bé que es coneguin—, i, dos, torn obert de paraules. Ja està. Aquesta ha estat la brillant trajectòria del Consell Català de les Associacions en quatre anys. No s'ha reunit ni una sola vegada més.

És així com entenen la participació? Vostès han vist en el tercer sector una font de clientelisme polític, això és evident; s'hi ha apropiat només des d'aquesta perspectiva, organitzant fòrums, congressos; han exalçat el voluntariat, han inflat les xifres reals de participació repetint les mateixes persones que de vegades estan treballant a diverses associacions; han utilitzat la gent que de bona fe ha participat a les associacions, i han renunciat, a la pràctica, a planificar i a treballar freqüentment

amb associacions i organitzacions sense afany de lucre en la planificació prèvia, pensant en l'interès superior dels ciutadans.

Han descarregat una bona part de les seves responsabilitats sobre el tercer sector —això sí que ho han sabut fer bé—, perquè l'han fet servir, en molts casos, com a mà d'obra barata i al marge de qualsevol planificació, com deia abans, del que feia falta a Catalunya, que és el que nosaltres reclamem des de fa temps: planificar les necessitats socials de Catalunya i distribuir després la prestació de serveis entre les entitats, i no al revés, com s'està fent tantes vegades.

El més greu, de tota manera, d'aquesta exaltació èpica que vostès han fet de l'esperit altruista i desinteressat d'una bona part de la societat catalana —que hi és, i és real—: no s'ha vist recolzat en el suport econòmic autèntic del Govern. Vostès han fet una política de repartidora, han anat repartint petites subvencions de manera generalitzada, acríticament, però moltes vegades ofegant els mateixos destinataris d'aquestes subvencions. Quantes associacions, petites o mitjanes, quantes entitats que estan fent una tasca de suplència de les mancances de l'Administració, no s'han hagut d'endeutar fins a límits insuportables, tenint en compte les seves febles economies?

Han volgut quedar bé amb tothom per evitar les crítiques, però les subvencions arriben tan tard que, moltes vegades, prestar serveis subsidiaris de l'Administració és una autèntica ruïna. A una sola entitat, li deuen, per exemple, 24 milions, una entitat que està fent reinserció de dones que pateixen maltractaments, que han estat a la presó, i amb pressupostos molt minsos, a una sola entitat, 24 milions de les antigues pessetes.

I, naturalment, quan a les entitats se'ls deuen diners —nosaltres calculem que aproximadament estem parlant de deutes que oscil·len entre els 20.000 i els 30.000 milions de les antigues pessetes, que això vol dir 1.000 milions de pessetes d'interessos, o 6 milions d'euros, si ho prefereix—, és la millor manera per ofegar aquelles entitats i aquelles persones que estan fent, com li dic, tasques de suplència del que hauria de fer l'Administració.

Precisament avui podia llegir, vostè mateixa, una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que acaba de condemnar el Govern de la Generalitat a abonar els interessos de demora a un proveïdor de l'Institut Català de la Salut, un sol proveïdor, 132.000 euros, des de fa sis o set anys. El Departament de Sanitat, se'ns diu, acumula més d'un centenar de plets per aquest motiu. I l'advocat, senyor Climent Fernández Forner, que representa aquestes més de cent empreses afectades, ha declarat: «L'actuació de la Generalitat de pagar tard ens costa molts diners a tots.»

Doncs, bé, també al tercer sector —o millor, senyora consellera, sobretot—, li costa molts diners, al tercer sector, perquè és el que més està patint aquesta situació d'ofec a què el Govern de Convergència i Unió els té condemnats.

Ara, per pagar segons a qui, no hi ha problemes. Vostè sap també que hi ha entitats que cobren fora de concurs i que cobren de pressa. Aquí vam denunciar, per exem-

ple, fa poc temps, com una entitat, com E-cristians, va rebre 20 milions de pessetes, aprovats directament pel conseller Artur Mas, fora de concurs, i els va cobrar ben de pressa, no va tenir problemes. Que sapiguem no està ofegada pels deutes que ha de pagar perquè aquesta subvenció no li hagi arribat. Es va aprovar fora de concurs pel mateix conseller Artur Mas, i ho va rebre immediatament.

El Departament de Benestar i Família ha potenciat algunes entitats prestadores de serveis en alguns casos amb afany de lucre més o menys encobert, en detriment, moltes vegades, d'entitats nascudes realment des de la base, igualment molt professionals, però realment dotades d'aquest esperit de servei i la voluntat de cobrir forats molt importants.

Nosaltres entenem que hi ha una contradicció flagrant entre el que vostès diuen i el que fan. Ho vam poder veure, per exemple, al Congrés dels Diputats, quan el seu Grup, com vostè deu saber, va votar a favor d'una llei d'associacions que retallava competències a Catalunya i que atemptava directament contra una llei que tres anys abans havia aprovat aquest Parlament, i em sembla contradictori també que en aquesta cambra aprovin aquesta Llei, la Llei de fundacions, que preveia la possibilitat d'establir exempcions fiscals, i que quan nosaltres, per dos anys consecutius, presentem esmenes al pressupost de la Generalitat perquè aquestes exempcions fiscals que preveu la Llei de fundacions s'apliquin vostès hi votin sistemàticament en contra. Quina és l'ajuda que donen a les associacions si quan és l'hora de donar-los exempcions fiscals llavors vostès s'hi neguen?

I, finalment, hi hauria també una qüestió clau, com és la clàusula social. Vostè sap que el síndic de Greuges cada any presenta un informe en aquest Parlament, i ja fa uns quants anys que reclama del Govern de la Generalitat –el síndic de Greuges, hi insisteixo– que s'apliqui realment la clàusula social que està prevista per als concursos públics, però que sistemàticament es neguen a aplicar-la. I s'ha d'aplicar, perquè no fer-ho perjudica associacions i entitats sense afany de lucre, a les quals s'obliga a competir amb empreses d'una manera desigual i deslleial, i ens sembla, ens semblava, ens semblarà...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Masllorens i Escubós

...que un govern que diu que és al costat del tercer sector, no pot ser...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Masllorens i Escubós

...tan deslleial amb les associacions.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, a mi, em plau sempre venir al Parlament a l'hora que sigui, i no cal dir que em plau d'una manera especial parlar d'aquest tema, que al llarg d'aquesta legislatura n'és la primera interpellació. Fins i tot, ni preguntes, hi ha hagut, amb relació a l'associacionisme i al voluntariat.

Jo vaig entendre al llarg de tota aquesta legislatura que la realitat és que anàvem bé. I, certament, anem bé quan es demostra que ara, al final, quan nosaltres hem estructurat una taula, hem ajudat a estructurar una taula, del tercer sector, després d'un gran debat, un gran estudi, unes grans trobades i unes grans propostes, quan, fins i tot –després ho comentaré amb més detall–, en la Llei de pressupostos que es va aprovar per al 2003 està prevista, precisament, la solució a un dels problemes que afectaven el món associatiu.

Ara, que ja tot això està en marxa, ara que estan publicats els llibres de les trobades del tercer sector, ara vostè surt aquí i em diu que per això el paguen, per fer de diputat. En aquest sentit, jo entenc que el paguen per a més coses, eh?, perquè fer de diputat suposo que és més complex. Jo en tinc una visió més respectuosa i crec que no només es tracta de reiterar tòpics sectaris, com vostè avui ha fet aquí, eh?

Per tant, jo li haig de dir que nosaltres, realment, tenim molt respecte per al tercer sector, per al sector associatiu, i quan vostè diu que n'hem fet una institució, igual que la família, però resulta que ahir es va poder constatar un ampli suport a les propostes que la nova Llei feia, doncs, espero que avui també, quan hàgim anat parlant de la qüestió, puguem veure que les propostes que hem fet i que estem fent són positives.

Nosaltres tenim més respecte a aquest sector. «L'hem oprimint», «l'hem controlat», «l'hem intervingut». Tot això, senyor diputat, pressuposa una acció passiva, una acció inactiva, pressuposa per part d'aquest món una molt poca personalitat. Demostra que no el coneix.

Però també demostra que vostè mateix desconeix les seves propostes de govern, perquè vostès en l'àrea social fan propostes al revés del que fins ara havien dit, de comptar amb les entitats, com ha fet el Govern de Catalunya fins ara i com vol continuar fent, comptar amb les entitats per a determinats serveis socials, perquè, a partir del coneixement i de la implicació en determinades temàtiques, el servei s'ofereix amb millor qualitat.

Quan vostè parla de falta de participació i ens treu un ordre del dia d'un consell que es va constituir pràcticament al final d'una legislatura i quan s'han activat nous òrgans en aquesta legislatura, doncs, desconeix perfectament, o vol desconèixer, per exemple, la gran participació que hi va haver al II Congrés Català de l'Associacionisme i el Voluntariat, el treball de 1.500 persones en representació de 500; deu desconèixer que precisament el 10 de juliol, d'aquí a abans d'un mes, presentem la Xarxa Associativa i de Voluntariat de Catalunya –que llavors la hi explicaré amb molt de detall–, amb moltes entitats que hi estan participant.

Permeti'm que jo parli amb més respecte i amb un to que jo vull que sigui més rigorós per parlar de l'associacionisme i del voluntariat. Nosaltres estem convençuts que podem considerar avui dia que l'associacionisme i el voluntariat és una de les xarxes bàsiques del benestar del país. I quan nosaltres veiem la riquesa associativa de Catalunya –li recordo que en les dades d'ara, de 23 de juny, doncs, són més de 38.000 les associacions inscrites a la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques–..., hi ha, d'aquestes 38.800, una gran riquesa. I, certament, n'hi ha de diferents vessants: de l'assistència social, del cultural, de l'ensenyament, formació i investigació, del foment i defensa dels drets cívics socials de la persona i d'altres matèries.

Jo, també, com ha fet vostè, em centraré en les associacions destinades a l'atenció a la persona, al foment i la defensa dels drets cívics. I hem de constatar que quan parlem d'aquestes àrees del món associatiu hem de tenir present que la reestructuració dels estats de benestar i dels canvis socioculturals actuals han implicat una segona oportunitat per a la iniciativa associativa dels ciutadans i també una reformulació de les seves funcions. Han aparegut, i aquest canvis han ofert noves vies de participació democràtica i de compromís amb la comunitat i han ajudat a redescobrir i legitimar la vocació pública d'aquest mosaic que nosaltres anomenem «tercer sector» en totes els seus vessants, des del cultural, l'esportiu, fins a la civicosocial. I és precisament la presa de consciència d'aquesta vocació pública del tercer sector per part de la Generalitat de Catalunya que va conduir a l'encàrrec d'un llibre blanc que diagnosticués quina era la situació actual d'aquest tercer sector civicosocial a Catalunya.

Vostè creu que sense la participació d'aquest sector hauríem pogut fer la diagnosi? Hauríem pogut presentar realment el Llibre blanc que vam presentar en què es constata que la nova immigració, la demanda de més serveis personals, la reestructuració familiar, els canvis democràtics, donaven realment unes noves possibilitats, com un ressorgiment del tercer sector, també una reestructuració de l'estat del benestar i una nova responsabilitat social de les empreses? Tots aquests canvis han impactat, certament, i el món associatiu, com he dit –i d'una manera especial el tercer sector civicosocial–, de Catalunya, que nosaltres entenem com un conjunt d'organitzacions privades sense ànim de lucre que tenen com a objectiu final aconseguir la promoció de les persones, reduir les desigualtats socioeconòmiques i evitar l'exclusió social en el nostre territori..., nosaltres, precisament, perquè tenen aquestes finalitats que coincideixen amb unes línies força del Govern de Catalunya, nosaltres, seguint la tradició catalana, els hem donat el protagonisme i la força que es mereixen.

I, per nosaltres, el tercer sector no és això que diu vostè: unes entitats manipulables, que es poden ofegar, etcètera. No, no, per nosaltres és un element imprescindible per a la consolidació de la democràcia i la vehiculació de la participació ciutadana. I, a més, entenem que genera nous valors socials, com poden ser la igualtat, la justícia i la solidaritat, i contribueix a donar veu i projecció pública a interessos i demandes de col·lectius marginats o exclosos. Per nosaltres, és un excel·lent mecanisme per a la integració social i una prova fefa-

ent que un determinat model de societat és possible. I, per tant, la nostra lectura i la nostra potenciació en aquest sentit és molt diferent de la que fa vostè, i no m'estranya.

Sàpiga que el tercer sector civicosocial a Catalunya té un volum econòmic de més de 900 milions d'euros l'any, per tant estem parlant d'un sector molt seriós; que té contractades més de 52.000 persones, per tant que té ocupat el 2,4% de la població catalana; que compta amb més de 155.000 voluntaris en el si de les seves organitzacions, i pràcticament podem dir que són més d'1 milió les persones que en són usuaris, i en aquest àmbit tenim identificades 5.600 entitats.

Aquest volum tan important i aquests nous reptes que planteja el nou entorn social recomanaven precisament de tirar endavant aquest Llibre blanc per veure'n bé la radiografia i veure com podíem reforçar-lo i enfortir-lo des de la mateixa Administració. I és en aquest sentit quan, a través de l'estudi i de la diagnosi, lògicament amb participació del mateix sector... A mi, m'agrada... jo ara tinc present aquí, a la meua ment, el Saló Sant Jordi, un dissabte, amb totes les principals entitats catalanes discutint l'esborrany del Llibre blanc del tercer sector –vostè això es veu que ho desconeix, hi era tothom, des de Càritas, Creu Roja, a les entitats petites de Tarragona, de Lleida, de Barcelona, de tot arreu, de tot Catalunya i de totes les àrees–, aquest esborrany que després es va acabar de polir amb totes les aportacions dels mateixos interessats..., ens han posat de manifest la singularitat d'aquest tercer sector.

Un 15% tenen polítiques de gestió de recursos humans, i, per tant, una de les línies força és dir: «Ajudem a enfortir l'equip humà d'aquestes entitats.» El 48% tenen personal remunerat, i el 86% tenen voluntaris. Aquesta és una de les principals característiques d'aquest món. I, certament, el voluntariat és important, perquè el 65% hi dediquen menys de cinc hores a la setmana, però hi ha un 3% de voluntaris que hi dediquen més de vint hores setmanals.

Podríem dir-li, i potser tindrà ocasió de fer-ho a la segona part, com hem pogut estudiar també l'equip remunerat de les organitzacions, els recursos econòmics, les fonts de finançament, però resulta que vostè identifica com si l'única font de finançament d'aquestes entitats fossin les subvencions. Doncs no, sàpiga que el 25% ve de quotes, donacions privades el 15%, quotes d'usuaris i pagaments de serveis un 10%, i, certament, hi ha un percentatge molt important, el més alt, el 36% de les subvencions.

I nosaltres sabíem que part dels problemes d'aquestes entitats, i així es va posar de manifest, derivaven del sistema de finançament, perquè per mitjà de les subvencions no se'n garantia un funcionament àgil. Per això, el pressupost d'aquest any ja inclou una clàusula. La Llei de mesures fiscals i administratives té la disposició addicional tercera, que autoritza els departaments que, a càrrec del capítol 4, puguin presentar pressupostos plurianuals.

I, certament, ha estat oportuna, aquesta interpellació, perquè precisament el Consell Tècnic d'ahir, precisament, va prendre ja un acord per presentar al Govern i perquè sigui aprovat a la propera sessió, en el qual ja

s'autoritzaran els primers convenis, amb dos nuclis importants del món associatiu, per tal de poder fer aquestes resolucions de caràcter plurianual...

El president

Senyora consellera...

La consellera de Benestar i Família

Se m'ha encès el llum vermell, li agraeixo l'avís, senyor president. Jo dic, per tant, que, amb relació al que ha presentat el senyor diputat com una de les principals problemàtiques del sector..., el desconeixement d'aquesta disposició de la Llei de pressupostos, la voluntat d'aplicar-la i, fins i tot, ja, els documents que poden demostrar que s'està posant en pràctica.

Espero tenir oportunitat, en la segona part, d'explicar quins altres mètodes de suport donem i quin és el volum del nostre suport.

Gràcies per l'amabilitat, senyor president; gràcies, senyor diputat.

El president

Gràcies a vostè, senyora consellera. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, el que queda claríssim és que tenim conceptes diferents del que és la participació, potser perquè jo he estat des de fa molts anys, i continuo sent-ho, membre de diverses associacions i vostè està en el Govern, i jo pateixo la política del Govern i vostè potser no. Però, en qualsevol cas, està clar que els conceptes són diferents.

A vostè l'ha traït, per exemple, ara, que digui: «Lògicament, la major part dels ingressos són de subvencions.» Aquesta és una mala política d'ajut a les associacions, és una confusió, és un paternalisme total, perquè no és lògic, i no passa en tots els països que la majoria dels ingressos de les associacions siguin de subvencions, i el que és molt important, precisament, és que es busquin altres fórmules i els governs ajudin les associacions a tirar cap a altres fórmules per finançar-se, i, en tot cas, quan se les finança el que no es pot és ofegar-les. Jo..., quan parlo d'ofegament és obligar a pagar interessos de crèdits perquè es paguen tard aquestes subvencions.

Una altra qüestió. Vostè acaba de dir: «Les primeres resolucions de caràcter plurianual.» Vostè creu que en vint-i-tres anys podem estar davant de les primeres resolucions de caràcter plurianual, quan fa tants anys que el sector el que demana és que s'actui amb una idea de continuïtat i que els convenis tinguin continuïtat i siguin plurianuals? Arriben tard, com quasi tot.

Catalunya necessita, també en el terreny associatiu, un govern que tingui més ambició, que tingui més illusió i que tingui més empena, i sobretot que no digui una cosa i en faci una altra. La gent de les associacions, encara que vostès intentin tirar-les en contra de tots els altres i fer creure que és que nosaltres no entenem el

que fan i no ho sabem valorar i que Convergència, per exemple, com a Convergència, primer signada per Pere Macias, després per una persona que desconec qui és, doncs, envia una carta a les associacions i els digui que els socialistes estan en contra d'elles, etcètera, la gent el que necessita és un govern que els escolti i hi dialoqui i que tingui un altre concepte del que és la participació, que vol dir treballar colze a colze amb el moviment no lucratiu. Els llibres blancs està molt bé fer-los; normalment es fan més aviat des de les universitats i altres centres d'estudis. També és el cas d'aquest, perquè jo no crec que participar sigui omplir qüestionaris. Per mi..., jo tenia un altre concepte del que era la participació.

El que cal és un govern que promogui un marc legal i fiscal adequat per al desenvolupament de les entitats socials, cíviques i culturals, que no voti a Madrid –hi insisteixo– una llei d'associacions que aquesta sí que ofega la llei que aquí s'havia aprovat tres anys abans; un govern amb capacitat de previsió i amb estratègies econòmiques i socials, que fomenti i potenciï, com dèiem, aquests contractes plurianuals.

Les entitats es mereixerien un govern que agilités els pagaments d'aquestes subvencions, per no haver de pagar els interessos. Necessitarien un govern que fomentés el mecenatge, no com s'està fent ara, només per a les grans entitats, que no tenen normalment problemes econòmics, sinó que ajudi també les petites; que formi les persones que hi treballen; que promogui espais i instàncies d'interlocució entre el tercer sector i el món econòmic; que promogui la qualitat i la qualificació de recursos humans i l'excel·lència de l'organització de les associacions, i un govern que sigui capaç de planificar serveis que calen i que necessita la població, i que coordini l'acció de les entitats, que no se'n quedi només al marge i intervingui en altres qüestions, però, en canvi, precisament, no sàpiga planificar les necessitats que té la població, per exemple en matèria social, que vostè coneix molt bé.

I també, per què no?, un govern que promogués les xarxes del tercer sector a la Unió Europea, que hi hagués un suport, que el reclamés el Govern de Catalunya, un suport a les entitats catalanes per fomentar el seu paper i la seva presència a la Mediterrània. En definitiva, consellera, un govern que potenciï realment el sector de les associacions; que no només ens digui, als altres, que no el coneixem i que a més a més el volem a ensorrar; que l'ajudi a volar, i que ofereixi, com he dit, formació d'alt nivell, i no solament adoctrinament, quan es fan aquests grans esdeveniments dels quals vostè parlava fa un moment, sinó que, efectivament, el que faci sigui fer relacionar, interrelacionar el sector entre les diverses associacions i, com he dit, amb el món econòmic, amb el món que pot ajudar-los en la qüestió del mecenatge, en la qüestió de les seves necessitats econòmiques.

Jo crec, francament, que aquesta no és només una qüestió, com deia vostè, que uns hi creguin i els altres no hi creguin, sinó que falta una visió estratègica per part del Govern sobre aquesta matèria.

I, a part, vostè em deia que no he fet cap pregunta sobre associacions. Jo li puc dir que n'he fet algunes. Una

d'elles és, precisament, la que va contestar el conseller Josep Delfí Guàrdia dient-me que el Consell Català d'Associacions s'havia reunit només...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Masllorens i Escubós

...una vegada des de la seva creació.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, senyora consellera.

La consellera de Benestar i Família

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament, jo em preguntava: per què ara –i fins i tot li ho he comentat en el primer torn–, per què ara aquesta interpellació? I ara ho he vist. És una interpellació de reacció; vostè diu: «S'ha enviat, algú ha enviat un escrit», etcètera. Per tant, queda clar que és una interpellació de reacció i com a tal, doncs, vostè realment hi ha donat el contingut adient, perquè ha estat merament una reacció –permeti'm que ho repeteixi– davant d'una ofensiva que vostè suposa. I el que jo li haig de dir és que té un concepte de participació, la veritat..., d'una manera molt particular, perquè nosaltres, en aquest sentit, que estem en contacte directe amb les entitats, de tot això que vostè n'ha dit «opressió», «ofec», etcètera..., demostra que té una visió, ho reitero, molt poc respectuosa i, a més, que la desconeix.

Vostè diu: «Jo, com que sóc diputat, jo sí que visc les associacions; vostè està al Govern.» Escolti, vol que li porti el compte corrent de quantes associacions sóc membre, pago la quota, i la meua vida personal i participativa... Que és que es pensen que visc en un altre món? Visc al mateix món, eh? Però, a més a més, colze a colze, dia a dia, amb les entitats, perquè precisament en el Departament que jo dirigeixo la col·laboració amb les entitats ha esdevingut un element clau.

I, per tant, és vostè, ho repeteixo, que desconeix el món. Perquè quan diu..., vostè s'ha traït, i diu: «Lògicament, la part més important li ve de la subvenció.» És clar, senyor diputat, si són entitats que presten serveis, és lògic que la part important, una part important –parlem del 36– vinguin de l'Administració. El que no era lògic i que hem millorat és que li vingués per capítol 4, amb subvenció anual, i portés problemes de continuïtat. I aquest problema, que primer el vam arreglar amb les mateixes administracions locals –i, si no, ho preguntí a la Federació de Municipis–, ara l'hem arreglat en el món associatiu a través d'aquesta nova disposició del

pressupost i a través d'aquests convenis que formulem. I jo li puc dir que totes les entitats han celebrat aquest acord, que va ser un anunci del conseller en cap i un compromís que s'ha vist complert i fet realitat.

Per tant, el que nosaltres volem és precisament això: donar garanties de continuïtat quan es presten determinats serveis a través del sector; però, lògicament, a partir de la maduresa, de l'experiència i de compartir el model. Quan vostè parla dels vint-i-tres anys..., home, és molt recent el que va dir el president sobre els vint-i-tres anys. Vull dir, em remeto al que va dir.

Per tant, quan nosaltres li diem que demanem al sector col·laboració i implicació i que comptem amb ells, no és precisament per això que diu vostè, per ofegar-los, sinó perquè hi hagi una participació activa, no només en la prestació dels serveis, sinó també en el disseny dels models dels serveis. I és així que les taules tècniques que estan treballant, definint els diferents models de serveis per atendre els col·lectius amb més riscos d'exclusió i els col·lectius en els quals nosaltres trebalem amb més participació, aquestes, doncs, poden constatar que no és només un encàrrec, sinó que és també, a partir de la planificació general, demanar la seva participació com a professionals i coneixedors del sector en la definició del model.

I, si no, preguntí ara a totes les associacions de Catalunya si no han valorat positivament les accions que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha fet, precisament, a Madrid per poder arreglar el tema de l'impost de societats. Vostè, d'això, no n'ha parlat, perquè ha estat el Grup de Convergència i Unió que a Madrid, reiteradament, ha anat presentant, evidentment, iniciatives, i encara que ha quedat clar que alguna diputada seva a Madrid no ha entès de què anava el sector –perquè avui hi han unes declaracions que ho demostren–, queda clar que aquest és un tema que s'ha arreglat i s'acabarà d'arreglar gràcies a la iniciativa que va presentar el Grup de Convergència i Unió.

I, a més, jo l'invito que vingui el 10 de juliol a veure Xarxanet, aquesta modalitat d'utilitzar les noves tecnologies per potenciar, també en el camp virtual, la participació i l'intercanvi d'experiències, i vostè veurà que és una participació rica, fluïda, respectuosa i que no s'assembla en res a la radiografia que vostè ha fet.

Gràcies, senyor president; gràcies per la seva atenció.

El president

A vostè, senyora consellera.

Se suspèn la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i dos minuts.